

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ

DEVRİMCİ SOL

Aralık 2009

SAYI: 21

DEVRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ

Daha Büyük Gelişmeler Yaratabilir Daha Büyük Zaferler Kazanabiliriz

Daha Büyük Gelişmeler...

Devrimler, irili ufaklı yenilgilerin ve zaferlerin birbirine eklendiği uzun süreçlerdir. Devrim süreçlerinin özelliği odur ki, eğer Marksist-Leninist bir önderliğe sahipse, ara

süreçlerdeki yenilgilerde de, zaferlerde de, kazanan yine devrimdir. Her yenilgi, devrimi güçlendiren dersler verir halklara ve öncülerine. Her zafer, yeni atılımların basamağı olur...

Devamı 3. sayfada

Zaferi onlarla kazandık... Zafer yolunda onlarla yürümeye devam edeceğiz...

Devrimci Sol 21. Sayı İÇİNDEKİLER

Devrimci Sol'dan:

Devrimci Sol'un bu sayısında, ağırlıklı olarak, 20 Ekim 2000'de başlayıp 7 yıl süren Büyük Direniş'i ele alan yazılara yer verdik.

Büyük Direniş, süresiyle, biçimlenişiy-le, 122 şehidiyle, yüzlerce gazisiyle, dünya ve ülkemiz sınıf mücadeleleri tarihinde özgün bir yere sahiptir. Büyük direniş kavramak, doğru değerlendirmek, ülkemiz ve ülkemizde mücadele gerçeğini kavramak demektir.

Ülkemiz solunun ağırlıklı bir bölümünün Büyük Direniş'e yaklaşımı hala sağlıklı ve subjektiftir. Direniş içinde istikrarlı, tutarlı bir şekilde yer alması olmamanın muhasebesini yapmak yerine, direniş yadsıyan, küçültmeye çalışan yaklaşımlar hakimdir henüz.

Direniş ve savaş sürekli dir.

Devrim mücadelesi sürekli bir direniş ve savaş demektir. Emperyalizmin ve faşizmin saldırılarına direnemeyenler, iddialarını sürdürmezler.

Büyük Direniş'i doğru anlamak işte bu nedenle güncelliğini ve önemini koruyor.

- Daha Büyük Gelişmeler Yaratabilir,
Daha Büyük Zaferler Kazanabiliriz 3
- Feda ile direndik tarihe yeni bir
destan armağan ettik 9
- Feda, Kadınlar ve Şehitler 21
- 19 Aralık Bayrampaşa Direniş
Ve Yenilmeyen Devrimci İrade 33
- Büyük Direniş Ve TAYAD 41
- Dayı Ve Direniş 48
- Dev-Genç: Devrimci Geleneğimiz
Devrimci Geleceğimiz 55
- Hainleri, İtirafçıları sahiplenmek
devrimcilerin işi olamaz 66
- Halk Cepheiler 'Hepimiz Birimiz
İçin' Direndik ve Kazandık 70
- 20 Ekim 2000'den 27 Ocak 2007'ye
Direniş, Zafer ve Sol 73
- Onun Şehitliği De... Ödediğimiz
Bedellerden Biridir... Eyüp Baş 92

Daha Büyük Gelişmeler Yaratabilir, Daha Büyük Zaferler Kazanabiliriz

Devrimler, irili ufaklı yenilgilerin ve zaferlerin birbirine eklendiği uzun süreçlerdir. Devrim süreçlerinin özelliği odur ki, eğer Marksist-Leninist bir önderliğe sahipse, ara süreçlerdeki yenilgilerde de, zaferlerde de, kazanan yine devrimdir. Her yenilgi, devrimi güçlendiren dersler verir halklara ve öncülerine. Her zafer, yeni atılımların basamağı olur. Devrimci hareketin 1970’den bu yana geçen 40 yıllık tarihinde yenilgiler yaşadı, zaferler kazandı. Hiçbir yenilgi, hiçbir darbe, bizi umutsuzluğa düşürmedi, yolumuzdan döndürmedi; ve hiçbir zaferde, onun sarhoşluğuna kapılmadık, kendi gerçeğimizi unutmadık. Çünkü biz, küçük zaferlerin, küçük hedeflerin değil, iktidar iddiasının partisiyiz. Tarih, yenilgilerinden ve zaferlerinden öğrenmesini bilmeyenlerin savruluşlarına tanıktır. Yenilgilerimizden de, zaferlerimizden de öğrendik ve güç aldık. Hepsini ideolojik ve politik olarak daha da güçlendirdi bizi. Bu güçle sürdürüyoruz devrimi.

Tutsak bir yoldaşımızı, ısrarlı, kararlı bir mücadelenin sonucunda faşizmin elinden çekip aldık. Ancak Güler Zere’ye Özgürlük mücadelesi, 5 aylık bir süreçten ibaret değildi. Güler Zere’ye Özgürlük mücadelesi, tecrite karşı 2000’den bu yana sürdürdüğümüz mücadelenin bir devamıdır, ona eklenen bir halkadır ve Güler Zere mücadelesinin başarısı da, Büyük Direniş’in başarısıdır.

Güler Zere’ye Özgürlük mücadelesinin esasını oluşturan hasta tutsaklar sorunu, tecritin bir sonucudur. Bu nedenle hasta tutsakların tedavisi ve özgürlükleri sorunu, tecritten koparılacak ele alınmazdı. Türkiye solunda böyle bir eğilimin varolduğunu biliyoruz. Çünkü Büyük Direniş, Türkiye solunun önemli bir bölümü için, muhasebesi yapılmamış, özeleştirisi yapılmamış ve mevcut durumda altında kaldıkları bir süreçtir. Bu yüzden o süreci ya-

şanmamış saymayı tercih etmektedirler. Halen, hasta tutsaklar için verilen mücadelede, şu veya bu biçimde yeralanların büyük bölümü için de bu geçerlidir. Hasta tutsaklar sorununu tecrite karşı mücadeleyle bütünleştirmekten özel olarak kaçınmaktadırlar. Bu yaklaşımlarının kaynağında grupçuluk, rekabetçilik ve direniş sürecinin muhasebesini yapmamış olmaları vardır.

Güler Zere’yi faşizmin elinden çekip almamızın üç önemli ayağı vardır; **birincisi**, haklılık, meşruluk çizgimizdir. **İkincisi**, demokratik mücadeledeki ısrarımız ve kararlılığımızdır. **Üçüncüsü**, birleştiriciliğimizdir.

Birinci olarak; bu mücadelede ideolojik açıdan oligarşinin icazetini reddeden bir çerçeve çizdik. Merhamete, icazete, oligarşinin olmayan vicdanına seslenmeye kesin bir sınır koyduk. Güler Zere’ye özgürlük mücadelesi, denilebilir ki, ideolojik anlamda haklılık ve meşruluk çizgisinin, yeniden ve çok açık şekilde hakim kılınması mücadelesiydi aynı zamanda. İdeolojik ve pratik olarak kendine güvensizleşen, sosyalizme inançsızlaşan kesimlerde, bunun ilk yansımalarından biri, haklılık ve meşruluğuna yaslanan, hakları mücadeleyle kazanma kararlılığına güvenen değil de, sistemin icazetine sığınan bir anlayışın egemen olmasıdır. Bu anlayışın dili de, hesap sorucu, yargılayıcı olmaktan uzak, diyalogcu, sistemin “kabul edebileceği” bir

Güler Zere’yi faşizmin elinden çekip almamızın üç önemli ayağı vardır; **birincisi**, haklılık, meşruluk çizgimizdir. **İkincisi**, demokratik mücadeledeki ısrarımız ve kararlılığımızdır. **Üçüncüsü**, birleştiriciliğimizdir.

dildir. Güler Zere'ye özgürlük mücadelesinde bunlara prim vermedik; tersine "merhamet değil adalet" vurgusuyla, Güler Zere'nin sadece bir "hasta" değil, ondan önce bir devrimci olduğunu, oligarşinin tüm kurumlarının bu konudaki karar ve politikalarının da bu gerçeğe göre belirlendiğini hatırlatarak, icazet ve merhamet çizgisine kayışlara engel olduk. Güler Zere'ye Özgürlük mücadelesinde bu anlamda kazanan, aynı zamanda haklılık ve meşruluk çizgimizdir.

İkinci olarak; devrimci hareket, demokratik mücadele açısından Türkiye soluna yeni bir örnek sunmuştur. Güler Zere'ye Özgürlük mücadelesi, haklar ve özgürlükler mücadelesinde yasak savmacılığın, temsili mücadele anlayışının, sadece "protesto"yla sınırlı ve sadece egemen sınıfın kurumlarına seslenen pratiğin, sonuç alıcı olmaktan yoksun tarzın fiili bir eleştirisidir. Aylarca sürdü. Çok daha uzun da sürebilirdi. Aynı yoğunlukla sürdürecektik elbette. Bu mücadele süresince, "burjuva medyaya" değil, halka seslenen bir tarzı esas aldık. Hasta tutsaklar sorununu halka ve sola maletmeye çalıştık. Burjuva basın yayın yer vermeyebilirdi de. Yer versin diye "medyatik" olsun diye bir kaygımız olmadı. Halka malettiğimiz, ısrar ve kararlılık gösterdiğimizde, o konunun düzenin basın yayın organlarında yer alması da onun sonuçlarından biri olur. Doğal olan budur. İsrar ve kararlılığımız, Güler Zere'yle ve hasta tutsaklarla ilgili eylemlerin ülkemizin bir çok şehrinde her hafta yapılmaya başlamasında, bu mücadele içinde ortaya çıkan sürekli mevzilerde somutlaştı. Solun katılımı, bu kadar uzun süreli bir mücadeleye genellikle hazır ve alışkın olmadıkları için artan azalan bir istikrarsızlık gösterirken, ısrarımız ve kararlılığımızla bu müca-

delenin sürekliliğini sağladık. Demokratik mücadelede her ısrar ve kararlılık sonuç alabilir mi? Her zaman belli bir kazanıma ulaşabilir miyiz? Faşizmle yönetilen bir ülkede bunun garantisi yoktur. Ama şu kesindir; demokratik mücadelede ısrar ve kararlılık göstermeden sonuç almanın imkanı yoktur.

Güler Zere'ye Özgürlük mücadelesinin belirleyici yanlarından biri de, solun birliği temelinde yürütülmüş olmasıdır. Bu birlik, tüm ülke çapında ve tüm eylemlerde olmasa da, İstanbul'da her hafta yapılan Taksim eyleminde olduğu gibi, politik anlamda güçlü bir birliktelik ve sahiplenmeyi ortaya çıkarmıştır. Bu mücadele, aynı zamanda solda birliğin, gerçekte çok zor olmadığını anlatan bir ders gibidir; yıllardır konuştuğumuz bir olgu, tek bir pankart arkasında, dövizsiz, bayraksız, flamasız birlikte yürümek, bu mücadelede gerçekleştirilmiştir. Birlik; emektir, fedakarlıktır, tavizdir, samimiyettir; bunların hepsini ortaya koyduk kendi cephemizden. Bu birlikteliğin, Türkiye solu açısından da daha geniş, daha kalıcı birliklerin ve daha büyük mücadelelerin zemini olarak görülmesi temennimizdir. Güler Zere'yi zulmün elinden çekip alarak, kendi çapında mütevazı bir zafer elde etti Türkiye devrimci hareketi. Bu mütevazı zafer, güvendir,

Devrimci hareket, demokratik mücadele açısından Türkiye soluna yeni bir örnek sunmuştur. Güler Zere'ye Özgürlük mücadelesi, haklar ve özgürlükler mücadelesinde yasak savmacılığın, temsili mücadele anlayışının, sadece "protesto"yla sınırlı ve sadece egemen sınıfın kurumlarına seslenen pratiğin, sonuç alıcı olmaktan yoksun tarzın fiili bir eleştirisidir.

moraldir, kazanmaya dair inançların güçlenmesidir. “İncirlik Üssü Kapatılsın” talebiyle yapılan yürüyüşte, İncirlik önünde, bir Dev-Genç’liye “*Bir şeyleri başarmak istiyoruz. Bildiğiniz gibi Güler Zere’yi tahliye ettirdik. Mücadelemizle, örgütlülüğümüzle bu üssün kapatılacağını düşünüyoruz. Moralimiz çok yüksek.*” dedirten işte budur. Ve buna Türkiye solunun, Türkiye halklarının ihtiyacı vardır. Kitleler kazanmak isterler. Kazanılabilirliğini alt düzeyde örneklerde de olsa görmek isterler. Örgütlülüğün gerçekten bir güç yaratabildiğini kendi pratiklerinde hissetmek isterler. Ekonomik demokratik mücadelenin, haklar ve özgürlükler mücadelesindeki mevzilerin ve küçük küçük kazanımların büyük siyasal önemi buradadır. 7 yıllık Büyük Direniş’i, siyasal anlamda zaferi kazanmış olmasına karşın, somut bir kazanım hedefiyle sürdürmemizin bir nedeni de buydu. Büyük Direniş de, bir kazanımdı. Dünya halklarına, her koşulda direnmenin mümkün olduğunu gösteren, halkların çaresiz kalmayacağını kanıtlayan, katliamın kitleleri ve tutsakları yıldırmasının, sindirmesinin önüne barikat örmesiyle, F Tipi hapishanelerde tecrit politikasını fiilen etkisizleştiren sonuçlarıyla tartışılmaz bir zaferdir. Solun bir kısmı hala iflah olmaz bir grupçuluk, rekabetçilik içinde, hırslarından dolayı siyasi bir körlük içinde, direnişin tarihi yerini, somut sonuçlarını görmezden gelmeye devam etseler de, gerçek budur.

Türkiye solu, tarihi birikimiyle, bugün görüldüğünden daha güçlüdür, daha güçlü olabilmenin koşullarına sahiptir. Ama sol, buna önce kendi inanmalı. Neredeyse son otuz yıla damgasını vuran iddiasızlaşmaktan çıkmalı. Türkiye solu ve genel olarak tüm devrimciler, kendi güçlerini görmelidirler. Düzen içi politikalarının, siyasi korkaklıklarının, ideolojilerinde yılların oluşturduğu tahribatın dışına çıkarak bakmayı başarabilirlerse, daha büyük zaferler elde edebileceğimiz inancını onlar da paylaşmaya başlayabilir. İşte açıktır; hiçbir yere, hiçbir düzen gücüne yaslanmadan, düzenin icazetine sığınmadan, en militan tavrımızla, en militan dilimizle bu kavgayı kazandık. Güler Zere’yi tahliye ettiremeyebildik de. Ama ideolojik olarak, politik olarak yine kazanan biz olacaktık. Düşmanın kuşatması karşısında ideolojik, politik olarak eğilip bükmek de bir kazanımdır. Düşmanın teslim ol, pişmanlık getir, af dile dayatmaları karşısında, af

dilemeyi reddedip, asla af dilememiş, boyun eğmemiş bir devrimci olarak şehit düşmek de zaferdir. Büyük Direniş’de zaferi 122 kez kazanmış olmanızın tarihsel anlamı da buydu zaten. Mücadelenin bu yanını görmeli herkes. Bu, haklılığın, meşruluğun, devrimci bir anlayışla ve devrim iddiamızla bütünleşmesidir.

Büyük Direniş ve Güler Zere’ye Özgürlük mücadelesi, Türkiye solu için önemli dersler barındıran eylemlerdir. Her ikisi de özellikle ülkemiz sınıflar mücadelesinde demokratik mücadelenin, ideolojik mücadelenin nasıl yürütülmesi gerektiğine, devrim iddiasının, sosyalizmin nasıl savunulacağına dair zengin deneyler içermektedirler.

Başarılı direnişler, halkın mücadelesinin kazanabileceğini gösteren olumlu örnekler, oligarşinin sınıflar mücadelesinde en çok korktuğu olguların başında gelir. Sayısız direnişte, iktidarların haklı, meşru talepleri kabul etmemek için bu kadar direnmelerinin nedeni de budur. Direnişlerle, mücadelelerle elde edilen her kazanım, halkı eğitir, politikleştirir, kendilerine güvenlerini kazandırır. Bu ise halkın mücadelesinde yeni atılımların koşullarının hazırlanması demektir.

Yalnız oligarşi değil, emekçileri temsil ettiği, halkın çıkarlarını savunduğu iddiasında olan bir çok düzen örgütü de, direnerek kazanılmasından korkar. Çünkü bunun kitleler tarafından görülmesi, kendi statükolarını da sarsacaktır. Bu nedenledir ki, solun, halkın kazandığı zaferleri, önce bu kesimler “küçültmeye”, yok saymaya çalışıyor. Ama onların hükümleri ve yargıları tarih açısından geçicidir. Tarih, hükmünü, bir şeyin zafer olup olmadığını kendi yasaları içinde verir.

Türkiye solu, tarihi birikimiyle, bugün görüldüğünden daha güçlüdür, daha güçlü olabilmenin koşullarına sahiptir. Ama sol, buna önce kendi inanmalı. Neredeyse son otuz yıla damgasını vuran iddiasızlaşmaktan çıkmalı. Türkiye solu ve genel olarak tüm devrimciler, kendi güçlerini görmelidirler.

Büyük Direniş, Türkiye devriminin en zorlu direniş süreçlerinden biriydi. Başından itibaren sayısız dönüm noktaları yaşadı direniş; her dönüm noktasında, zorlu kararlar vermekle yüz yüze idik. Vereceğimiz her kararın tarihsel bir önemi olacaktı. Tarih yazıyorduk.

Dünya halklarına onyıllar, yüzyıllar boyu unutulmayacak, her karanlıkta ışık olacak, her çaresizlikte çareyi gösterecek bir direniş yarat-tık sonunda. Böyle bir direniş karşısında “zafer” tartışması anlamsızdır, subjektiftir. Böyle bir direnişin zafer olup olmadığı tarihi olarak tartışılmaz. Çünkü, her şey bir yana, somut sonuçlar bir yana, bu kadar büyük ve kapsamlı bir saldırı, böylesine güçlü bir kuşatma karşısında direnebilmenin, bu direnişi ödenen bedellerin büyüklüğüne rağmen bu kadar sürdürebilmenin kendisi bir zaferdir. Büyük direnişin tarihin hangi sayfalarında yer aldığı, az çok tarih bilen herkes için bellidir.

Bu yaşlı dünyaya sayısız güzellikler resmettik. Bu yaşlı dünya bin yıllardır halkların nice kahramanlıklarına, asla vazgeçmeyen savaşlarına tanıklık ediyor. Vietnam, Çin, Rusya, Bolivya, Küba, El Salvador, Bulgaristan, Yugoslavya, Yunanistan, Uruguay, Filistin, Kolombiya, İrlanda, İspanya, Nikaragua, Irak, Yemen, Cezayir, Polonya, Almanya, Fransa, Fas, Libya, Angola, Mozambik, Laos, Eritre, Macaristan, Arnavutluk, Türkiye... Bir düşünün, dünya halklarının, devrimcilerin, vatanseverlerin büyük savaşlar vermediği, kahramanlık destanları

yazmadığı bir toprak parçası var mı acaba yeryüzünde?

Halklar, adalet için, eşitlik için, özgürlük için nice savaşlar verdiler yaşlı dünyada. 19'ncü, 20'nci yüzyıllarda, çoğu kez, sosyalistlerin kırmızı bayrağı altında sürdürüldü bu savaşlar. Çok yendik. Çok öldük. Çok hapsedildik ve fakat, ne savaştan, ne zaferi kazanmaktan vazgeçmedik. Sayısız ülkede, işgalcileri kovduk, sayısız ülkede sömürücülerin iktidarlarını alaşağı ettik. Büyük bedeller ödesek de sayısız zaferler kazandık. Ve sayısız kez yenildik de. Bu tarih bizimdir. Bu tarihin bize öğrettiği en önemli derslerin başında, zaferin ısrar, kararlılık, cüret, istikrar olmaksızın ve bedeller ödenmeksizin kazanılamayacağıdır. Bu yüzden de girdiğimiz en küçük çarpışmada bile sınıflar savaşının bu büyük dersi yön veriyor politikalarımıza. Büyük Direniş'te de, Güler Zere'ye Özgürlük mücadelesinde de, bugünlerde anti-emperyalist mücadele bayrağını yükseltirken de, aynı ders hep aklımızdaydı. Emperyalizmi kovmak, diktatörlükleri, faşizmi yıkmak, halkların, tarih boyunca en büyük bedelleri ödediği eylemleridir ve bunun başka da bir biçimi, yolu yoktur. Zafer, kanla, bedelle, fedakarlıkla, cüretle kazanılan bir şeydir; ve bunların olmadığı bir yerde, zafer de olmamıştır.

Türkiye solu, devrim iddiasından uzaklaştıkça,

Ne olursa olsun, nasıl olursa olsun Güler Zere'nin tahliye ettirilmesi değildir mesele. Eğer öyle bakılırsa, Çankaya kapısında merhamet dilenmek normal görülür. Ekonomik demokratik mücadelede de aslolan, haklılığımız, meşruluğumuz temelinde taleplerimizi elde etmektir. Yalvararak değil. Devrimci bir bakış açısıyla sürdürülen her mücadelede, her direnişte, aslolan, ideolojide netlik ve pratikte kararlılıktır.

kendine güvenini kaybetmiş, kendine güvenini kaybettiğe, iyice devrimden uzaklaşmıştır. Bu olumsuzluklar, her zaman birbirini besleyerek büyütür. İddiasızlık, kendine güvensizlik, kendini haklar ve özgürlükler mücadelesinde de gösterir. Emekçilerin yüzlerce yıllık pratiğinin ürünü olan hakları “söke söke alma” anlayışı terkedilir, bu anlayış dilden bile sökülüp atılır yavaş yavaş. Haklılığın, meşruluğun, iddianın dili yerini iddiasız, sadece egemen sınıflara seslenen, onları insafa, vicdana, mantığa çağıran, yalnızca **AB yasalarını, İLO anlaşmalarını, Kopenhag kriterlerini** hatırlatan bir dil alır. Olayların, olguların, çatışmaların sınıfsal yanı dile getirilmez.

Devrimin, sınıflar mücadelesinin kendi dili vardır. Halkın kendi dili vardır. Mücadeleyi eğer burjuvazinin çizdiği bir çerçeve içinde veriyor, burjuvazinin dilini veya onun “kabul edilebilir” gördüğü bir dili tercih ediyorsanız, orada, dişe diş bir mücadele yoktur. Orada halkın kazanımları yoktur, kazanım gibi görünenler ise, düzenin kendi demokrasicilik vitrinini süslemek, demokrasicilik oyununu sürdürmek için başvurduğu manevralardır.

Ekonomik demokratik mücadele, reformist bir mücadele değildir. Reformlar için mücadeledir ancak reformist olması farklı bir şeydir. Ekonomik demokratik mücadele, iki türlü de sürdürülebilir: Reformist veya devrimci bir tarzda. Talep edilen ikisinde de aynıdır. Ama talebin elde ediliş biçimi ve esas olarak da o mücadeleye yüklenen anlamlar farklıdır. Reformist, o reformla yetinir. Devrimci, o reformu yeterli bulmaz, sınırlarını genişletmeyi hedefler ve kazandığı hakkı, devrimi güçlendirmek için değerlendirir. Bu yüzden de soruna devrimci bakış açısından bakıldığında, ne olursa olsun, o talebi elde etmek çerçevesinde bakılmaz. Ne olursa olsun, nasıl olursa olsun Güler Zere’nin tahliye ettirilmesi değildir mesele. Eğer öyle bakılırsa, Çankaya kapısında merhamet dilenmek normal görülür. Ekonomik demokratik mücadelede de aslolan, haklılığımız, meşruluğumuz temelinde taleplerimizi elde etmektir. Yalvararak değil. Devrimci bir bakış açısıyla sürdürülen her mücadelede, her direnişte, aslolan, **ideolojide netlik ve pratikte kararlılıktır**. Eğer bu ikisi yoksa, birinden biri eksikse, orada savrulma, kırılma ihtimal dahilindedir.

Solun, 12 Eylül cuntasına karşı hapisanelerde

kısmi bir direniş içindeyken, en belirleyici anda ölüm orucu direnişinin dışında kalmasını hatırlayalım. Solun, 2000-2007 direnişinin bir bölümüne katılmasındaki politikayı ve politikasızlığı hatırlayalım. 19 Aralık öncesi ölüm orucuna hayır dediler; çünkü süreci göremiyor, gördükleri kadar da o sürece müdahale edebilecek cüreti gösteremiyorlardı. 19 Aralık’tan sonra artık ölüm orucuna başvurmaktan başka yapabilecekleri bir şey kalmamıştı. Ama direnişe katılımları da bu anlamda bir “zorunluluk”tan ibaretti; teorik, politik anlamda sağlam ayaklar üzerine oturmuyordu. Nitekim böyle olduğu için de, başladıkları gibi, kendiliğinden, hedefsiz, politikasız bir şekilde bıraktılar. 2002’de direnişi bıraktıklarında, sürecin gidişatını değiştirecek, direniş politikasının değiştirilmesini gerektirecek hiçbir şey yoktu ortada. İdeolojide bulanıklıklar vardı; Avrupa emperyalizminin bizzat finanse edip teşvik ettiği bir saldırıda, talep olarak “uluslararası standartlar”ın uygulanması istenebiliyordu. Ama daha önemlisi, kazanabileceklerine inançları yoktu; direnişi sürdürmek, yeni bedeller ödemek demekti. Zafer inancının olmadığı yerde, bedel ödenemezdi. Onlar da ödeyemediler.

Evet doğrudur; ülkemizde en sıradan hakları bile kazanmak zordur; büyük bedeller, uzun, zorlu, sabırlı mücadeleler gerektirir. Tek bir direnişte, tek bir eylemde sonuç da alamayabiliriz. Ama mesele sabrı, kararlılığı, fedakarlığı, cüreti gösterebilmektir. Faşizmle yönetilen bir ülkede, haklar ve özgürlükler mücadelesinde zafer, çoğu kez zamana yayılarak gelir. Bu sabrı olmayanlar, uzayan yıllara, zamana hükmedebilecek iradesi olmayanlar, za-

Büyük Direniş, kazanma inancımız ve irademizdir. Ne kadar zor olursa olsun, ne kadar büyük bedellere mal olursa olsun, ne kadar uzun sürerse sürsün, irademiz hiç zayıflamadı. Direnişi kırmak, oligarşi için vazgeçilmez bir amaç, oligarşinin tüm baskılarına, yön-temlerine karşılık direnişi sürdürmek, devrim için vazgeçilmezdi. Sonuçta bu savaştan galip çıkan devrimin iradesidir.

fer kazanamazlar.

Yine bir başka gerçektir ki, faşizmle yönetilen bir ülkede, zaferi, zaferle elde edilenleri korumak da yine ısrarlı, kararlı bir mücadele konusudur. Çünkü faşizm, verdiği, vermek zorunda kaldığı her şeyi en kısa sürede ve ilk fırsatta geri almak ister. Özellikle hapishanelerde bunun çok örnekleri yaşanmıştır. Bu yüzden hapishanelerde bir kez direnip, bir talebi kabul ettirip, o statükoyu sürdürmek mümkün değildir. Hapishaneler sürekli bir direniş içinde olmayı gerektirir.

Büyük Direniş, kazanma inancımız ve irademizdir. Ne kadar zor olursa olsun, ne kadar büyük bedellere mal olursa olsun, ne kadar uzun sürerse sürsün, irademiz hiç zayıflamadı. Direnişi kırmak, oligarşi için vazgeçilmez bir amaç, oligarşinin tüm baskılarına, yöntemlerine karşılık direnişi sürdürmek, devrim için vazgeçilmezdi. Sonuçta bu savaştan galip çıkan devrimin iradesidir. Oligarşi direnişi kırma amacına ulaşamadı. Oportünizmin yalpalamaları, bırakmaları, oligarşiye zaman zaman bu umudu verdi ama devrimin kararlılığı, oligarşinin umudunu yine yoketti. Sonuçta direniş oligarşiye geri adım attırdı.

Burada sorun sadece hapishanelerdeki uygulamalar sorunu değildir. Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesi sürdükçe, tutsaklar ve hapishaneler daha da çoğalacak ve hapishanelerdeki mücadelenin önemi hiç azalmaksızın sürecektir. Bugün, oligarşinin hapishanelere doldurduğu binlerce devrimci tutsak, faşizmin başarısının göstergesi değildir; tam tersine, ülkemizdeki devrimci mücadeleyi bir türlü yokedemediklerinin, kurtuluş mücadelesinin bugüne kadar başvuru infaz, katliam, kayıp, işkencelerde rağmen sürdüğünün kanıtıdır.

Mücadelemizi, örgütlenmemizi daha da büyüterek, devrimi güçlendirmeliyiz. Büyük Direniş ve Güler Zere'ye Özgürlük mücadelesi, bizim gücümüzün, düzenin güçsüzlüğünün değişik düzeylerdeki ifadesidirler. Devasa güçleri, bizi yok etmeye, bize geri adım attırmaya yetmez; yeterki biz o iradeyi, kararlılığı gösterebilelim. Biz bu iradeye, kararlılığa sahibiz. Tüm ilerici, devrimci güçleri, tüm devrimcileri, kendi gücümüzü görmeye çağırıyoruz.

Teknoloji her geçen gün gelişiyor. Dünya, çeşitli

Dağa büyük zaferler kazanmak için yapmamız gerekenler, kadrolaşmak, kitle çalışmasını büyütmek, silahlı mücadeleyi geliştirmektir. Her yoldaşımız şunun bilincinde olmalı ki, büyük zaferler, her Cepheli'nin atacağı küçük küçük adımların toplamıdır. Kendimizde, çalışma alanımızda, birimizde, ne kadar gelişme kaydederek, büyük zaferler o kadar yakınlaşır bize... Zafer yolumuzda ilerlemeye devam edeceğiz

alt üst oluşlar yaşıyor, siyasal dengeler ve mücadele koşulları değişiyor; ama değişmeyen tek şey, sınıflar mücadelesinin sürdüğüdür. Değişmeyen tek şey, halkların zaferi ancak ve ancak savaşarak kazanabileceğidir. Bu savaş kanlı bir savaştır, ölünen, öldürülen bir savaştır. Bedeller ödenen bir savaştır. Che diyordu ki, *"Son sömürücü yenilene kadar Latin Amerika'dan ateş ve kan eksik olmayacaktır."* (Politik Yazılar) Bu gerçek, sadece Latin Amerika için değil, tüm dünya için geçerlidir. Ülkemiz için geçerlidir.

Mevcut koşullarda düzen içinde kazanılan zaferlerin, sorunların mutlak çözümü anlamına gelmediği çok açıktır. Ama kazanılan her zafer, yarattığı siyasi sonuçlarla "kesin çözüm"ü, yani devrimi yakınlaştıracaktır. İrili ufaklı zaferlere böyle bakıyoruz.

Daha büyük zaferler kazanmak için yapmamız gerekenler, kadrolaşmak, kitle çalışmasını büyütmek, silahlı mücadeleyi geliştirmektir. Her yoldaşımız şunun bilincinde olmalı ki, büyük zaferler, her Cepheli'nin atacağı küçük küçük adımların toplamıdır. Kendimizde, çalışma alanımızda, birimizde, ne kadar gelişme kaydederek, büyük zaferler o kadar yakınlaşır bize. Büyük zaferler, daha yaygın kitle çalışması, daha büyük bir kitleselleşme, daha büyük bir yayın faaliyeti, daha fazla eylem, daha fazla eğitim, daha hızlı gelişme demektir.

Zorlu yolumuzda ilerlemeye devam edeceğiz. Mahirler'den devralıp haykırmaya devam ettiğimiz **"Kurtuluşa Kadar Savaş"** sloganı, tarihsel kararlılığımızın ifadesi olarak hedefimizi göstermeye devam edecek.

FEDA'yla Direndik

Tarihe yeni bir destan armağan ettik

**Zulmü
durduran
feda
savaşçılarımız**

“Bolşevik Partisi Tarihi” kitabının en sonunda Stalin, mitolojik bir öyküden hareketle, Bolşevikler’in yenilmezliğinin “can damarını” anlatır:

“... Eski Yunan mitolojisinde ünlü bir kahraman olan... Anteus yenilmez bir kahraman olarak kabul ediliyordu... Onun gücü, dövüş sırasında ne zaman hasmı tarafından sıkıştırılsa, toprağa, kendisini doğurup besleyen anaya dokunmasında ve bunun ona yeni güç katmasında yatıyordu. Ne var ki, onun bir zayıf yanı – şu ya da bu biçimde yerle bağının koparılması tehlikesi- vardı... Bir gün bu eksikliğinden yararlanan bir düşman çıktı ve Anteus’u yendi. Bu Herkül’dü... Onun yerden ayağını kesti, kaldırdı, havada tuttu, toprağa dokunmasına olanak vermedi ve sonunda onu boğdu.

Saniyorum ki, Bolşevikler... Anteus’u andırıyorlar. .. onlar da kendilerini doğuran, emziren ve yetiştiren analarıyla, yığınlarla bağlarını korudukları için güçlüler. Ve, analarıyla, halkla bağlarını korudukları sürece, yenilmez olarak kalmak için her olanağa sahiptirler. Bolşevik önderliğin yenilmezliğinin can damarı budur.”

Emperyalizm ve oligarşi, işte bu can damarımızı kesmek için, 2000’li yılların başında, bu kez tecrit-teslimiyet kuşatması biçiminde saldırdı.

“... Emperyalizm ve oligarşiler, böylece devrimci-liği, ezilen hakların mücadelesini denetimleri altına alacaklar, iktidar iddiasını yok edecekler ve önlerinde kendi egemenliklerinin sürekli olması için bir engel kalmayacaktı. ... Hala eskiyi savunanlar, hala ısrarla devrim ve sosyalizm diyenler kendi mücadelelerinde engeldi. Sabote edici, bozguncu unsurlardı. İstikrarı bozuyorlardı...” (Dursun Karataş, 2003 Yeni Yıl Mesajı)

O halde yokedilmeliydik...

Marksist-Leninist ideolojisi ve mücadelesiyle, dünyanın Türkiye’indeki devrimci hareket böylece

kuşatıldı.

Halkın bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm yürüyüşünün önünü kesmek için, tecrit- teslimiyet kuşatmasıyla boğulmak istendik. Bunu ancak, Herkül'ün Anteus'u boğması gibi **toprakla bağımızı kesebilirlerse**, başarabilirlerdi. Bize düşen de o bağı koruyup güçlendirmektir.

Devrim yürüyüşümüze devam ederek "istikrar bozucu" varoluşumuzu koruyacaktık. Kuşatma, yürüyüşümüzün önünü kesmek içindi. O halde, bu kuşatmayı yarmak için yapılacak yegane şey geleneksel militanlığımız, ideolojik sağlamlık ve cüretimizle yürüyüşe devam etmektir.

Savaşın kuralıdır, kuşatmalar taarruzla aşılır. Teslimiyet kuşatmasına karşı sürdürülen devrim yürüyüşümüzün de feda taarruzuna dönüşmesi, yaşanan irade çarpışmasının doğası gereğiydi. Emperyalizm ve oligarşinin dayattığı kendini inkara, zulüm ve sömürüyü sineye çekmeye, adaletsizliğe, teslimiyete karşı BİZ olarak kalmak için, sınıflar mücadelesinin kendisini dayatan devrimci zorunluluğu, fedaydı.

Feda, toprakla bağımızı korumanın olmazsa olmaz eylemiydi. Halkla bağlarımızı korumanın yolu halkı kurtuluşa götürecek olan "devrimci söylemler, illegallite, örgütlenme, silahlı mücadele, iktidara karşı savaş, iktidarı alma düşünceleri"ni can bedeli savunmaktan geçiyordu. Bu uğurda **"Bir canım var, feda olsun halkıma"** diyebilmekte somutlanıyordu halka bağlılık.

Türkiye devrimci hareketi, bu kuşatmaya karşı Özgür Tutsaklar cephesinde de Marksizm-Leninizm'den aldığı güçle, devrim inancı ve cüretiyle direnişi **"can bedeli de olsa"** sürdüreceğini ilan etti dosta düşmana:

"... Hiçbir saldırı, bu ideolojik sağlamlıktan kaynaklanan inancımızın, geleneklerimizin, halk ve vatan sevgimizin doruklarına ulaşmaz.

İşte bu nedenle, bugünün dünyasında, emperyalizm ve işbirlikçilerin karşısında çoğu kez tek başımıza kalsak da yine BİZ varız. Kimileri ihanet edebilir, teslim olabilir. Ama biz yerimizi daima

koruyacak, devrim ve sosyalizm şiarını iktidara taşıyacağız. Söylediklerimizin arkasında can bedeli durduğumuzu, herkes bir daha görecektir..." (DHKP-C Tutsaklar Örgütlenmesi'nin 19 Kasım 2000 tarihli açıklamasından)

Yenilmezliğin can damarını kesmek isteyenlere karşı, ölümsüzlüğün gücüyle savunulacaktır inançlarımız. Bu tarihi tavrımız "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" şiarında ifadesini bulur.

Halkla bağlarını ve devrime bağlılıklarını yok etmek isteyenlere karşı **"Bir canım var, feda olsun halkıma"** diyerek direnenlere, tarihin ve hayatın cevabıdır bu: Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez...

Bu bilinçle ölüm orucuna başlayan şehidimiz Zeynep Arıkan, feda'nın yükleneceği işlevi şöyle özetler: *"... Halkımızın kurtuluşu için yola çıkmış insanlarız. Bu yolun kesilmeye çalışıldığı yerde, bize düşen ölüme direnmektir..."*

Geleneklerimizi Büyüttük Geleceğe Taşдық

Feda, oligarşinin kuşatma ve saldırısına karşı, devrimin bir çıkışıdır. Bir karşı taarruzdur. Kurtuluş yolunun kesilmeye çalışıldığı yerde, ölümüne çarpışmaktan ibarettir fedanın taarruzu. Bu taarruzun savaşçıları, devrimci hareketin direniş geleneği ve devrim inancıyla donanmışlardır. Onları yenilmez kılan budur. Gelenekten aldığı güç ile geleceğe duydukları güven, feda savaşçıları **yenilmez** kılmıştır.

Bir ölüm orucu direnişçisinin şu sözleri, devrimci hareketimizde somutlaşan **gelenekle gelecek arasındaki kesintisizliğin** yalın ifadesidir ve tüm direnişçilerin, tüm Cephelilerin geçmişindeki, devrimcileşmesindeki ortak bir noktaya işaret eder:

"... '84 Ölüm Orucu direnişimizin büyük kahramanlığı ile büyüdük. 1996 Ölüm Orucu direnişimizle kitlesel kahramanlık destanı yazarak dünyayı sarstık. Ulucanlar direnişimizle emperyalizme ve oligarşiye öleceğimizi ama teslim olmayacağımızı haykırdık.

Yenilmezliğin can damarını kesmek isteyenlere karşı, ölümsüzlüğün gücüyle savunulacaktır inançlarımız. Bu tarihi tavrımız "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" şiarında ifadesini bulur. Halkla bağlarını ve devrime bağlılıklarını yok etmek isteyenlere karşı "Bir canım var, feda olsun halkıma" diyerek direnenlere, tarihin ve hayatın cevabıdır bu: Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez...

Her kavgada, her çatışmada zaferleri daha da büyüterek yürüdüğümüzü tüm dünyaya, halklarımıza, halklarımızla birlikte gösterdik. Bu büyük onuru, kahramanlığı tarihe nakşeden kahraman şehitlerimiz, İdiller'imiz, Berdanlar'ımız, Yemolar'ımız, İsmetler'imiz oldular. ... Ve onların yolundan yürüyen Erhanlar'ımız, Adaletler'imiz tüm dünyaya önderimiz Sabo'nun sözlerinin kanıtı oldular. "Bizler kızıl karanfiller olarak Türkiye'nin dört bir yanında olacağız." Zaferi daha büyük zaferlerle büyütmek ve iktidarı kazanmak bizim Parti-Cephemiz'in eseri olacaktır. Bu kuşku duyulmaz bir gerçektir. ... Biliyorum ve inanıyorum ki gelecek Marksizm-Leninizm'in doğrularıyla, bizim doğrularımızla kurulacak ve emperyalizm yok olacaktır. Bu yüzyılda Türkiye'yi devrimimizle yerinden oynatacağız." (Gülay Kavak)

Devrim inancının bu gücü, coşkusu, kararlılığıyla 20 Ekim 2000 ile 19 Aralık 2000 arasında, üç ölüm orucu ekibi peş peşe direnişe başladı. Ölüm orucu ekipleri, kuşatmayı yarmak için sürdürülen irade savaşının, teslim alma saldırısına karşı feda taarruzumuzun en önündeki temsilcilerimizdi. Ölüm orucu şehidimiz Ali Rıza Demir'in o günlerde kaleme aldığı satırlar feda taarruzunu sürdüren savaşçıların ruh halini özetler:

"... Bugünün Türkiye'sinde bu eylemin misyonunun farkındayım. Burjuva ideolojisinin saldırılarına, tasfiyeciliğe karşı yerimizde duruyor, doğru bildiğimiz yolda, burnumuzun dikine gidiyoruz."

Düşmanın "teslim ol" çağrılarına "öleceğiz ama teslim olmayacağız" diyen yoldaşlarımızın sesini daha gür haykırıyoruz. Ölüm orucu taarruzumuzla bir kez daha bu bayrağı düşmanın burçlarına dikeceğiz."

Bizler namluya sürülmüş mermileriz. Her birimiz, başta biz tutsaklara ve halka karşı başlatılan saldırıda düşmanın beyninde patlayacağız. Şehit düşeceğiz..."

Ali Rıza'nın da içinde yer aldığı Birinci Ölüm Orucu Ekibi, 19 Kasım 2000'de yola çıkarken, DHKP-C Tutsaklar Örgütlenmesi yaptığı açıklamayla, bulundukları koşullarda ve kuşatma altında devrimin nasıl savunulacağını şöyle ilan etmiştir:

"Bir kefen giymek gerekirse eğer, bu asla düşmanın bize biçtiği kefenler olmayacaktır. Devrim eğer canlarımıza ihtiyaç duyuyorsa, kızıl bantlarla, kızıl bayraklarla süslenecek kefenleri giymekte tereddütümüz olmayacaktır."

Direniş ve savaş ilanının bu özlü bölümü, hiç kuşku yok ki, tarihsel bir özettir. 7 yıllık Büyük Dire-

niş'in özetidir. Hiçbir koşulda teslim alınamayacağımızın, halk için, devrim için kefenleri giymekte bir an bile duraksamayacağımızın kesin ilanıdır. Burada ilan edilen harfiyen yerine getirdiğimiz de bir gerçektir.

İlk ölüm orucu ekibinin direnişe başlamasıyla oligarşi göz boyama ve oyalama taktiklerine başvurdu. Direnişin gücü, meşruluğu ve destek veren kesimlerin genişliği karşısında kuşatmayı tahkim etmek için zaman kazanmaya çalışıyordu. Bu tahkimata karşı, 29 Kasım 2000'de İkinci Ölüm Orucu Ekibi de ölüm orucuna başladı.

Aralık ayının ikinci haftasına girildiğinde, "F Tipleri'nin açılışı ile ilgili olarak toplumsal mutabakat aranacağı" demagojisi boşa çıkartılan devlet, bir grup aydından oluşan 'mutabakat heyeti'nin girişimlerini de engelledi. 12 Aralık'ta Ankara'da toplanan tutsak yakınlarının üstüne polis ve sivil faşistlerini sürerek vahşice saldırdı. İrade çarpışması her anlamda keskinleşiyordu.

Başbakan Ecevit'in ağzından 14 Aralık 2000'de şöyle konuşuyordu devlet: *"Ölüm orucunu düzenleyenler ve sürdürenler hiçbir devletin kabul etmeyeceği koşullar dayatmaya devam etmektedirler. Ölümünden kendileri sorumlu olacak..."*

Bu tehditlerin anlamı açıktı: **"Demokratik taleplerinizden vazgeçmezseniz katledeyiz!"** diyorlardı. İrademizi kırmaya yönelik bu teslimiyet dayatmasına verdiğimiz karşılık, 14 Aralık 2000'de alınlarına kızıl bantları kuşanan Üçüncü Ölüm Orucu Ekibi oldu. Böylece **dünya tarihinin en kalabalık ölüm orucu eylemi** yaşanmaya başladı.

Oligarşinin saldırı, baskı ve tehditleri bizim irademizi kıramadı ama tamamen sonuçsuz kaldığı da söylenemez. Zira devletin 12 Aralık saldırısından sonra reformist kesimler F Tiplerine karşı mücadeleden koptular ve suskunluğa gömüldüler. Oportünizm ise olanca öngörüsüzlüğüyle gelişmeleri yanlış yorumlayarak kendince akıl vermeye kalkışıyor, daha yeni açlık grevine başlama gibi adımlar atıyordu. Oligarşi ise zorla müdahale tehditlerine başlamıştı.

Zorla müdahale, yani direnişi kırma hesaplarına karşı yapılması gereken neydi? F Tipi hapishanelerle birlikte teslim olmayı dayatıp kuşatmayı sürdürenler bir adım daha atıyorlardı. Bu durum karşısında gereken adım atılmadan direniş sürdürülemezdi.

Kuşatmanın her adımına karşı direnişin atması gereken bir adım vardır. Bu adım, ya ileriye, ya da geriye doğru olur. Geri adım atılırsa, zaten direniş gerile-

meye, hedeflerinden vazgeçip düşmanın inisiyatif alanına girmeye başlamış demektir. Direniş iradesini, direnme hakkını savunmak ise, ileri adım atmayı gerektirir. Direnişçiler işte o aşamada ileri adımı, taarruzu somutlayan şu açıklamayı yaptılar: *“Taleplerimiz kabul edilinceye kadar ölüm orucu yapacağız. Eğer taleplerimizi çiğneyip operasyon yapılırsa, kendimizi yakarız. Bizi buna mecbur bırakan iktidar, ölümlerimizin tarihi ve siyasi sorumluluğunu ilelebet taşıyacaktır...”*

Her şeyden önce, bu bir **“blöf”** değildi. Söylediğini yapan, yaptığını savunan geleneğin, kararlılığın ve sürdürülen feda anlayışının dile gelmiş haliydi bu. Yeri gelince, söylenen yapılacak, iddia pratikte gösterilecekti.

Feda, kendisini dışarıda da gösteriyordu. Gülsüman, Şenay, Hülya, Canan, Erdoğan ve Zehralar direnişin destek değil, **asli unsuru** olarak ölüm orucuna başlamışlardı. Bu artık desteğin, dayanışmanın ötesine geçmiş bir eylemdi; fedanın ta kendisiydi. Burjuvazinin bireyci ideolojisine, *“uğruna ölünecek hiçbir değer, ideal yoktur”* kepezeliğine karşı, devrimin hapisanelerde ve dışarıdaki ideolojik, kültürel, ahlaki taarruzuydu bu.

Kuşatanlar, kuşattıkları gelenek, ideal ve ilkelerde, en ufak bir titreme, sapma, gerileme emaresi göremediler. Ve işte bu noktada da, hedeflerine ulaşmak ve halk güçlerine *“devletle başa çıkılamayacağını”* göstermek için katliama başvurdular. Adaletsizliğin ve zulmün örgütlenmiş hali olan faşizmin elinde yalan ve zulüm dışında başka *“ikna”* aracı da yoktur zaten. Yalanları boşa çıkınca, 19 Aralık 2000’den itibaren kan dökmeye başladılar. Aynı anda 20 hapisaneye birden, binlerce kişilik silahlı güçleriyle saldırdılar. Bu katliam saldırısında DHKP-C’den **24**, PKK-DCŞ’den iki, TKEP/L’den bir, TKP(ML)’den de bir tutsak olmak üzere, 28 tutsak şehit düştü.

Katliamın Asıl Amacı Ve Sonuç: Eğilmiş Boyunlarla Değil, Fedanın Baş Eğmezliğiyle Girdik F Tipleri’ne

Dönemin İçişleri Bakanı Sadettin Tantan bu katliamla ne amaçladıklarına dair şöyle diyordu: *“Tabii, asıl amaç ölüm oruçlarını bitirmek değil, onun yanın-
da **devletin otoritesini** sağlamaktır.”*

Nerede ve nasıl sağlamayı hedefliyorlardı o otoriteyi? Zaten dört duvar arasında esir olan devrimci tutsakları diri diri yakarak, katlederek nasıl ve nerede

sağlayacaklardı devletin otoritesini?

Elbette ve öncelikle, **devrimcilerin beyniydi** hedefleri!

Devletin otoritesini sağlamaktan ne anlaşılması gerektiğinin cevabını da Ecevit’in daha katliam sürerken yaptığı şu açıklamasında buluyoruz: **“Artık devletle başa çıkılamayacağını öğrenmiş olmalılar”**

Demek ki, *“devletin otoritesini sağlamak”*, devletle **başa çıkılamayacağını** kabul ettirmek oluyor. Kabul ettirmenin yolu ise katliamdan geçiyor. Sınıfsal karakteri gereği halk düşmanı olan devletle başa çıkılamayacağını kabul etmek, halkın kurtuluşu hedefinden vazgeçmek ve halkla bağı kalmamak demektir. Bundan sonrası ise, Herkül’ün Anteus’u boğmasıdır artık. Düzen, halkla bağı kopan devrimi boğacaktır.

Halka verdiği sözleri tutmayanların halkla maddi manevi bir bağının kalmayacağı açıktır. Bu noktada devrimin boğulmasına izin vermemek, öncelikle sözlerine sadık kalmaktan geçer. Söz direnmektir. Halkın onurunu, umudunu savunmaktır. Ölüm orucu ve feda, bu sözün yerine getirilmesidir. Fidanlar’ın, Haliller’in, Berrinler’in o katliam saldırısında bedenlerinde tutuşturdukları feda ateşleri, sözün yerine getirildiğinin, umudun her koşulda savunulacağını tartışılmaz kanıtlarıdır.

Katletmek başka şeydir, yenmek başka şey. Katledebilir ama yenemezler. Çünkü, yenmek için, halkla bağımızı maddi, manevi, politik, her anlamda kesmeleri gerekir. İşte bunun için kuşatmışlardı Devrimci Hareketi. Ancak her şeyi, ölümü göze alarak direnişin gereğini yapmak, fiziki koşulların ötesinde, tarihsel olarak halkla bağımızı güçlendirmek demektir. 19-22 Aralık katliamında, kurşunların, bombaların ortasında Cephelilerin başardığı işte budur.

Devrimci iradenin gücüyle, **devletin otoritesi** arasında bir savaştı bu. Devrimci irade, ölümü yenen bir güçle tarih sahnesine çıktığı için, devletin otoritesini sağlayamadılar özgür tutsakların beyinlerinde.

Fidan Kalşenler’in devrimci iradenin sembolleri olarak devrimin meşalesine dönüşmesi, 19 Aralık katliamı karşısındaki tavrımızdır. Bu tavır, halkın teslim alınamayacağını, devrimin boğulamayacağını tarihe ateşle yazılmasıdır. Zafer işareti yaparak dakikalarca alevlerin ortasında dimdik duran Fidan, aylar önce ölüm orucu gönüllüsü olurken şunları yazmıştı.

*“Bugün düşmanın bu saldırıları karşısında set olabilmek her devrimcinin görevidir. Set olamamanın **devrimciliğin bitmesi** demek olduğunu biliyoruz. Bunun için en önde olmayı, ölüm orucu savaşçıları ara-*

sında olmayı Parti’mden talep ediyorum. Seyit Rıza’nın “düşman Dersim’e sefer yapar zafer asla” sözünü yerine getirmenin sırasını talep ediyorum. Şehidimiz Zehra Öncü’nün elindeki bomba olma sırasını talep ediyorum. 6 Aralık ve tüm Kürdistan şehitlerimizin yarattıkları değerleri büyütmenin sırasını talep ediyorum...” (3.8.2000 tarihli gönüllülük yazısından)

O değerleri büyütmenin sırası 19 Aralık’ta gelir Fidan için. Tereddütsüz yürür ölümün ve zulmün üzerine...

19-22 Aralık direnişinde 28 şehit ve yüzlerce yaralı verilerek sürdürüldü feda taarruzu. Böyle olduğu içindir ki, F Tipleri de kıramadı direnişimizi. Çünkü **eğilmiş boyunlarla** değil, fedanın adımlarıyla, kararlılığıyla **baş eğmeden** gelinmişti F Tipleri’ne. Doğru bir politik öngörüyle F Tipleri açılmadan başlatılan direniş, artık hücrelerde sürüyordu.

Dışarıda ise, kuşatmayı yarmaya yönelen feda taarruzunun “ilk” adımını, savaşçımız Gültekin Koç atıyor ve Şişli Emniyet Müdürlüğü’nün içine girerek feda eylemini gerçekleştiriyordu. Devrim için bedel ödeyenlerin, devrimci şiddetin diliyle konuşarak bedel de ödeyeceği, Gültekin Koç’un feda eyleminde bir kez daha somutlandı. Bu, meşruydu. Bu, yapılması gerekendi.

F Tipleri’nde sürdürdüğü tecrit ve sistemli işkencelerle **direnişi kırma** politikasını devam ettiren devlet, dışarıda da “kamuoyuna” yönelik tam bir yalan ablukası uyguluyordu. Direnişle ilgili doğruları yazan, F tipleri sorununu gündeme getiren gazeteciler hakkında anında ceza davaları açılıyor, sansür katı bir biçimde sürdürülüyordu. Diğer yandan da ölüm orucu hakkında **şaibe** yaratılmaya çalışılıyordu. 1984 ve 1996 ölüm oruçlarında ölümler, genel olarak 60’lı günlerde yaşanmıştı. 2000’in ölüm orucunda ise, bugünler aşılmış olmasına rağmen ölümler henüz gerçekleşmemişti. Bunun üzerine, oligarşinin psikolojik savaş mekanizması, hemen 19 Aralık ertesinde devreye girerek “**sahte oruç**” demagogilerini piyasaya sürdü. Oysa bu gecikmeyi yaratan Tabipler Odası’nın önerisiyle, halka da açıklanarak kullanılan B-1 vitamini olmuştu. Ama o aşamada, direnişçiler, bu konuyu oligarşinin yaygara ve demagoji malze-

mesi yapmasını gözönünde bulundurarak, B-1 i bıraktılar.

19 Aralık katliamını “devletle başa çıkılamayacağını öğretmek için” yapmışlardı. Ama başaramadılar. 19 Aralık’ı izleyen günlerde, direnişçilerin hem sayısı hem de kararlılığı artmıştı. Süren direniş, teslim olmamanın manifestosunu yazıyordu tarihe. Aşağıdaki sözler, şehidimiz Ali Rıza Demir’in F Tipleri’nde yazdığı satırlardan alınmıştır:

“Fedailik konusunda başından beri aynı düşünceymi koruyorum. Fazla söze gerek yok... Ümraniye’de ne dediysem, **19 Aralık’tan sonra**, dediğim her şeyi **bin kat daha fazla** söylüyorum. İbili, Halil, Rızalar’ın yolunda yürümeye, İbili gibi meşale olmaya dün de hazırdım, bugün de...”

Diri diri yaktığı, katlettiği, hücrelerde işkence etmeye devam ettiği direnişçilere, bir türlü kendisiyle başa çıkılamayacağını öğretemiyordu(!) devlet. Yaşanan gerçeklik buydu ama hayatlarında bir kez bile ölümüne direnmemiş olanlardan SİP (TKP) gelişmeleri başka türlü yorumluyordu. Devletle başa çıkılamayacağını doğrudan veya dolaylı olarak kabul etmelerinden dolayı olmalı, 19 Aralık katliamının ardından “devrimci demokrasinin bittiğine” hükmediyordu kendince. PKK ise “devlet de suçlu, direnenler de suçlu” diyerek kendisini “tarafsız” bir yere yerleştiriyor ve bu “tarafsızlığı” içinde şunları söylüyordu: “Evet, devletin yaptığı yasadışıdır, insanlık dışıdır... Ama bu duruma solun da kendini abartması, taktiksizliği, plansızlığı zemin sundu. Sadece bir tarafın suçunu görüp diğer tarafın **suçunu**, hatasını görmemek olmaz.” (Özgür Halk, 15 Ocak 2001)

Peki ama, halk düşmanlarının teslimiyet saldırısına karşı direnmek ne zamandır “**suç**” olarak görülür oldu?

Bu anlayış içindeki PKK’li tutsaklar, direnişçilerle aralarında “fark koymak” için devlet güçlerinin denetiminde kalarak, katliam saldırısını seyrettiler. Ve bu anlayış içindeki PKK önderliği, PKK’li tutsakların saldırı karşısında direnmeyen, direnenleri yalnız bırakıp düşmanın işini kolaylaştıran, katliamı seyreden bu tavrını şu sözlerle **onayladı**: “Farkımızı koyduk, iyi oldu”. (Özgür Halk, Ocak 2001)

Her bir şehidimiz emperyalizm ve oligarşinin teslimiyet dayatmasına, burjuvazinin bireyciliğine sarsıcı ve tarihsel darbeler indirerek ölümsüzleşiyordu. Aynı kesitte “devletle başa çıkılamayacağını kabul etmeyenler” olarak, Dördüncü Ölüm Orucu Ekibi’ni de yola çıkardık.

Öyle mi oldu gerçekten? Tarihin hükmü, bu anlayışın sahiplerini mahkum etmiştir.

Direnişin NEWROZ’u...

Devletten, hükümetten, düzen partilerinden reformist güçlere kadar sağ’dan sol’a geniş bir kesim direnişin şu veya bu biçimde kırılacağı beklentisi içindeydi. Bu güçlerin beklentileri ve direniş hakkındaki söylentileri, direniş etrafındaki tecrit ve sansür kuşatması sürerken, ölüm orucu direnişçisi Cengiz Soydaş’ın 2001 Newroz’unda şehit düşmesiyle büyük bir darbe yedi. Cengiz Soydaş, bir bakıma “sahte oruç” yalanlarının üstüne inen direniş gerçeğinin kılıcı oldu. Ölüm orucunun F Tipleri’ndeki ilk şehidinin ardından gerçek bir kez daha açığa çıkmıştı: Zaferi Şehitlerimizle Kazanacaktık!

2001 baharında feda taarruzunun adımları ardarda geldi. 9 Nisan 2001’de bir çocuk annesi Gülsüman Dönmez bir “ilk” yaratarak şehit düştü. Dışarıda ölüm orucu yapanların ilk şehidi oldu Gülsüman. Sonra iki çocuk annesi Şenay, sonra 19 yaşındaki Canan ve diğerleri geldi. Her bir şehidimiz emperyalizm ve oligarşinin teslimiyet dayatmasına, burjuvazinin bireyciliğine **sarsıcı ve tarihsel darbeler indirerek** ölümsüzleşiyordu. Aynı kesitte “devletle başa çıkılamayacağını kabul etmeyenler” olarak, Dördüncü Ölüm Orucu Ekibi’ni de (11 Mayıs 2001) yola çıkardık.

Devletin de adımları söz konusuysa elbette. Direnişi kırmak için bir yandan **zorla müdahalelere** başlanmıştı; onlarca tutsak sakat kalmıştı peş peşe. Oligarşi diğer yandan da direnişçileri **tahliye** etmeye başladı. Amaç “stratejik” olunca, düne kadar “**gebersinler**” dedikleri direnişçileri tahliye etmekte bir sakınca görmüyorlardı. Direnişi kırmak için her şey mübahtı. Direniş karşısındaki irade ve politikanın bu adımları karşısında ne yapılmalıydı?

Bu sorunun cevabını, direnişimize yön veren feda anlayışıyla verecektik. Oligarşinin saldırısını karşı bir saldırıyla cevaplayacaktık. Oligarşinin bu oyununu bozmak için, tahliye rüşvetini reddederek direnişi dışarıda sürdürmek gerekiyordu. Öyle ya, direnişçiler tahliye olmak için başlamamışlardı ölüm orucuna. Direnişçi için mekanın önemi yoktu. Hücre, hastane ya da dışarı farketmezdi. Kaldı ki, dışarıda da ölüm orucu sürdürülüyor, şehitler veriliyordu. İşte bu kararlılığın ürünü olarak tahliye edilen Cepheli tutsaklar Ankara, İstanbul, İzmir ve Mersin’deki “**Direnış Evleri**”nde sürdürdüler ölüm orucunu. Yerleşik kalıpla-

rı, oportünist statüleri sarsan bir politikaydı politika-mız. Direniş evleri ve tahliye edilenlerin dışarıda da ölüm orucunu sürdürmesi, irade ve inisiyatiflerin çatışmasında direnişi güçlendirmiş, oligarşinin politikalarını boşa çıkarmıştı. Dışarıda ölüm orucu olur mu olmaz mı, tahliye edilenlerin devam etmesi gerekir mi, gerekmez mi tartışmaları, pasifizmin, statükoculuğun, reformizmin tartışmaları olabilirdi ama devrimcilerin böyle tartışmaları yoktu.

Direnışimizi Büyüten Kesintisizlik ve Yeni Gelenekler

Beşinci (3 Haziran 2001), Altıncı (28 Temmuz 2001), ve Yedinci (26 Eylül 2001) ölüm orucu ekiple-ri de bu süreçte ard arda direnişe başladılar. Her ekip feda taarruzunun yeni bir adımıydı. Ve her adım, burjuvazinin “*uğruna ölünecek ideal yoktur*”, “*yaşam kutsaldır*” demagojilerine devrimin verdiği cevap oluyordu. Bu cevaba tercüman olanlardan biri de Beşinci Ölüm Orucu Ekibi’nden Gülnihal Yılmaz’dı ve satırlarında bunu şöyle anlatıyordu:

*“Yaşamı sevmek ve yaşama sıkı sıkıya bağlı olmak, hayattan beklediği çok şey olanlara has bir vasıftır. Devrimcinin hayattan bekledikleri ise kendisi ile sınırlı değildir... Biz hayattan halkımızın hakettiği ne varsa, hepsini söküp kopartmayı bekliyoruz. Hayatımızın anlamı ve yaşam sevgimiz, mücadelemizin kendisine bağlı olduğu için, yaşamlarımızı seve seve feda edebiliyoruz işte. **Yaşama bağlılığımız ne kadar büyükse, feda ruhumuz da o kadar büyük oluyor.**”*

Tasfiye edilmemiz üzerine planlanmış teslimiyet kuşatmasına karşı feda taarruzumuzun özetidir Gülnihal’in sözleri: “**Yaşama bağlılığımız ne kadar büyükse, feda ruhumuz da o kadar büyük oluyor.**”

Halka böylesine bağlı, fedada böylesine kararlı direnişçiler varoldukça, emperyalizm ve oligarşinin amacına ulaşması mümkün olamaz. İşte onlardan biri Uğur Bülbül de. Halk düşmanlarına baş eğmeyi ahlak edinen Cepheliler’dendi. 10 Eylül 2001’de İstanbul’da işkenceci katillere karşı gerçekleştirdiği feda eyleminde şehit düşerken, feda tarzımızda bir adım daha atılmış oluyordu.

Küçükarmutlu, Büyük Direnişin belirleyici mevzilerinden biri haline gelmişti. Ölüm orucuna dışarda başlayanlara, tahliye edilmesi nedeniyle ölüm orucunu Küçükarmutlu’da sürdürenlerin eklenmesiyle çoğalan direniş evleri, Küçükarmutlu’yu başlı başına bir direniş odağına dönüştürmüştü. Zalimlerle başa çıkı-

lamayacağını değil, tam aksine, baş eğmezliği öğretiyordu bir direniş mevzisi olarak Küçükarmutlu. Bu misyonu nedeniyle kuşatılan Küçükarmutlu'daki mevzimize, 5 Kasım 2001'de katliam operasyonu düzenlendi. Biri ölüm orucu direnişçisi olan dört yoldaşımız katledildi.

Hapishanelerdeki direnişçilerin bu saldırıya cevabı feda taarruzunun yeni bir adımı oldu. Ki bir süre önce, özgür tutsaklar Küçükarmutlu'ya saldırı olursa, direnme hakkını savunmak için feda eylemleriyle cevap vereceklerini açıklamışlardı. Söylediklerini de yaptılar. Nail Çavuş, Eyüp Samur, Muharrem Çetinkaya şehit düştü. Eyüp Samur'un feda eylemi öncesi yazdığı "son" satırlar feda anlayışının ruh halini somutlar:

"Yoldaşlar, bizler daha önce, bir çok kez Armutlu'ya yönelik bir saldırı olursa feda eylemleriyle karşılık vereceğimizi söylemiştik...

Fakat tüm bunlara rağmen, düşman Küçükarmutlu'ya, direnişçilerimize yönelik, halkımıza yönelik bir saldırı gerçekleştiriyor. Yani bize meydan okuyor, direnişimizi kırmaya çalışıyor. Madem öyle, bizler de oligarşiye meydan okuyoruz...

Son olarak, şunları söylemek isterim ki, düşmanın hiçbir saldırısı ölüm orucu direnişimizi kıramaz. Düşmanın hiçbir politikası, feda kültürüyle yoğrulan bir nesli teslim alamaz. Bu anlamda, bugün Armutlu'ya yönelen saldırı, düşmana hiçbir kazanım sağlamayacaktır. Tam tersine, Armutlu direnişimiz ölüm orucu destanını daha da büyütüp güçlendirecektir..."

Devrimi boğmaya çalışan bütün saldırıların nasıl altedileceğinin tarihe kanla yazılan dersini yinelemiştir Eyüp: "Düşmanın hiçbir politikası, feda kültürüyle yoğrulmuş bir nesli teslim alamaz."

Genç direnişçi Eyüp Samur'un ağzından dile getirilen bu söz, tarihin derinliklerinden süzülüp gelen bir tecrübedir. Feda kültürünün kökleri, halkların isyan ve direniş tarihindedir. Bu tarihsel temeller üzerinde yükselen o kültür, Marksist-Leninist içeriğiyle Türkiye devriminin mayasını da oluşturur. Yıllar ön-

ce Kızıldere yolunda, şöyle diyordu Mahir:

"Bir direniş geleneği yaratmalıyız. Bu direnişte bir çoğumuz, belki de hepimiz ölebiliriz, ama gelecek kuşaklara bir direniş geleneği bırakırız..."

Mahirler'in mirası olarak bu geleneği devralan Dayı önderliğindeki Cepheliler, 12 Eylül cuntasının halkı teslim alma saldırısına karşı da hiç tereddütsüz direnişi seçtiler. Dışarıda "Cunta 45 Milyon Halkı Teslim Alamaz" diyerek, güçleri oranında mücadele eden Cepheliler, tutsaklık koşullarında da teslimiyeti reddettiler. Döneme damgasını vuran, şehitler ve sakatlar verdiğimiz 1984 Ölüm Orucu'nun tarihsel misyonunu yoldaşlarımız o gün şöyle özetliyorlardı:

"Biz siyasi kimlik sahibi insanlar olarak, sınıflar savaşının bulunduğu cephesinde, bu kavgaın sanatını yapmaya çalıştık. Başarabildik mi? Bu sorunun cevabını kavgayı ilmiye ilmiye ören düşünce tarzının halk kitlelerine ulaşıp ulaşmadığını da bulacağız. Direniş sanatının bir gelenek haline gelip gelmemesinde göreceğiz..."

1972'de henüz doğmamış, 1984'de ise henüz küçük bir çocuk olan Eyüp'ün "Düşmanın hiçbir politikası, feda kültürüyle yoğrulan bir nesli teslim alamaz" sözleri, direniş geleneği şahsında devrimciliğin kesintisizliğini ifade eder.

Büyük Direniş, o kesintisizliğin 21. yüzyıldaki ilk halkası olmanın onuruyla 2002 yılına girmişti artık. 82'ye ulaşan şehitleri ve sürekliliğiyle görkemli bir

direnişe tanıklık ediyordu tarih. Ancak, direniş saflarına da adeta savrularak gelen oportünist gruplar için aynı görkemli tavır ve politikadan söz edemeyiz. Direnişe iradi olarak başından itibaren değil, 19 Aralık katliamından sonra katılmak zorunda kalan ve katıldıktan sonra da direnişi geriye çekip bitirmeye yönelik tutumlardan vazgeçmeyen oportünizm, Mayıs 2002'de direniş saflarını terk etti. İradesizliğin, statükoculuğun, öngörüsüzlüğün kaçınılmaz sonucuydu bu. Artık direnişin içinde değil, dışındaydı, dolayısıyla düşmanı güçlendiren bir tutum içerisinde oldular. Oportünizm, direnişi terkeder etmez, direniş ve tecrit sorununu da adeta unuttu ve

"Biz bu direnişin doruk noktasıyız. Marksist- Leninistler'in kararlılığını, inancını, dava adamlığını bütün dünyaya gösterdik... Halk kitlelerinin hiçbir şey düşünmeyen, hiçbir değeri olmayan kapitalist bireyler haline getirilmek istenildiği, bunun büyük ölçüde de başarıldığı ülkemizde başka bir yaşamın, düşüncenin olduğunu ve yaşadığını gösterdik..."

gündeminden çıkardı. Yüzlerce yoldaşlarının F Tipi hapishanelerde tecrit altında olduğunu unuttular. Onlar da son derece kaba bir şekilde direnişe yönelik sessizlik korosuna katılarak, sansür kuşatmasını güçlendirdiler.

“Tek Başına” Bırakılmaya Karşı, İdeolojimiz Ve Cüretimiz Var..

Bir kez daha yalnız kalmıştık. Ama daha direnişe başlarken böyle bir ihtimale karşı hazırlıklı olarak “Kimileri ihanet edebilir, teslim olabilir. Ama biz yerimizi daima koruyacak...” ve devrim yürüyüşümüze devam edeceğiz demiştik. Bu kararlığın özünde ideolojik sağlamlığımız vardı. Dayı’nın Mahirlerden devralıp büyüterek bugüne taşıdığı iradenin sağlamlığıydı bu. Türkiye devrimindeki cüretimizin ve kararlılığımızın özüne dair şöyle demişti Dayı:

“Bugünün dünyasında yalnız başına kalmayı göze almadan güçlü olmak ve düşmana karşı savaşmak mümkün değildir. Yalnız başına emperyalizme, oligarşiye ve onun uzantılarına karşı savaşmak hiçbir teknikle, silahla, güçle değiştirilemeyecek dünyanın en büyük gücüdür. Bu, kendine güvendir. Bu, ideolojik sağlamlıktır...”

Dayı, işte bu güçle direnişin 3. yılına girerken de, cüret ve kararlılığımızın özünü, farklı bir yanıyla şöyle anlatıyordu.

“...Biz bu direnişin doruk noktasıyız. Marksist- Leninistler’in kararlılığını, inancını, dava adamlığını bütün dünyaya gösterdik... Halk kitlelerinin hiçbir şey düşünmeyen, hiçbir değeri olmayan kapitalist bireyler haline getirilmek istenildiği, bunun büyük ölçüde de başarıldığı ülkemizde başka bir yaşamın, düşüncenin olduğunu ve yaşadığını gösterdik...”

Kararlı olmak zorundaydık. Sosyalizm düşünüyü yaşatabilmek için, Türkiye halklarının devrim umudunu yaşatabilmek için, ideolojimizi ve örgütümüzü yaşatabilmek için kararlı olmak zorundaydık. Direnişe başlarken, “Hiçbir saldırı, bu ideolojik sağlamlıktan kaynaklanan inancımızın, geleneklerimizin, halk ve vatan sevgimizin doruklarına ulaşamaz” açıklamasını yaparken bu zorunluluğun bilincindeydik. Aradan geçen zamana, onca zulme ve direniş saflarını terk edenlere rağmen, direnişin doruğunda kalmaya devam ediyorduk. Bu uğurda, 1 Mayıs 2002’de Sekizinci Ölüm Orucu Ekibi’ni, 30 Kasım 2002’de de Dokuzuncu Ölüm Orucu Ekibi’ni yola çıkardık. Dokuzuncu Ekibe, “Zehra Kulaksız Ölüm Orucu Ekibi”

adını vererek, bundan böyle ölüm orucu ekiplerinin şehit isimleriyle anılması sürecini başlattık. Oportünizm direnişi terk etmişti ama şehitlerimiz bizimle birlikteydiler.

Oportünizmin direnişi bırakması, oligarşi ve reformizmin “Herkes bıraktı, bir onlar sürdürüyor, onların amacı başka...” demagojilerine zemin sundu. Bu durumdan güç alan devlet, direnişi kırma amacıyla uyguladığı zorla müdahaleleri vahşete çevirmekte gecikmedi. Hastahanelere kaçırılan direnişçilerin bedenleri, damar bulma adı altında parçalanıyor, ne olduğu belirsiz serumlarla direnişçiler sakatlanıyordu. Vahşetinde ölçü tanımayan oligarşi, böylece direnme hakkını yok etmeye çalışırken, reformizmle aynı sessizlik kulvarında buluşan oportünizm, burnumuzun sürülmesini bekliyordu. Tek başımıza direnişi sürdürmeyeceğimizi düşünüyor ve bizim de direnişi bırakacağımızı umuyorlardı. Kendi kaçışlarını ancak böyle aklayabilirlerdi çünkü. Beklentileri bu denli aciz ve devrimcilikten uzaktı.

Feda, Direnme Hakkının Tartışılmazlığının İlanıdır Ve Sınırı Yoktur

Hastahanelerde direnişi sürdürerek direnme hakkını savunan ölüm orucu savaşçılarımızın, zorla müdahale vahşetine karşı şehit düşebilmek için gösterdikleri çabalar, feda geleneğimizin en görkemli boyutlarından birisini oluşturmuştur. Her anları etraflarındaki Mengele artığı doktorlar tarafından denetlenirken, zorla müdahaleye fırsat vermeden şehit düşmeyi başaran yoldaşlarımız, direnme geleneğinde o güne kadarki örnekleri de aşan örnekler yaratıyorlardı. Her koşulda direnebilmenin mümkün olduğunun tarihsel yeni kanıtlarıydılar her biri. Direnme hakkının nasıl korunup savunulacağına dair, dünya çapında birer derstiler.

Melek Birsan Hoşver, direnme hakkını o koşullarda savunurken ölümsüzleşenlerdendi. 22 Ağustos 2002’de şehit düşmeden önce yaşadıklarını şöyle aktarıyordu:

“... iki buçuk ay revirde kafes gibi bir yerde kaldım. Orası korkunçtu, nefes dahi alamıyordum. Direniş. Anahtar sözcük o. Direniş insanı öyle güçlü kılıyor ki, onlar sana her şeyi yapabilir ama içindeki, beynindeki, yüreğindeki gücü alamıyorlar...”

İşte o güç devrimdir, sosyalizmdir. Feda savaşçılarımız bu bilinçle direndiler tek başlarına, çoğu kez tek

başlarına şehit düştüler.

10 Ağustos 2002’de şehit düşen Fatma Bilgin ise, oportünizmin direnişi terk etmesini “bu son gelişmeler” diye andığı (Haziran 2002 tarihi) mektubunda şöyle der:

“Bu uğurda her bedeli ödemeye hazırım. Bu direnişte ölmek bugün dünyanın en onurlu işidir. Benim için, işte bunun için kendi vicdanım, sorumluluk bilincim, yoldaşıma olan sevgim, tüm aileme olan bağlılığım ve bu son gelişmeler beni bir an önce şehitliğe ulaşmak için çağırıyor. Artık zamanı geldi. Artık gitmeliyim diyorum durmadan...”

Direnişin kadın kahramanlarından Feride Harman, 28 Temmuz 2001’de Altıncı Ekiplerde başladığı Ölüm Orucunu tahliye edilince de sürdürdü. Bu kez İstanbul-Aksaray’da oluşturulan Direniş Evi, feda tarzımızın bir başka adımını oluşturdu. Feride, eyleminin 512. Günü olan 16 Aralık 2002’de şehit düştü. Ölüm Orucu’na Dördüncü Ekipler’de başlayan Berkan Abatay ise, 20 Aralık 2002’de F tipi hücrelerde şehit düştüğünde eyleminin **589. Günündeydi**. Tüm direniş boyunca bir direnişçinin ölüm orucunda ulaştığı en uzun süre oldu bu.

Feda savaşı, bilinen tüm kalıpları yıkarak, statüleri sarsarak adım adım ilerlerken, direnişin kırılacağını bekleyenleri de hayal kırıklığına uğratiyordu. Hapishane direnişleri, bu direnişlerde içeriyle dışarı arasındaki şekilleniş, ölüm orucunun sürdürülüşü, kısacası, direnişin her alanında bilinen ölçüler, kalıplar birer birer değişiyor, Büyük Direniş, bütün bunları yeni bir biçim veriyordu.

*“Kızıldere’den bugüne yeniden gözden geçirin, hep farklı taktiklerle, farklı politikalarla savaşılmıştır. Mücadele taktikleri hiçbir zaman birbirini tekrar edemez. Birbirinin taklidi olamaz. Böyle davranmak yaşanan süreçlerden ve mücadele taktiklerinden hiçbir şey anlamamak demektir. **Temel ve vazgeçilmez olan Marksist-Leninist doğruları** mızdı.*

Hiçbir dogmaya bağlı kalmadan, Marksist-Leninist doğrularımızı önümüze alıp en yaratıcı biçimde, özgüvenimizi güçlendirerek, ideolojik netliğimizi yükselterek yo-

lumuzu devam edeceğiz...”

Dayı’nın 2003 yılı başında yazdığı bir yazısından aldığımız yukarıdaki sözler, içselleştirilmiş bir kararlılığın ve yaratıcılığın ifadesidir. Yaratıcılık, iradenin, irade inancın ifadesidir elbette. Emperyalizmin ve oligarşinin mücadelemizi, direnişimizi yok etmeye yönelik her hamlesi karşısında yaratıcı olduk; çünkü, o engelleri aşma iradesine sahip olduk hep.

Direnişe başlayışımızın yıldönümü olan 20 Ekim 2003’te yola çıkan Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibi (10. Ekip) içinde yer alan şehidimiz Selami Kurnaz’a *“Ekibinizin adını feda şehidi Gültekin Koç’tan alması senin için ne ifade ediyor?”* diye sorulduğunda şu cevabı vermişti:

“...Gültekin Koç fedanın adıdır. Parti bu adı seçerken süreci, gelişmeleri, yeni saldırıları öngörerek belirledi... Bu süreci tüm özgür tutsak kitlesi olarak iradi şekilde hareket edip, her şeyi silaha dönüştürerek bertaraf edebiliriz. Bu arada yeni eylem tarzları da yaratmalıyız... Biz şimdi daha farklı feda eylemi tarzı nasıl yaratabiliriz? Onu tartışıyoruz. Feda’da sınır yoktur...”

Feda, zulme karşı direnişti. Bu yanıyla halklar açısından emperyalist saldırılar, işgaller, katliamlar karşısında kendini savunmaydı bir anlamda. Fakat feda, aynı zamanda zulümden hesap sormaktı. Feda, halkların çaresiz ve adaletsiz kalamayacağını ifadesiydi. Büyük Direniş sürecinde Gültekin Koç, Uğur Bülbül, Şengül Akkurt, Eyüp Beyaz bu misyonu üstlenen feda savaşçıları oldular. Feda savaşçısı Şengül Akkurt 20 Mayıs 2008’de feda eylemi hazırlığı sırasında Ankara- Kızılay’da şehit düşerken geride bıraktığı yazısında şöyle diyordu:

“... Sustuk... Uzun süre sustuk... Sadece yaşamlarımızı ortaya koyarak sürdürdük direnme savaşımızı... Düşmanlarımız suskunluğumuzu zayıflık olarak yorumladılar. Ahlaki ve siyasi hiçbir değeri kalmayanlar ise suskunluğumuzu, sadece yaşamlarımızı ortaya koyarak susuşumuzu anlamak istemediler. Ve bu tavırlarıyla bizi şiddete karşı şiddet uygulamaya mecbur ettiler. (...) Katledilen 106 yoldaşımızın hesabını sormak için... Tecritin kaldırılması için... Baskı ve zulme son

Feda, zulme karşı direnişti. Bu yanıyla halklar açısından emperyalist saldırılar, işgaller, katliamlar karşısında kendini savunmaydı bir anlamda. Fakat feda, aynı zamanda zulümden hesap sormaktı. Feda, halkların çaresiz ve adaletsiz kalamayacağını ifadesiydi.

verilmesi için... Yaşamımı ortaya koyarak katliamcı iktidardan hesap soracağım... Yaşatmak için, ülkem ve halkım için canımı vereceğim... Canımı verirken can da alacağım..."

Feda temelindeki direnişimiz içeride ve dışarıda sürerken, direnişi kırmak için saldıran devletin ve direnişin kırılmasını bekleyenlerin "hayal kırıklığını" derinleştiren bir adımı da Cepheli tutsak yakınları attılar. O güne kadar ölüm orucu dahil sayısız eylem yapan, birçok girişimlerde bulunan, şehitler veren TAYAD'lı Aileler, 16 Eylül 2003'te Ankara Abdi İpekçi Parkı'nda başlattıkları oturma eylemiyle direnişin yeni bir mevsisini yarattılar. Gece gündüz, yaz kış demeden **yıllarca** sürdürdükleri Abdi İpekçi direnişiyle, Büyük Direniş'te **fedakarlığın ve mücadele biçimlerinin hiçbir sınır tanımadığının** yeni bir kanıtı oldular.

Boğulmak istenen direnişin sesini ve gücünü dünya halklarının anti-emperyalist mücadelesiyle, dünyanın çeşitli ülkelerindeki tutsakların ve tutsak yakınlarının mücadeleleriyle bütünleştirmek, direniş süreci boyunca önümüzdeki hedeflerden biri oldu.

"*Düşman kuşatmasını kırmalıyız. Bunun bir yanı da bütün dünyaya dağılmış küçük-büyük demeden en genel düzeyde emperyalizme ve kapitalizme karşı olan anti-emperyalist, anti faşist güçlerle ilişkilerimizi geliştirmektir. Düşman bölüp parçalayıp herkesi yalnızlığa mahkum edip yok etmek istiyor. Düşman değil dost kazanmalıyız.*" (Dayı'nın 2002 Yeni Yıl Mesajı'ndan)

Bu çerçevede, tecrite karşı uluslararası mücadelenin zeminini yarattık. Bu doğrultuda çeşitli kurumlaşmalar, örgütlenmeler yaratıldı. Dünya halklarına enternasyonal bir mezvi kazandırılmasında feda anlayışının büyük bir payının olduğu tartışmasızdır. Emperyalizm ve oligarşi, halkla olan bağımızı kesmeye çalışırken, biz, Büyük Direniş zemininde dünya halklarıyla bağlarımızı geliştiriyoorduk.

Feda ruhunun sınırsız cüretine sahip olan Muharrem Karademir, Gültekin Koç Ekibi'nin ilk şehidi oldu. Zorla müdahale işkencesine karşı direnme hakkını savunmak için, 27 Şubat 2004'te tutulduğu tek kişilik hücrelerinde kendisini yakarak feda eylemi yaptı. Adalet Bakanlığı'na hitaben yazdığı dilekçesi direnişin yenilmezliğine dair bir tür manifesto oldu:

"... Bizi yok edemediniz. Düşüncelerimizi yok edemediniz. 4 yıldır devrim ve sosyalizm idealleri için hücre hücre eriyor, ölüyoruz. Taki zafere kadar da ölmeye devam edeceğiz. Hücrelerinizi başlarınıza yığa-

na kadar, halkımızın kurtuluşu olan devrim ve sosyalizmi gerçekleştirene kadar ölmeye savaşmaya devam edeceğiz... Ama bir gün bunun bedelini ödeme sırası size de gelecek, bunu unutmayın..."

Direnin dışardaki sıra neferlerinden birisi olarak 26 Haziran 2004'te şehit düşen Semiran Polat'ın şu sözleri de devrime yürüyenlerin kararlılığını somutlamaktadır:

"... Ne pahasına olursa olsun devrim iddiasından, sosyalizm iddiasından asla vazgeçmeyeceğiz. Kapitalizme, emperyalizme ve onun işbirlikçilerine karşı sonuna kadar direneceğiz. Çünkü biz devrimciyiz..."

Muharrem'in ardından feda savaşımızda yeni bir meşaleyi de Günay Öğrener yaktı. Uşak Hapishanesi'nde 29 Şubat 2004'te şehit düşen Günay, neden mücadele içinde olduğunu şöyle özetliyordu bir yazısında : "*Hayran olduğum bir toplum için mücadele ettim. Devrim için, sosyalizm için ve nihayetinde komünizm için! Ve bütün bu güzellikleri, özgürlüğü ve gerçek insan olmanın hazzını ise umudumuz içinde tattım...*"

Zorla müdahale ablukasının üstüne üstüne yürüten bir ekipti bu. Direnme hakkının yokedilmek istenmesine karşı, sosyalizm düşünün boğulmak istenmesine karşı, feda ateşlerini kuşanmıştı direnişçilerimiz. Çünkü zorla müdahaleyi etkisizleştirmenin, direnme hakkını savunmanın başka yolu yoktu. Feda yolunda görkemli adımlar atarak şehit düşüyordu direnişçiler. Selma Kubat onlardan biriydi ve 1 Mayıs 2004'te şehit düşmeden önce şunları yazmıştı:

"... Baskı ve zor oldukça benim gibi direnenler de var olacak. Direnme hakkımızı engelledikleri için kendimi yakıyorum. Evet, ülkemizde bir hakka sahip olmak için canınızın yanmasını, gözaltına alınmayı, tutuklanmayı, ölebilmeyi, hatta yanmayı göze almak gerekiyor. **Bu bir fedakarlık değil, zorunluluk. Zor'a karşı durma zorunluluğu...**"

Selma'nın sözleri hem bir tarih özetidir; hem de haklar ve özgürlükler mücadelesinin özüdür.

Böyle Zamanlarda Zafer, Direnmektir; Boyun Eğmemektir. Büyük Zaferin Yolu Böyle Açılır...

Direninçilerin göze aldığı bedellerin sınırı yoktu. Sınırsızlık, 2004 Haziran'ında, Sincan'ın bir hücrelerinde bir kez daha kanıtlanıyordu. Hüseyin Çukurlu-öz ve Bekir Baturu, işte bu sınırsızlıkla, feda ateşinin ortasına beraber girdiler. Muhtemel ki, dünyada bir

ilkte böyle bir eylem. Her türlü “ben”i, “bencilliği”, “birey”i ve “bireyciliği” yıkmış bir iradeydi ateşin ortasındaki. Onlar “biz”di. Sincan F Tipi’ndeki Gültekin Koç Ekibi savaşıları olan Hüseyin Çukurluöz ve Bekir Baturu, 22 Haziran 2004’te tutuşturdıkları feda ateşinde beraber şehit düştüler. Direniş içinde yazdıkları bir yazıda direniş ve zafer olgusuna dair şunları söylüyorlardı:

“... Tek kelimeyle bugün zafer; devrim ve devrimciliğe dair tüm umutları yok etmek isteyen emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı baş eğmemek, teslim olmamak demektir. Direnişimizin bir parçası olmaktır. Bugün zaferin adı ölümüne direnmektir. Halaya koşar gibi ekip ekip ölümün üstüne koşmak ve ölmektir...”

İşte bu kadar nettir zaferden anlaşılması gereken. Yoldaşlarımızın belirttiği gibi, emperyalizme ve oligarşiye karşı boyun eğmemektir zafer. Direniş ve zafer öyle bir bütündür ki, bu nedenle kırılmadan ilerleyen direnişin her günü zaferin büyütülmesi olmuştur. Tam da bu nedenle başka koşullarda “gebersinler” diyen düşman, bu kez zorla müdahale ederek şehitliği engellemek için elinden geleni en vahşi biçimlerde yapmakta, direnişçileri **yaşayan ölümler** haline getirmeye çalışmaktadır. Çünkü her şehit, direnişi ve direnme hakkını savunarak zaferi büyütmektedir.

Hüseyin ve Bekir aynı yazılarının devamında direniş ve zafer olgusunu açıklamaya devam ediyorlardı:

“... Zaferle devrimci mücadelenin, örgütlenmenin kesilmek istenen kan damarları korunacak, düşman defalarca yenilgiye uğratılacak, kuşatma-tecrit parçalanarak gerek siyasi, gerekse maddi kazanımı içeren zaferlerin kanallarını da açacak.

Direnme savaşımızda, direnişin amaç ve kapsamını kavrayamayan, zaferin neye tekabül ettiğini doğru çözümleyemeyen hiçbir örgüt, kişi dik durmasını beceremeyecek, 19 Aralık öncesi hapishane koşulları avuntusuyla umutsuzlaşacak, yanılacaktır.”

Büyük Direniş, daha bitmeden kazanmıştı zaferi. Zaferi sürekli kılmak boyun eğilmeyeceğini göstermeye devam etmekte. İrade savaşında gerilememekti. 25 Temmuz 2004’te Sevgi Erdoğan Ekibi (11. Ekip), bu anlayışla yola çıktı. Bu ekibin ölüm orucu savaşçılarından olan Sergül Albayrak direniş içindeyken tahliye edilmesinin ardından feda eylemini kavganın

başşehrinin tarihsel meydanına, Taksim Meydanı’na taşıdı. 2004 yılının son günlerinde, 28 Aralık’ta, meydana “Tecrite Son” diyerek bedenini tutuşturup şehit düştü. Dayı, onun şehitliğinden bir kaç gün sonra, 2005 Yeni Yıl Mesajı’nda Sergüllerin tarihsel önemini anlatıyordu Türkiye halklarına ve devrimcilere:

“... Saldırı ile karşılaştığımız her yerde başkaldırdık, direndik, binlerce Sergül’ümüz kendini feda etti, biz varız dedik.

Bugün, belki hemen yarın yeni bir sosyalizmi kuracak güçte değiliz. Ama bütün dünyada emperyalizmin işgal, yağma ve talan politikasına karşı halkların barikatını oluşturduk.

... Düşman katıdır, dünya tarihinde görülmemiş boyutlarda acımasızdır. Halklar ve öncüleri güçsüzdür. Bu güçsüzlüğü büyük bir inançla, büyük bir kararlılığa ve güce dönüştürmek zorundayız.

Bunun için bütün dünyada Sergüller var. Sergüller konuşuyor, artık onlarsız bir dünya olmayacak. Onlara rağmen emperyalistler yaşayamayacaklar. Her yerde her zaman Sergüller karşılarına çıkacak...”

Sergüller’den biri de Eyüp Beyaz’dı. Dayı’nın “Her yerde her zaman karşılarına çıkacak” dediklerindendi. Eyüp Beyaz, 1 Temmuz 2005’te feda savaşçısı olarak girdiği Adalet Bakanlığı içinde eylemini gerçekleştirmek isterken katledildi. Sergüller ve Eyüpler, katledilerek bitirilemeyecek olanlardandı.

9 Mayıs 2005’te feda taarruzunun yeni bir adımı olarak, Fidan Kalşen Ölüm Orucu Ekibi (12. Ekip) yola çıktı. Bu ekibin direniş bayrağını devraldığı günler, aynı zamanda “yeni” İnfaz Kanunu’nun TBMM’de görüşüldüğü günlerdi. Bu “yeni” saldırıya karşı, ilk cevabı da Fidan Kalşen ekibinin savaşçısı Faruk Kadioğlu verdi. Hücresinin duvarlarına kendi kanıyla “Tecrite Son”, “Kanla Yazılan Tarih Silinmez”, “Halkım Herşey Sizin İçin” yazan Faruk, daha sonra kendisini tutuşturarak 26 Mayıs 2005’te şehit düştü.

Halkla bağımızı keserek tecrit-teslimiyet kuşatmasında devrimi boğazlamak istemişlerdi. Ama devrim, evlatlarının kahramanlığıyla kendini savunmaya devam ediyordu. “Halkım her şey sizin için” yazarak ölümsüzleşen Faruk şahsında, yenilmezliğini ilan eden devrimdi. **Halk düşmanlığının** devrimi kuşatmasına karşı, halk ve vatan sev-

★

“Tek kelimeyle bugün zafer; devrim ve devrimciliğe dair tüm umutları yok etmek isteyen emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı baş eğmemek, teslim olmamak demektir.

★

gisi devrimi savunmaktaydı; fedanın özü buydu.

Yabancılaşanlar ve Kahramanlaşanlar

Biz böyle yürürken, “burnumuzun sürtülmesini” bekleyenler ise, direnişe iyice yabancılaşmışlardı. Şehitlerin feda ateşlerini görmüyor, direnişin sesini duymuyorlardı. Kimileri, direniş kaçkınlıklarını gizlemek için direnişe karşı spekülasyonlardan, karalamalardan medet umacak kadar savruldu. Böyleleri, devrimciliğe ne denli yabancılaştırsa, direnişe de o denli düşmanlaştılar. Direniş sürdükçe, onların kaçkınlıklarını yazıyordu tarih. Şehitler verildikçe, halk ve tarih önünde cevaplayamayacakları sorular çoğalıyordu. Tahammülsüzleşmeleri, direnişe adeta düşmanlaşmaları bundandı. Kimse, sırf kendisine öyle adlar verdi diye, “ihtilalci”, “komünist” olamazdı. Asıl iş, pratikte dövüşe dövüşe devrimi sosyalizmi savunmaktı.

Fidan Kalşen Ekibi’nden Serdar Demirel, bir yazısında şöyle diyordu: “... Doğumdan ölüme kadar bir zaman dilimi içinde nefes alıyor ve bu dünyayı terk ediyoruz. Burada bir insan için en önemli şey; nasıl yaşadığıdır. Bir insana yakışan vicdan rahatlığı varsa, mutlaka o insanın izi de kalır. Ki, ismi çok önemli değil, yaptıkları ile insanlığa, ezilen halklara bir şeyler katabilmişse... izi budur. Yitip giden için de bu yerlidir...”

İşte bu yeterliliği dolu dolu yaşayan Serdar Demirel, bulunduğu Sincan F tipi hücrelerinde Fidanlar’ı selamlayarak 18 Aralık 2006’da kendisini tutuşturdu. Bunun üzerine hastahaneye kaldırılarak zorla müdahale edilmeye çalışıldı. Ancak etrafındaki bu çemberi kıran Serdar 7 Ocak 2006’da şehit düşmeyi başardı.

Fidan Kalşen Ekibi’nin savaşçılarından Fatma Koyupınar bir kaç kez hastahaneye kaçırıldı. Ancak, bulunduğu hastahanenin önü Fatma’yla ve direnişle dayanışma amacıyla demokratik bir mevziye dönüştürüldü. Fatma Koyupınar bir süre sonra da tahliye edildi. Koyupınar yoldaşlarının geleneğini sürdürerek, dışarıda da sürdürdü ölüm orucunu. Dışarıda yeni bir direniş evi daha açıldı; direnişin sesi dünyaya artık o evden yayılıyordu.

5 Nisan’da “Dünya Avukatlar Günü”nde, o direniş evinde Fatmaların avukatı Behiç Aşçı da “**Adaletin Olmadığı Yerde Direnmek Haktır**” diyerek ölüm orucuna başladı. İki direnişçinin bulunduğu Direniş Evi, faşizmin tecritine, burjuvazinin bireyciliğine

karşı feda savaşının yeni ve o dönemdeki SON mevzisi oldu. Fatma Koyupınar, bu mevzide, 28 Nisan 2006’da ölümsüzleşti.

5 Mayıs 2006’da Hapishanelerde Cengiz Soydaş Ekibi (13. Ekip) ölüm orucunu başlarken, dışarıda avukat Behiç Aşçı’nın yanısıra, iki çocuk annesi Gülcen Görüroğlu da ölüm orucuna başladı.

2006 yılı boyunca, direniş, yeniden harekete geçtiği bir çok kesimin dayanışması ve desteği ile büyüdü. Tecrite karşı çeşitli platformlardaki muhalefet ivme kazandı. Biz hep aynı yerimizdeydik. Direnişteki bu kararlılığımız, oligarşinin saldırı ve manevraları, solun çeşitli kesimlerinin direnişi yok sayan geri politikaları sonucunda dağılan çeşitli ilerici, demokrat kesimleri, yeniden direnişin etrafında birleştirmeyi başardı. Tecrit sorunu gündeme sokuldu. Yaklaşan ölümler iktidarı tekrar sıkıştırdı. 122 ölüm vardı ortada. Tecrit statüsünü kabul ettiremedikleri açıktı. Sansür parçalanmıştı.

İktidar sonuçta, 22 Ocak 2007’de, tecritin varlığını kabul edip “iyileştirme” adımı olarak **10 saatlik sohbet hakkını güvence altına alan** bir genelge çıkartmak zorunda kaldı. Bunun üzerine, direnişçiler eylemlerini “ara veriyoruz” açıklamasıyla sonlandırdılar. Ecevit’in 19 Aralık sabahında söylediği “Devletle başa çıkılamayacağı” sözünü ezerek çıkmıştık bir kez daha tarih sahnesine. Katliamları altetmenin, 122 şehitle direnmenin, her koşulda inançlarımızı ve düşüncelerimizi savunmuş olmanın onuru ve gururu bizimdir.

Feda, kuşatmaya, saldırılara, katliamlara ve yalnız bırakılmaya rağmen zaferi, an be an büyüyen gücümüzdü. Feda, halkın isyanı, haykırışıdır. O haykırış, Taksim Meydanı’ndaki zaferimizde de, halk düşmanı Hikmet Sami Türk’e yönelen feda eylemimizde de, Güler Zere’yi düşman elinden çekip alan mücadelemizde de duyulan haykırıştır. Bu haykırışta konuşan 122’lerimizdir, devrimdir, Parti-Cephe’nin devrimci iradesidir.

Stalin’in aktardığı mitolojik öyküyle başlamıştık yazımıza. Anteus’u kimse yenemiyordu; onu yenmenin tek koşulu, onun toprakla bağını koparmaktı. Herkül, bunu başardığı için Anteus’u yenebilmişti.

Düşman bu kez Anteus’u yenemedi.

Çünkü, bu kuşatmanın her anında, her adımında kimse toprakla, halkımızla, vatanımızla bağımızı koparmayı başaramadı; ve biz, defalarca toprak olmayı göze aldık. Halk ve vatan için savaşanlar, yenilmezler. Tarihe yeni bir destan armağan ettik.

Feda, Kadınlar Ve Şehitler

Büyük Direniş'in bir destana dönüşmesinde fedakar kadınlarımızın rolü büyüktür. Oligarşinin direnişi kırmak için başvurduğu saldırıların püskürtülmesinde hepsi kendilerine has özellikleri ile direnişi büyütmüşlerdir. Sahiplenmeleri, cüretleri, uzlaşmazlıkları, devrime-örgüte-yoldaşlarına bağlılıklarıyla direnişe devrimci kadının damgasını vurmuşlardır.

Çoğu emekçi kökenli insanlardır; sistemi yakından görmüşlerdir. Kapitalizmin kadına biçtiği rolü, bilime, mantığa, devrimci doğrulara sarılarak reddetmişlerdir. Marksizm-Leninizm ve Marksist-Leninist hareketin doğru önderliği, onlara dünyanın değiştirilmesine katılma yolunu açmış, kadın yoldaşlarımız da o yolda cüretle, kararlılıkla ilerlemişlerdir. Bu direniş onların bu yolda kat ettiği büyük mesafenin açık bir göstergesidir. Yüzlerce direnişçi arasında, hapishanelerdeki kadın tutsak oranını çok çok aşan yüksek bir oranda kadın direnişçi yer almıştır. Nitekim bu kendini şehitlerde de göstermektedir. **Direnin 122 şehidinden 48'i kadındır.** Yani şehitlerin neredeyse yarıya yakını, kadınlardır. Oysa kadın tutsakların sayısı, elimizde kesin bir rakam olmamakla birlikte, erkeklerin **onda birini** geçmez. Ki, onda bir oranı, en fazlası olarak söylenmiştir. Tutsakların onda biri kadar olan kadınların, şehitlikte, yarıya yakın bir orana ulaşmaları, kadınlar açısından nitelik anlamda büyük bir atılımdır. Kadının devrimci hareketin önderliğinde özgürleşmesinin, önder olarak, öncü olarak, savaşçı olarak statükoları parçalamasının ifadesidir. Kadın şehitler arasında, yüksek okul mezunları da vardı, evde temizliğe giden emekçi kadınlar da; 19 yaşında olanları da vardı 46 yaşında olanları da. Büyük Direnişte, kadının özgürleşmesi mücadelesinde tartışılmaz bir adım atıldığı ortadaydı. Kuşkusuz direnişteki bu durum, bir sonuçtu. Kadınların, devrimci hareketin önderliğinde kavganın daha ileri mevzilerinde savaşmaya başlamasının sonucuydu.

Elbette kolay olmadı bu.

Böyle büyük bir direnişte, bu kadar belirleyici bir rol üstlenmeleri, kadınların ülkemiz devrim mücade-

lesinde onyıllardır sürdürdüğü mücadelenin bir sonucudur. Bunun için, toplumsal, siyasal, kültürel sayısız barikatları aşmaları gerekiyordu.

Yaşamda birçok sorun vardır ve kadınların bu sorunları çözemeyeceği düşünülür. Kadın çözümün her zaman dışarıdan geleceğine inanılır. Bu başkaları genelde kadından daha güçlü görülen erkeklerdir.

Kadının yaşamı doğumundan ölümüne kadar hep birilerine bağlanır. Önce babaya, ağabeye, sonra kocaya, oğluna hatta erkek toruna kadar uzar bu liste. Babasına bakmak zorunda olan bir kız çocuğu, abisinin ve erkek kardeşinin sözünden çıkmamalıdır. Çünkü korunmaya muhtaçtır. Kocasının her işini görmelidir. Çünkü onun geçimini sağlayan kişi eşidir. Oğluna bakmalıdır, çünkü gelecekte ondan başka kimse annesini sahiplenmeyecektir. Ona biçilen bu toplumsal konumda kadın her zaman birilerine muhtaçtır. Bu yüzden de edilgendir. Sorunlarını kendisi çözemez, önemli roller üstlenemez. Bu bakış açısı kadınlara yüzyıllardır dayatılmış ve kendisine biçilen role uymak istemeyen kadınlar çeşitli biçimlerde ezilmiş ve dışlanmışlardır.

Kadınlara bu toplumsal şekilleniş içinde son derece özgün bir rol de uygun görülmüştür: Fedakarlık.

Kardeşleri okusun diye okula gönderilmeyen abalılar, erkek kardeşlerinin geleceği için tarlada, bah-

Fidan Kalşen

çede çalıştırılan kız kardeşler, çocukları için her türlü fedakarlığı yapan anneler... bu noktada çok yaygın bir geleneği ifade eder. Bu fedakarlık için kimseden izin almaz, onay ve aferin beklemezler. Yapmaları gereken tek şey budur. Konu çocukları, eşleri, sevdikleri olduğu zaman böyle bir şey tartışılmaz, konuşulmaz bile. Onların fedakarlığı adeta doğaldır. Onlara bençillik yakışmaz, karşılıksız olarak kendilerini sunarlar. Bu da iki kez ezilen, ikinci sınıf görülen kadınların bir başka tanımıdır.

Sonuçta kadının etrafı onun davranışlarını sınırlayan, neyi düşünüp neyi düşünmeyeceğine kendisinin karar vermesini engelleyen bir zincirle sarılmıştır. Bu zinciri kaldırmamanın devrimci mücadeleden başka yolu yoktur. Devrimciliği seçen kadınların önce kendilerine biçilen bu toplumsal konumu bilimsel açıdan tanımlaması, devrimci değerleri özümsemesi gerekir.

Ölüm orucu eylemi ile anlatılanlar

Ölüm orucu iç ve dış düşmanla gün gün savaşılan bir eylemdir. Her gün, onların eylemlerinin büyümesi ile biter ve ölüm orucunda geçen her gün devrimi biraz daha büyütür. Bir devrimcinin her gün devrim için çalıştığını, enerjisini zafere aktardığını düşünürsek, ölüm orucu savaşçısı bunu çok daha yoğun olarak yapar.

Ölüm orucu eylemindeki kadın savaşçılar, devrimi büyütürlerken, kadınlar olarak kendi rollerini de değiştirip büyütmede ve kendilerine yeni bir konum belirlemektedirler. Kadın savaşçılar olarak bakıldığında da aralarında sınıfsal köken farklılıkları vardı, yaş, kültür farkı vardı.

Büyük idealleri olan devrimciler, büyük ideallere ulaşmanın da büyük bir iddiayı, büyük bir cüreti, büyük fedakarlıkları gerektirdiğini bilmektedirler. Bu noktada kadın yoldaşlarımızın işi daha zordur. Onlar herkesin harcadığı emeğin, enerjinin iki katını harcamak, herkesin yaptığı fedakarlığın iki katını yapmak durumundadırlar.

Şehit düşmenin yarattığı etki mutlaka bir tepkiyi doğurur. Ölüm orucu ya da feda eyleminin tarzı zaten toplumu belli şeyleri düşünmeye sorular sormaya sevk etmektedir. Feda insanların kafalarında sorular oluşturur ve eylem, cevapları da soruların yanında vermektedir.

Acı çekerek her gün ölmenin nedeni nedir? Ölümle çözülecek kadar büyük bir sorun var mıdır? Ve en önemlisi de bir insan sorunları çözmek için canını niye verir? Bu soruların cevabını feda savaşçıları vermiştir. Cevapları, ideallerinin hayattaki karşılığıdır. Büyük idealleri olan devrimciler, büyük ideallere ulaşmanın da büyük bir iddiayı, büyük bir cüreti, büyük fedakarlıkları gerektirdiğini bilmektedirler. Bu noktada kadın yoldaşlarımızın işi daha zordur. Onlar herkesin harcadığı emeğin, enerjinin iki katını harcamak, herkesin yaptığı fedakarlığın iki katını yapmak durumundadırlar.

“Canını vermek”, bir kişinin toplumdaki değiştirci gücünün kavraması ile yapılabilecek bir iştir. İnsanlar, ölümlerinin yeni bir dünya kuracak kadar önemli ve belirleyici bir eylem olacağını görürse, ancak o zaman ölmeye hazır olurlar. İşte ancak bu inanç, savaşçıları, tereddütsüz ölüme yatırır, feda eylemi için çakmağı çaktırır.

Ölüm, hastalıkla, kazayla ya da daha önceden görülmüş, duyulmuş bir çok yolla gelip insanı bulur. Ancak burada ölümü bir eylem olarak tercih ediş söz konusudur. Deyim yerindeyse, ölüm insana değil, insan ölümün üzerine gitmektedir. Bu gidiş büyük bir irade gerektirir. O kararı verdiğin andan itibaren yaşamını, davranışlarını, düşüncelerini, her anını, saatini kendi yaşamını yok etmek için ayarlayacaksın. Bunu başarabilmek için, ölümü göze alma sebebinin çok güçlü olması gerekir. İnsanın yaşamaktan feragat etmesi için yaşamdan daha çok sevdiği bir şeyin olması gerekir. Ölüm orucu direnişçileri, bu tercihte bulunurken, nedenlerini de kendi açıklamalarında, yoldaşlarına ve örgütlerine yazdıkları mektuplarda açıkladılar. Her biri birikimleri, üslupları, kendi yaşam koşullarından kaynaklanan nedenlerle farklı şeyler ifade ediyor gibi görünse de, fedanın özü biridir. Yaşanan ve yaşadıkları tüm sömürüye, ezilmişliklere, baskılara, adaletsizliklere, haksızlıklara, eşitsizliklere bir başkaldırıdır feda ve bu başkaldırı, kadınlarda, tarihsel geçmişleri nedeniyle iki kez daha güçlüdür, iki kat daha fazla nedene sahiptir.

Fedayla kazanmak istedikleri yeni bir yaşamdır. Tüm kadınlar için tarihsel ve toplumsal anlamda ye-

ni bir yerdir. Sınıflar mücadelesinde yeni bir roldür.

İhanete ve kahramanlığa götüren nedenler ve yollar

Feda savaşçısının veya bir ölüm orucu direnişçisinin inancı, eyleminin sonucunu belirler. Ne kadar inanırsa hedefine o kadar kilitlenir. İnancı tükenirse eylemi bırakır. İdeallerini gerçekleştirme yolundan çıkar. Ölüm orucuna 1. Ölüm Orucu Ekibi içinde başlayıp zorla müdahale işkencesi sonrasında eylemini bırakan Gülay Kavak'ın yaşadıkları da bunlardır. Çelişkilere düştüğü anda ölmesini yani hedefe varmasını engelleyecek olan serumu kabul eder.

Ölüm orucunda olmanın tek göstergesi **yemek yememek** değildir. Görünürde öyledir, fakat, bir devrimci, ölüm orucu eylemini, yemek yememesiyle değil, esas olarak eylemi kafasındaki düşüncelerle yapar. Açlığın yarattığı bedensel ve ruhsal acıları katlanabilir hale getiren düşünceleridir. Her an vücudunda bir değişim vardır. Organlar, dokular, hücreler erimektedir. Fakat buna rağmen, bu fiziki koşullar, beynini teslim alamaz direnişçinin. Belki hücre hücre eriyen beyinde, devrimci düşünceler son ana kadar dipdiri kalır.

Gülay'ın beyninin içinde inandığı ideolojinin doğruları vardır. Eylemi yapmasına sebep olan ideoloji hayata dair hangi tanımlamaları yapmışsa Gülay için yol gösterici olan onlardır. Zaferi kazanmak için, öncelikle feda ettiği hayatının kazanacağı yeni anlamı düşünür. Ondan geriye ne kalacaktır. Geleceğe ne bırakacaktır?..

İnsanlığın gelişimi için bir devrimci olarak gecesini gündüzüne katan bir Gülay... Halkının yaşadığı açlığın, yoksulluğun ancak büyük bir değişim ile sonlanacağını düşünüp buna karşı koyup bu durumu değiştirecek bir mücadeleyi yürüten Gülay... Ve bunların yetersiz olduğunu düşünüp daha fazlasında, fedada karar kılan Gülay... Tüm bunların karşısında ise, yaşamı sadece yemek-içmek gibi hayvani içgüdülere dayalı olarak tanımlayan biri vardır; Gülay hangisi olacaktır?

Gülay'ın tercihi, inancı ve ideolojisiyle, ölüm orucuna başlama sebepleriyle burjuvazinin bunların karşısına koyduğu pespaye düşünceler arasındaki mücadelenin sonucunu da belirleyecektir.

Yaşanan ve yaşadıkları tüm sömürüye, ezilmişliklere, baskılara, adaletsizliklere, haksızlıklara, eşitsizliklere bir başkaldırıdır feda ve bu başkaldırı, kadınlarda, tarihsel geçmişleri nedeniyle iki kez daha güçlüdür, iki kat daha fazla nedene sahiptir.

Yazgülü Güder Öztürk

İnsanı diğer canlılardan ayıran temel fark düşüncesidir. İşte bu düşünme eylemi onu, düşünceleri için idealleri için savaşan, o uğurda ölebilen bir varlığa dönüştürmüştür.

Düşünce insanı geliştirir. Gelişim ise, insanı iyiyeye, daha güzele yönlendirir. Bu zincirleme işleyip insanın doğası gereği sürmektedir.

Ancak, sömürü düzeni ve asalaklık yaygınlaştıkça, genel değer yargılarında bir dejenerasyon oluşmuş, insan düşüncesi çarpık, doğal ve tarihi gelişime uygun olmayan yönlendirmelerin esareti altına alınmıştır. Bu esaret, insanı, binlerce yıllık birikimlerini reddeden bencil, bireyci, çarpık düşüncelere mahkum etmiştir. Bu esareti yaratanlara karşı savaş, insanlığın binlerce yıllık birikimlerini kurtarma ve geliştirme savaşıdır. İnsanlığın binlerce yıllık toplumsal emeğine sahip çıkma savaşıdır. Kadınlar, bu savaşta, kendilerinin yok sayılan emeğini gün yüzüne çıkarmanın da savaşını verirler. Çünkü burjuva tarih, kadını yok sayan bir tarihtir. Sanki insanlığın binlerce yıllık gelişimine düşüncesi ve emeğiyle katkıda bulunmamıştır onlar...

İşte bu yüzden, kadınlar için her türlü direniş ve mücadele, o eylemdeki düşüncelerinden ve niyetlerinden bağımsız olarak, aynı zamanda **kendi varlıklarını tarih önünde kanıtlama mücadelesi** olmak-

tadır. Düzen ideolojisinin kadınlara yüklediği tüm olumsuz roller ve düşünceler, bu varolma mücadelesi sırasında, kadını durmaksızın geriye çeker. Kadınların mücadele içindeki zayıflıklarında, ihanetlerinde bunun oldukça önemli bir etkisi vardır. Aynı etki, tersinden onları kahramanlaştıran bir yan da taşır. Kadının emperyalizme, faşizme karşı mücadele verirken, düzenin kendine biçtiği role karşı da mücadele vermekte ve bu onun mücadelesini daha güçlendirmektedir.

Bunun bilincinde olduğu ölçüde, eylem güçlenir: bu oranda eylemin niteliği ve bu eylem içinde kendi önemi daha net görülür hale gelir.

“Bir Gülay vardı, bedeninin kendi dünyevi zevkleri için değil de gelecek günlerin inşası için ne kadar değerli olduğunu biliyordu. Bu yüzden fedai bir kadın oldu.”

Böyle bakmak kahramanlığa götürür.

Eylemine inancı sarsılanın, eylemi hakkında şüpheye düşenin ise, eylemi sürdürmesi mümkün olmayacaktır. Gülay Kavak, bir noktada bu zayıflığa düştü; eylemini bıraktı. Eylem yanlıştır, yersizdir dememişti hiçbir zaman. Ama eylemi bırakarak bunu söylemiş oldu. Daha sonra bu düşüncüyü çürüten yine kendisi oldu. Bir bedenın dünyevi ihtiyaçları, bir halkın çıkarlarından daha önemli olamazdı fakat bir kişinin eylemi, tüm halk için son derece önemli ve belirleyici olabilirdi. Tarih tanıktır ki, bir kişinin yapacağı fedakarlık, kahramanlık, bir toplumun düşünce sistemini değiştirecek kadar etkili olabilir.

Toplumların, tarih boyunca geçirdikleri değişim ve dönüşümde bu olgunun özel bir yeri vardır. Bu anlamdadır ki, devrimciler toplumu değiştirmenin, yeniden şekillendirip, yaratmanın ustasıdır. Bin yıllar boyunca, kitlelerden öğrenmiş, kitlelere öğretmiş, kitlelere önder olmuşlardır. Gülay da bir devrimcidir ve fedakarlığın ne olduğunu öncelikle partisinden ve halkından öğrenmiştir. Nasıl fedakar olacağını eyle-

mi sırasında etrafındaki yoldaşlarından tekrar görmüştür. Küçükarmutlu’daki direniş evinde geçirdiği son günlerinde artık kafasında düzenden arta kalan tüm ideolojik tortular silinip atılmıştır. Beynindeki savaşta, direniş galip gelmiştir. Artık ölümsüzlüğe doğru ilerleyecektir ve hiçbir güç, yaşamaya dair, kadınlara dair hiçbir pespaye teori ve önyargı onu yolumdan alıkoyamayacaktır.

Halk ve vatan sevgimizin gücü fedayı getirecektir!

“Fedai” diyor sözlük; “bir amaç yolunda, bir değer ya da varlıktan vazgeçmektir.”

Fedai’yi de şöyle tanımlıyor: “Yüksek bir ülkü için her türlü tehlikeyi göze alan, ülkü yolunda canını bile esirgemeyen kimse.”

Bu iki kavramın ifade ettiklerini anlamak için fedayı doğuran şartları, koşulları doğru değerlendirmek gerekir. Doğru bir değerlendirme içinse doğru soruları sormak önemlidir.

Eğer sadece burjuvazinin bakmamızı istediği açıyla bakarsak, fedayı ve feda savaşçılarını anlamamız mümkün olmaz. Burjuvazinin penceresinden baktığında *“Yaşamda ölmeye değer bir şey yoktur, hiçbir şey insan hayatından daha değerli değildir”* gibi düşünceler hakim olur. Biraz derinlemesine düşündüğümüzde, burjuvazinin savunduğu sistem ile bu söyledikleri arasındaki çelişkileri görebiliriz. Çünkü burjuvazi *“İnsan hayatı değerlidir, önemlidir”* derken, burjuvazinin çıkarları için onmilyonlarca insanın öldürülmüş olduğu gerçeğini yok sayar, Tuzla tersanelerinde ölen insanları görmezden gelir. İnsan yaşamı kutsaldır der, fakat hastalıktan ölen insanlar sanki onların kâra dayalı ekonomi politikalarından ve sağlık sistemlerinden ölmemiş gibi başka yerde sorumlu arar. Toplumsal gerçekleri gözden geçirdiğimizde bunlara benzer daha pek çok örnekle karşılaşırız. Kapitalizm, faşizm, durmaksızın öldüren bir sistemdir. Ekonomik zorluklarla öldürür, askeri zorbalıklar öldürür. İşgallerle öldürür. Faşizmle öldürür. Feda eylemleri, feda savaşçıları, bunlardan bağımsız değerlendirilemez. Burjuvazinin yaratmaya çalıştığı kültürün ürünü olan *“Keşke ölmeselerdi... hayatın kıymetini bilin... yapacak çok işleri vardı...”* gibi düşüncelere prim vermeksizin, doğru sorular sormalıyız.

Fedayı ve fedaiyi doğru anlamak için öncelikli sorulacak soru *“Fedayı doğuran koşullar nedir?”* so-

Burjuvazi *“İnsan hayatı değerlidir, önemlidir”* derken, burjuvazinin çıkarları için onmilyonlarca insanın öldürülmüş olduğu gerçeğini yok sayar. Kapitalizm, faşizm, durmaksızın öldüren bir sistemdir.

rusudur.

Dünyada ve ülkemizdeki gelişmeleri ezilen halkların cephesinden değerlendirdiğimizde, fedayı yaratan koşulları da anlamış oluruz. Burada olaylara baktığımız taraf önemlidir. Kimin cephesinden bakıyoruz? Ezilenlerin mi, ezenlerin mi? Haktan, adaletten yanaysak bu saflaşmada yerimiz elbetteki ezilenlerin yanındır. Ezilen halkların safından baktığımızda dünyanın ve ülkemizin emperyalizm ve işbirlikçileri tarafından ne hale getirildiğini görürüz.

Bugün tüm dünyada emekçiler, emperyalist dayatma ve kuşatma ile yüzyüzedir. Emperyalizmin saldırısı Irak'ta, Afganistan'da açık işgale varmış ve halklar kurşunlar, bombalar altında en değerli varlıkları olan vatanlarını savunmaktadırlar. Açık işgalin olduğu Irak gibi ülkelerde özgürlükten, bağımsızlıktan söz etmek, emperyalistlerin ve beynini onlara teslim edenlerin aldatmacasından başka bir şey ifade etmiyor. ABD emperyalizminin Irak'a nasıl bir "özgürlük" götürdüğü 6 yıldır yaşananlarla ortadadır.

Vatanını, bağımsızlığını savunan halkları "terörist" ilan etmiştir emperyalistler. Ve o teröristlerin içinde genç, yaşlı kadınlar da son derece önemli bir yer tutmaktadır. Gerek Filistin direnişi, gerekse de Irak direnişinde, kadınlara yönelik, feodalizmin ötesinde, islamdan da gelen hemen her türlü kısıtlamalar, direnişin zorunlulukları temelinde aşılmıştır. Genç kızlar, torun sahibi nineler vardır feda savaşçılarının içinde.

Emperyalizm sadece açık işgallerle değil, ekonomik, siyasi, kültürel tüm yollar ve tüm araçlarla halklara teslimiyeti dayatmaktadır. İşte bu kuşatma karşısında halkların en büyük silahı direnmektir. Halklar, emperyalistler ve işbirlikçilerinin yasaklarına, saldırılarına, zulmün çeşitli biçimlerine direnerek cevap veriyorlar. Ancak bu direnişin biçim ve yöntemleri zulmün yoğunluğuna, dönemsel koşullara, direniş güçlerinin güç ve imkanlarına göre değişiyor. Fakat bugün baktığımızda en temel hak olan direnme hakkına yönelik saldırılar vardır. İşte saldırıların direnme hakkına olduğu noktada, zulme karşı feda eylemi ile direnmek anlaşılabilecek bir direnme şeklidir.

Direnme hakkımızı bile ölerken koruyabiliyorsak, en küçük, sıradan demokratik bir hakkı almak için insanlar ölmek zorunda bırakılıyorsa, bu durumda ne yapılmalıdır?

Bu haklarımızdan vazgeçip emperyalizm ve işbirlikçilerinin istediği şekle mi girmeliyiz, yoksa ne pahasına olursa olsun haklarımızı kullanmanın yolunu

Feda, hiçbir zaman çaresizliğin ifadesi olmamıştır. Emperyalizm ve işbirlikçilerinin adalet ve özgürlük için başka yol bırakmadığı koşullarda başvurulmuş bir direniştir feda ve bir zorunluluktur. Ama asla bir çaresizlik değildir. Çünkü biliyoruz ki fedaların, fedakarlıkların olmadığı yerde zaferler de olmaz. Feda'nın bizi ulaştıracağı nokta çaresizlik değil, bir zaferdir.

mu bulmalıyız? Elbette doğru olan ikinci seçenektir. Ezilen halklar da bu yolu tercih etmiş Irak'ta, Afganistan'da, Filistin'de, ülkemizde feda eylemleri bu direnme tercihinin sonucunda ortaya çıkmıştır. Halklar feda eylemleri ile direnme hakkını korumuş, emperyalizm ve işbirlikçilerine "Bizi çaresiz bırakamayacaksınız!" demiştir.

Feda, hiçbir zaman çaresizliğin ifadesi olmamıştır. Emperyalizm ve işbirlikçilerinin adalet ve özgürlük için başka yol bırakmadığı koşullarda başvurulmuş bir direniştir feda ve bir zorunluluktur. Ama asla bir çaresizlik değildir. Çünkü biliyoruz ki fedaların, fedakarlıkların olmadığı yerde zaferler de olmaz. Feda'nın bizi ulaştıracağı nokta çaresizlik değil, bir zaferdir.

Saldırıları karşısında direnmenin biçimleri farklı olabilir. Mücadelesinin değişik aşamalarında fedakarlıklarımızın niteliği de farklı olabilir. Kimi zaman canımızı feda ederiz, kimi zaman sevdiklerimizden, alışkanlıklarımızdan, ailemizden, vazgeçeriz. Mücadelenin hiçbir aşaması fedakarlık yapmadan zaferle sonuçlanamaz.

Feda eyleminin biçimleri de farklı olabilir ve Ölüm orucu direnişi de fedanın biçimlerinden biridir. Feda, kimi zaman alevlerin ortasında yanmaktır, kimi zaman bedenine bombayı sarıp düşmanın üzerine yürümektir, kimi zaman öleceğini bile bile yoldaşını korumaktır, kimi zaman da ölüm orucu eyleminde olduğu gibi açlığımızla gün gün eriyerek direnmektir.

Ölüm orucu direnişi, devrimci tutsakların ve yankınlarını direnme hakkına saldırıldığı noktada başlayan bir direniş biçimidir. Tecrit politikası ile tüm devrimci düşünceler ve insanlığın binlerce yıllık de-

ğerleri yok edilip, emperyalizm ve işbirlikçilerinin istediği tipte insanlar yaratılmak istenmiştir. Devrimcilere teslim olmak dayatılmıştır.

Düşünmeyen, üretmeyen, bencil bireylerden oluşan bir toplum yaratmayı hedefliyor egemenler. Çünkü böyle bir toplumda sömürülerini rahatça sürdürebilecek, karşılarında haklarını arayan insanlar olmayacaktır.

Ölüm orucu direnişi bu dayatmalara verilen bir cevaptır. Ölüm orucu direnişçilerinin güçlü iradesi ile tecritte bir gedik açılmıştır. Açılan bu gedik ödenen büyük bedeller sonucu olmuştur. Bu bedel, 7 yıl kesintisiz süren bir direniş, 122 şehit ve yüzlerce sakattır.

Fatma Koyupınar da tecrit zulmünün perdesini aralayan 122 fedaiden biridir. Emperyalistlere ve işbirlikçilerine, devrimcilere boyun eğdiremeyeceklerini, teslim alamayacaklarını ölümü ile kanıtlayan kadın savaşçılardandır.

Fatma Koyupınar'a canını feda ettiren güç neydi?

Sadece gerçekleri görüp, bilmesi miydi? Feda bir anda verilebilecek bir karar mıydı? Bir insanda fedayı doğuran güç neydi?

Elbette feda bir çırpıda, anlık duygularla verilebilecek bir karar değildir. Sadece zulmün vardıgı boyutu görmek de yetmez feda için. Zulmü görmek fedaya götüren adımlardan biridir. Fakat feda için daha güçlü bir şey, daha güçle nedenler gerekmektedir. Bunun adı halk ve vatan sevgisidir. Halk ve vatan; inanç demektir, ideoloji demektir, yoldaşları demektir, örgütü demektir, onuru demektir... Bütün bunları içerecek kadar geniştir halk ve vatan sevgisi.

O'nu canından vazgeçecek bir inançla donatan, belirleyici etkenlerden biri kendisi ile olan mücadelesini sürekli kılmasıydı. Son anına kadar eksik ve hatalarını görüp onlara karşı direndi. O'nun bu direnişi fedaya giden yolun taşlarıydı. Çünkü, küçük fedakarlıklarda bulunamayan bir devrimci, büyük fedakarlıklarda bulunamaz.

“Bir savaşçı kendisi için değil, kardeşleri için savaştığında; en tutkulu amacı ne zafer ne de kendi canını kurtarmak olduğunda; kardeşlerini terketmek değil, onları değersiz olarak görmek değil de yalnızca kendi varlığını onlar için, yoldaşları için harcamak olduğunda; yüreği gerçek anlamda ölümü küçümser ve bu sayede kendini aşar ve yücelir.” (300 Spartalı'nın Öyküsü, Ateş Geçitleri, syf. 336)

Fatma'nın **“Başka yoldaşım ölmesin, ben son olayım”** sözünün ifade ettiğı de yukarıdaki alıntıyla benzerdir. Tıpkı 300 Ispartalı fedai gibi, Fatma da varlığını halkına, vatanına, yoldaşlarına feda etmiştir. O'nun halk ve vatan sevgisi karşısında ölüm küçülmüş, feda bir devrimcinin sıradan görevi olmuştur. *“Avukat dönüşü B-9'un mazgalını açıp arkadaşlara seslendim, koşarak geldiler. 5 kişi birden mazgaldan bakmaya çalışıyordu. Bu duyguyu nasıl anlatabilir ki insan. Bayan personeli mazgala götürüp “Şu güzelliğe bakar mısın?” diye sordum. Kadın şaşkırdı. Sen hiç birilerini görmeyi bu kadar istedin mi, dedim. Cevap veremedi.”*

Fatma, yoldaşlarına, halkına, vatanına duyduğu bu yalın sevdasıyla gün gün ölüme yürüdü.

Tecrit zulmüne son verilmesi için, başka yoldaşlarının ölmemesi için ölüm orucu eylemine girmemesi isteğı oldu ve tam 354 gün tüm acılara karşı direnerek gencecik ömrünü feda etti Fatma.

Küçük fedakarlıklarda bulunamayan bir devrimci, büyük fedakarlıklarda bulunamaz.

Fedayı oluşturan nesnel koşulların yanında, Fatma'nın iç hesaplaşmaları, kendisiyle mücadelesi de

Şengül Akkurt

belirleyiciydi fedasında. Bir devrimci her zaman eksik ve hataları ile savaşmak zorundadır. Çünkü, yeni ancak eskisi sökülüp atıldığında gelecektir. Devrimci bir kişilik, eksik, hatalı, düzenden getirdiği burjuva özelliklerin atılması ile oluşur. Bu nedenle bütün devrimciler eksik, hatalı yanları ile mücadele etmek zorundadırlar. Bencillikler, sıradanlıklar, alınganlıklar, tembellikler, devrimcinin kişiliğindeki mücadele alanlarıdır. Devrimci kişiliği oluşturmada bu mücadele, feda savaşçısında daha da yoğundur. O mücadelenin yoğunluğu, eyleminin sonucunu da belirleyecektir. Fatma, bu mücadeleyi kazandığı için, zafere kadar gidebilmiştir. Bu mücadeleyi kazandığı için bir feda savaşçısı olabilmıştır.

O'nu canından vazgeçecek bir inançla donatan, belirleyici etkenlerden biri kendisi ile olan mücadelesini sürekli kılmasıydı. Son anına kadar eksik ve hatalarını görüp onlara karşı direndi. O'nun bu direnişi fedaya giden yolun taşlarıydı. Çünkü, küçük fedakarlıklarda bulunamayan bir devrimci, büyük fedakarlıklarda bulunamaz. Veya şöyle de ifade edebiliriz; küçük savaşları kazanamayanlar, büyük savaşları kazanamazlar.

Fatma ve 122 kahramanımız küçük küçük fedakarlıkların, adım adım verilen savaşların, nasıl büyük fedaları doğurduğunun canlı kanıtlarıdır.

122 kahramanın içinde kadınların küçümsenemeyecek bir yer tutması, feda konusunda kuşkusuz üzerinde durulması gereken bir yandır. Sistemin bugüne kadar kadına biçtiği rolü düşünürsek, fedai kadınların sayısı, fedai kadınlarımızın nasıl şiddetli bir mücadele içinde olduğunu kavramamızı kolaylaştıracaktır. Çünkü, fedai kadınlarımız sadece canlarını feda etmekle kalmamışlardır; ondan önce düzenin kadına biçtiği misyonu reddederek devrimci kadın kimliğini oluşturmak için mücadele etmişlerdir. Onların mücadelesi düzen kadını kimliğine karşı da mücadeleydi. Düzenin yarattığı, pasif, edilgen, korkak kadın özelliklerine karşı mücadele ederek, kendine güvenen, cesur, düşünen, yaratıcı, sahip çıkan, hesap soran devrimci kadın kimliğini yaratmıştır Fatmaları.

Kadının doğasında varolan anaç, fedakar, üretken olma gibi özelliklerini devrimcilikle bütünleştirerek, fedai kadın kimliğini yaratmışlardır. Bugünün devrimcilerine ve devrimci kadınlara düşen görev onların yarattığı bu kimliğe sahip çıkmak, onlar gibi olabilmektir. Onlar gibi olmanın yolu ise devrimci görev ve sorumluluklarımızı bilmek, inanç, cesaret

Elbetteki bir insan yaşamından kolay kolay vazgeçemez. Ancak fedada söz konusu olan, amaçsız, hedefsiz şekilde bir vazgeçiş değildir. Feda, sadece böyle bir vazgeçiş, kaba deyimle yaşamdan bıkkınlık sonucunda bir vazgeçiş ifade etseydi, o zaman feda savaşçısı için “intihar eylemcisi” denilebilirdi, ama fedadaki vazgeçişin bir intiharla asla kıyaslanamayacak yanları vardır ve bu yüzden de “intihar eylemcisi” fedadaki farklı yanları ve siyasal işlevi gözlemeye yönelik bir saldırdır.

ve kararlılığımızı güçlendirmektir. Bu özellikleri taşımayan bir devrimci, devrimin gerektirdiği fedakarlıkları yapamaz. Oysa devrimci mücadele, büyük fedakarlıklar gerektiren uzun soluklu bir mücadeledir.

Che, sosyalizmin, hem de kapitalist gericiliğin ortasında, hiç kimse bir şeyleri feda etmeden kurulacağını düşünmek bir masaldır.” derken, fedanın günümüze kadar uzayan anlamını da özetlemiş oluyordu.

Selma Kubat: “Yenilenecek ve yenileyeceğiz”

Fedanın ve fedakarlığın biçimi, ölçüsü, insanların niteliklerine, zaman ve mekan koşullarındaki farklılıklara göre, birbirinden farklı olabilir. Fakat özü aynıdır. Feda, inançları ve idealleri için, bir çok şeyden vazgeçmektir; bedeller ödemektir; on yıllarca hapis-hane hücrelerinde direnerek yaşamını sunmaktır; günlerce aç kalmaktır, tutuşmaktır alevlerle...

Bir insanın inançları, idealleri uğruna yaşamından kendi isteğiyle vazgeçmesi kuşkusuz ki birçok insanı hayrete düşürecektir. Adına feda dediğimiz bu kavrama ve feda savaşçılarına oligarşi tarafından çok çeşitli biçimlerde saldırılmış ve saldırılmaktadır. Çünkü feda, ölümü mutlak anlamda göze almış insanın cüret ve kararlılığı, sömürücü egemen sınıflar için büyük bir tehdittir.

Bir insanın yaşamını kendi elleriyle sonlandırması sadece “yaşamını sonlandırmak” açısından ele

alındığında elbetteki anlaşılamaz.

Feda'nın yaşamı sonlandırmak "kendini öldürmek" olarak, ya da feda savaşçıların "intihar eylemcileri" olarak nitelendirilmesi oligarşinin devrimcilere açtığı psikolojik savaşın bir sonucudur.

Elbetteki bir insan yaşamından kolay kolay vazgeçemez. Ancak fedada söz konusu olan, amaçsız, hedefsiz şekilde bir vazgeçiş değildir. Feda, sadece böyle bir vazgeçiş, kaba deyimle yaşamdan bıkkınlık sonucunda bir vazgeçiş ifade etseydi, o zaman feda savaşçısı için "intihar eylemcisi" denilebilirdi, ama fedadaki vazgeçişin bir intiharla asla kıyaslanamayacak yanları vardır ve bu yüzden de "intihar eylemcisi" fedadaki farklı yanları ve siyasal işlevi gözlemeye yönelik bir saldırdır. Ve devrimci mücadeleye yapılan saldırılardan biri olarak kendini gösterecektir.

Ülke ve halk sevgisinin yerine hiçbir şeyin konulmayacağını biliyoruz. Devrimci mücadele içerisinde kadın olmak ayrı bir fedakarlık ister. Oligarşinin, sömürücü egemenlerin kadına bakışı, beraberinde çifte sömürüyü de getirir. Egemenlerin sömürüsünün yanına erkek egemen toplumun sömürüsü eklenir. Böylelikle devrimci kadının savaşı daha da zorlaşır. Kadının tüm bu yanlarına rağmen, görüyoruz ki fedai kadınlar devrim mücadelesinin en önlerindedir.

Peki bu nasıl oluyor?

"İntihar" diye nitelendirilen bir eylem biçimine fedai kadınlar nasıl cevap veriyor?

Feda onların yaşamında nasıl somutlanıyor?

Buna hangi bakış açısı kılavuzluk ediyor?

O insanlar dört dörtlük eksiksiz insanlar mı?

Bu soruların cevabının hepsi, fedai kadınların yaşamında mevcut. Onların nasıl fedai kadınlar olduğunu anlamak için yaşamlarına, mücadeledeki gelişimlerine bakmak gerekir. Onlardaki gücü, olumsuz

geri yanlarının nasıl olumluluğa çevrildiğini görmek gerekir. Feda'nın bu savaşın her aşamasında yapılan fedakarlıklar ve gelişme sonucu ulaşılabilecek bir ölümsüzlüktür. Bu ise fedai kadınların devrimci gelişiminde de somutlanan budur.

1 Mayıs 2004'de Ölüm Orucu eyleminin 197. gününde Gebze Hapishanesi'nde bedenini tutuşturarak feda eylemi yapan Selma Kubat da bu savaşın Fedai kadınlarından biridir.

Selma Kubat, **197 gün** tecrite, F Tipleri'ne karşı, tutsakları insanca yaşamdan mahrum etmek ve daha önemlisi düşüncelerini yok etmek isteyenlere karşı ölüm orucu eylemiyle direndi. Direnişin adından da anlaşılacağı gibi ölüm orucu eylemi ya "ölene" ya da talepler kabul edilene dek sürecek bir savaştı. Ölüm orucu savaşçıların direnişi zorla müdahale işkencesiyle engellenmek istendi. Selma da zorla müdahale işkencesine karşı kararlılıkla sürdürdüğü eylemini feda eylemiyle sonuçlandırdı. Bu karar anlık değildi elbet. Ya da diyebiliriz ki eylemin niteliği, o andaki iradeliğiyle sınırlandırılmaz. her gün yaptığı bir işi yapar gibi rahattı Selma. Bu, devrimci olmayan sıradan insanlar için olağanüstü bir durumdur kuşkusuz. Ama, Ölüm Orucu'nda şehit düşenlerimiz, bedenlerini ateş topuna çevirenlerimiz bunun öyle olmadığını anlattı bizlere. Açlığı ile ölümü yatarken nasıl net, nasıl kararlılarsa feda ateşini yakarken de, alevlerin ortasına dalarken de aynı kararlılıktaydılar. O yüzden onca acıya rağmen ağızlarından bir "ah" çıkmadı. Ağızlarından çıkan her söz ve son sözleri yine yarınlara, eylemin haklılığına, kararlılığına dairdi.

Şehitler halkın değerlerinin ölümsüz ve sonsuz sembolleridir

Sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için, insanlığın özgür ve mutlu geleceği için mücadele etmek kendi doğası gereği belli değerleri gerektirir. Devrimcilik aynı zamanda halkların yarattığı değerleri sahiplenmek ve o değerlerle mücadeleye atılarak, geleceği kazanma savaşını büyütürken **yeni değerler yaratmaktır**. İşte böylesi bir mücadele ve savaş içinde yaratılan yeni değerlerin en büyüğü, en kutsalı şehitlik ve şehitlerdir. Devrim ve sosyalizm inancını, değerleri, mevzileri korumak için, mücadelenin zaferi için en büyük fedakarlığı yapıp canını vermek en büyük değerdir. Devrim mücadelesi içindeki şehitlik çoğalmak, umudu ve mücadeleyi büyütme, yeni mevziler kazanmaktır. Şehitler halklarını mücadeleye çağırarak

Yenilenmek zor değildir. Esas olan, yenilenme zorunluluğunun bilincinde olmak ve buna cesaret edebilmektir. Eskinin yerine yeniyi koymak, bazen uzun süreçleri de kapsayabilir. Fakat bu savaşın uzaması kimseyi korkutmamalı. Çünkü savaşın kendisi, arındırıcı, dönüştürücüdür.

ları gibi nasıl kahramanca savaşılabileceğini, ölümün nasıl yenileceğini de gösterirler.

Büyük direniş halkların devrim mücadelesi tarihi-ne onur dolu sayfalarla yazılan ilklerin, yeni ve görkemli değerlerin yaratılmasının destanı olmuştur. Halk ve vatan sevgisinin, umudu koruma ve yaşatma sorumluluğunun, yoldaş sevgisinin nasıl yaşatıldığı, nasıl savunulduğu ve nasıl büyütüldüğünün cevabı büyük direniş ve onun zafer bayrakları olan 122 şehittir. İnanç ve kararlılık öylesine büyük ve güçlüdür ki, direnişçiler **“Hoş Geldin Ölüm Merhaba Zafer”** diyerek bedeli ne olursa olsun zaferin kazanılacağını ilan etmişlerdir. Direniş kararı aynı zamanda bir ilkin de ifadesi olmuştur. Tecrit saldırısının karşısına umudun gönüllüler ordusuyla, **kitlesel bir feda bilinciyle** çıkmıştır. Direniş saflarında inanç ve bilinç öylesine büyük ve güçlüdür ki ömrünü devrime adanmış Sevgi Erdoğanlar, Osmanlar, Gökhanlar’la 6 aylık devrimci Cananlar, devrimcilere evini ve gönlünü açmış Gülşümanlar, Şenaylar, Hülya Şimşekler öne atılıp, onur bandını kuşanıp ölümü hücre hücre yenerek zaferi kazanmışlardır. Tutuşturdukları bedenleriyle zulmün önüne dikilip yoldaşlarının hesabını sormak için bedenlerini bomba yapıp zulmün beyninde patlayan Gültekinler, Uğurlar, aynı hedefte ilerlerken, şehit düşen Şengüller, Eyüpler, alev topuna döndürdükleri bedenleriyle direnişin önüne çıkan engelleri parçalayan Muharremler, Günaylar, 30 Mart’ı fedasıyla selamlayan Ümitler, dünya proletaryasının birlik, mücadele dayanışma günü 1 Mayıs’a hücrelerinde yaktığı ateşlerle katılan Selmalar, hücre duvarlarına kanıyla **“Halkım her şey sizin için”** yazıp ateşiyle zulme meydan okuyan Faruklar yeni değerler, destanlar ve kahramanlıklar yaratmışlardır.

Halkın omuzlarında taşıdığı şehitleri, tek başlarına bir hücrede zulmün karşısına dikilen, zulmün en koyusuna boyun eğmeyen, nerede ve nasıl bir zorluk-engel olursa olsun direnişten vazgeçmeyen kahraman evlatlarıdır. Onlar 300-500 gün hücre hücre ölümü yenen, tahliye rüşvetini zulmün yüzüne çarpan, zorla müdahale saldırısına karşı en yiğit, en yaratıcı cevapları verenlerdir.

Şehitler halkın bağrında büyüyen, halkın değerleriyle beslenen, günü gelince öne atılan halkın kendi evlatları, öncüleridir. Her şeyden önce halkın tüm değerlerinin en öz, en saf, temiz hali şehitlerde somutlanmıştır. Onlar halkın ahlaki değerlerinin, erdemlerinin en üst düzeyde taşıyıcısıdır. Halk bu gerçeği görür ve evlatlarını, öncülerini, şehitlerini örnek alır, onların yolundan yürür.

Gelişim, yenilenme, ilerleme...ve tüm bunlar için yürütülen savaş sürekli... şöyle diyebiliriz: ileri atılmış bir adım bir sonrakinin hazırlığından başka bir anlam ifade edemez. Yani ben şu adımı attım, şu noktada yenilendim diye bir yeterlilik duygusu geliştiğinde, orada o “yeni”, artık “eski” olmaya başlıyor demektir; o da kısa süre sonra önümüze engel olacak demektir.

Büyük direnişin şehitleri tam da 1984 ölüm orucu şehidi Abdullah Meral’in dediği gibi vatanın ve halkın bağrına serpilen tohumlar oldular.

“Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez” yazar mezar taşlarımız, uğruna can verdiğimiz inancımızın, değerlerimizin, zulme isyanımızın sembolleri oldular. Mezarlarımız bir yenilginin, yitip gitmenin değil, destanlar yazan kahramanların, muzaffer devrimcilerin halka çağrısı oldular. Her mezarımız emperyalizme ve oligarşiye boyun eğmemeyi; kurşunlara, bombalara, kimyasal silahlara karşı teslim olmayıp direnmeyi anlatan birer devrim anıtı oldu. Mezarlarımız **“Ben son olayım, başka yoldaşım ölmesin”** diyen Fatmalar’ın, bağlılığını, zulmün kölelerini sarsan Eyüpler’in cesaretini anlatır. Böyle olduğu içindir ki, mezarlarımız halka mücadele ve zafer çağrısı, halk düşmanlarına korkudur. Bizim mezarlarımızın dili vardır konuşur, anlatır. Başucuna giden onlardan çok şey öğrenir, güç alır.

Mezarlarımız yalnızca şehitlerimizi, destanlarımızı, değerlerimizi anlatmazlar. Halka karşı işlenen suçları, sorulacak hesapları da anlatırlar. Bu yüzdendir ki suçlarını iyi bilenler, hiçbir erdemi ve değeri olmayanlar bizim mezarlarımıza da düşmandır. Mezarlarımıza saldırmaları, faşist beslemeleriyle mezar taşlarımızı kırmaları, mezar taşlarını söküp “tutsak” etmeleri bundandır. Mücadelemiz, kavgamız bu alanda da dişe diş sürmüştür ve bugün başucunda anmalar yaptığımız mezarlarımızı bir mevzi olarak, bir değer olarak bedelini ödeyerek kazandık. Halkın geleneklerini sosyalizmin savunulmasıyla birleştirdik. Şehitlerimize, mezarlarımıza ve onların mirasına, hayallerine, ideallerine sahip çıkmak en önemli sorumluluğumuz ve onurumuzdur.

Çarpışma yaşamın her alanındadır; yenilenme, devrimin her aşamasındadır.

Bir insan, bir devrimci, nasıl bir donanıma, nasıl bir bakış açısına sahip olmalıydı ki, yeri zamanı geldiğinde kendini feda etme cüretini ve kararlılığını gösterebilsin? Selma Kubat da, yaşamı ve eylemiyle bu sorunun cevabını somutlayanlardan biridir. Selma'nın bütün devrimci yaşamının nasıl şekillendiğini gösteren, aklımızın bir köşesine yerleştirip kılavuz edindiğimiz bazı sözlerini hatırlatalım. Şöyle diyor-du mesela: **“Kendimle olan çarpışmam hiç bitmeyecek, son anıma kadar sürecek. Yoksa ölemem ki.”**

İnsanın kendisiyle çarpışması ne demek? İnsan kendisiyle nasıl çarpışır? Ölüme karar vermiş bir insanın içindeki çarpışma neden hala sürer?.. Tüm bunlar bize, fedaya varan ve zafere ulaşan bir devrimci kişiliğin ipuçlarını göstermektedir. Burjuvazinin ideolojik, politik, psikolojik saldırılarının sürekli olduğu yerde, devrimcinin iç çatışması da sürekli olmak zorundadır. Selma, **“Yenilenecek ve yenileyeceğiz”** derken anlattığı yine budur. Bu sözler, onun kendi içindeki eski ile yeni arasındaki çatışmayı özetliyor bir başka açıdan. Eski-yeni çatışması, **biz neyiz, kimiz, ne için savaşıyoruz, ne yapıyoruz** sorularını da içinde barındıran bir çatışmadır. Bu çatışma yenilenme ve yenilemenin gerekliliğini, sürekliliğini, zorunluluğunu anlatır.

Devrimci tarz, iradi olmayı gerektirir... İradi olmadığımızda geride kalmamız ve giderek savaşın dışına düşmemiz büyük ihtimaldir. Çünkü, değiştirmemiz gereken yanlarımızı, zafarlarımızı biz değiştirmezsek, bunu başka kimse yapamaz. Örgütümüz, yoldaşlarımız, komutanlarımız, yöneticilerimiz, bize ancak yardımcı olabilir, yol gösterebilirler. Fakat eskiyi, zaaflı alışkanlıkları, zayıf yanları kazımak ve yerine yenisini, doğru olanı, devrimci olanı koymak, esas olarak hepimizin, her Cepheli'nin kendi elindedir.

Nedir eski? Eski, dönemin, devrimin, örgütün ihtiyaçlarına cevap vermeyen, varolanı tekrarlamakla yetinen, yerinde saydığı için gerilememize yol açan yıpranmış, zamanı geçmiş yanlarımızdır.

Yeni; eskinin yerine koyduğumuz, değiştirdiklerimizdir. Gelişmemizdir. Devrimciliğimizin dinamizmidir.

Hiç kimse doğuştan devrimci değildir. Bu sözü belki defalarca duymuşuzdur ve gerçek de budur. Öğrenme süreci hiç bitmez. Selma'nın dediği ve yaşadığı gibi:

*“Ölüm orucu sürecinde öğrendiğim bir şey daha var: Ayrıntıcı olmamak. Ayrıntılar yaşamını belirlemeye başlarsa ‘Onun kaşının altında gözü, armudun sapı, üzümün çöpü...’ uğraşıp durursun. Ancak savaşımız öyle büyük ve doyurucu ki, ayrıntıları silip süpürüyor. **‘Ya içindesindir, ya dışındasındır çemberin’**. Son tutukluluğumdan önce dışarıdan başlayan kimi alınganlıklarım vardı. Kendime, partime yönelik sorumluluklarım, güçsüzlüklerim, güvensiz yanlarım. Basit bir güvenlik önlemimizi, yer değiştirme meselesini abartıp bir dolu sorgulamaya girmiştin. Ve aslında devrimciliğime zarar verebilecek boyutlara ulaştırdım. ... Özelde tüm yaşananlar, tüm insanlarımız değerli ve de önemlidir. Ama asıl önemli olan savaşımızdır. Hedefi şaşırmamak gerekir. Savaşımızın asli güçleri bizler, daha da güçlü, hedefleri açık, net olan insanlar olmalıyız. Her zaman hedeflerimizi büyütmeliyiz. Son anımıza kadar bu yenilenme süreci bitmeyecek, durmayacak.*

Yenilenecek ve yenileyeceğiz. Küçük hesaplardan kurtulalım. Büyük bakmaya başlayalım, artık büyüdük.”

Yenilenmek zor değildir. Esas olan, yenilenme zorunluluğunun bilincinde olmak ve buna cesaret edebilmektir. Eskinin yerine yeniyi koymak, bazen uzun süreçleri de kapsayabilir. Fakat bu savaşın uzaması kimseyi korkutmamalı. **Çünkü savaşın kendisi, arındırıcı, dönüştürücüdür.**

Diyebiliriz ki devrimin görevleri arasında en zor olanı, eski toplum düzeninin kültürel ideolojik etkilerinin ortadan kaldırılmasıdır. İktidarı almak, egemenleri tasfiye etmek, devrimin birinci aşamasıdır. İkinci aşamada sosyalist toplumu inşa etmek gelir. Ve işte bu aşamada işin halkın yenilenmesiyle ilgili sorun ortaya çıkar. Eski kültüre, alışkanlıklara, binlerce yıldır egemen sınıfların insanda yarattığı tahribata karşı mücadele oldukça zorludur. Lenin “eski alışkanlıkların gücünden” sözeder bu noktada.

İdeolojik ve kültürel yenilenmenin kolay olmadığı görülmektedir. Çünkü eski yüzlerce hatta binlerce yıllıktır. Bu kavganın zorluğunu gerek devrim yapmış ülkelerde verilen mücadelenin yoğunluğunda, gerekse de kendi içimizde yaşadığımız değişim, dönüşüm çabasında görebiliriz. Bu iki örnek bize, kavganın zorluğunu gösterirken, zaferin mümkün olduğunu da gösterir.

Yenilenme hayati bir sorundur. Devrimci sürecin her aşamasında sürmesi gereken bir mücadeledir. İlerlemenin, mücadelenin sürekliliğinin, bugün yürütülen sosyalizm mücadelesinin, yarın kazanılacak olan zaferin teminatı yenilenmektir.

Yenilenme, kesintisiz bir savaş ve süreçtir. Bu anlamda da yenilenmenin bugünkü tanımı ve içeriği, yarın için yetersiz ve geçersiz kalacaktır. Çünkü her süreçte sorunlar, ihtiyaçlar, savaşılması gereken eksiklikler, değişecek ve yenilenme de buna göre bir içeriğe kavuşacaktır. Gelişim, yenilenme, ilerleme...ve tüm bunlar için yürütülen savaş sürekli dıyorsa bu bilinçle davranmalı ve düşünmeliyiz. Bu bilinç yoldaşları için, örgütü için daha fazlasını yapmakta sınır olmayacağını bilmektir, şöyle diyebiliriz: **ileri atılmış bir adım bir sonrakinin hazırlığından başka bir anlam ifade edemez.** Yani ben şu adımı attım, şu noktada yenilendim diye bir yeterlilik duygusu geliştiğinde, orada o “yeni”, artık “eski” olmaya başlıyor demektir; o da kısa süre sonra önümüze engel olacak demektir.

Selma Kubat'ın kendini yenileme sürecinden bir kesite bakalım yine. Selma Kubat, 19-22 Aralık 2000 Hapishaneler Katliamı sırasında dışarıdaydı. Hapishanelerden tabutlar, yaralıları çıkarken Selma tüm bunların yaşanılmaması için feda eylemi yapan Ahmet İbili'yi düşünür. Ona bakarak kendini sorgular. Ahmet İbili'nin yoldaşları için, halk için, inançları için kendini feda etmesini anlamaya çalışır. Daha sonra Ölüm Orucu savaşçıların tahliye rüşvetiyle dışarıya çıkartılıp direnişlerini Küçükarmutlu'da sürdürmeye başladıkları süreçte, Selma da Küçükarmutlu'da savaşçıların yanındadır. Onların refakatçisidir. Bu süreçte de tutsak düşer. Hemen ardından o da artık bir ölüm orucu gönüllüsüdür. Geçen bu sürede Selma birçok çarpışmayı yaşamıştır kendi içinde. Hedeflerine ulaşmak için bir irade savaşına girmiştir. Savaşın ilk ve en önemli aşamasını kazanıp, ölüm orucu direnişine başladığında da bu savaşın bitmeyeceğinin farkındadır ve son anına kadar sürdürme gerekliliğini bilir ve öyle yapar.

Feda, sömürücü egemen sınıfların, dinle, işkencelerle, darağaçlarıyla, giyotinle, zehirli iğnelerle, kitlesel katliamlarla, kaybetmelerle yaymak istediği ölüm korkusuna bir cevaptır. Fedâ, çağlar boyu yayılmaya çalışılan ölüm korkusunu altüst eden bir eylemdir. Ve her fedâ savaşçısı, bin yıllık korkulara indirilmiş büyük bir darbedir.

Fatma Koyupınar

Alışkanlıklarımız, küçük burjuva zaaflarımız, hepimizin iyi bildiği gibi, gelişimimizin önünde engel teşkil ederler. Kendimizi iyi tanıdığımızda, o cüreti gösterdiğimizde, hangi zaafımızın bize nerede nasıl engel olabileceğini büyük ölçüde biliriz; bu noktada o zaafı nasıl ortadan kaldıracabileceğimiz sorusunun cevabı da bellidir. Geriye, o savaşa girmek kalır. Eğer ki dünümüze göre bugünümüzü büyütmeyi, eskiyen, çürüyen yanlarımızın yerine doğru olanı, yeni olanı koymayı hedefliyorsak, bu savaşı sürdürürüz. Bu savaşta, her kadro, militan, taraftar, iradi olabilir. Tutsaklık koşullarında da olsak, dışarıda herhangi bir alanda da olsak, bu iradiliği korumalıyız. Devrimci tarz, iradi olmayı gerektirir; devrimci tarz, kendimize karşı savaşta da emek ve enerji sarfetmeyi gerektirir. İradi olmadığımızda geride kalmamız ve giderek savaşın dışına düşmemiz büyük ihtimaldir. Çünkü, değiştirmemiz gereken yanlarımızı, zaaflarımızı **biz değiştirmesek, bunu başka kimse yapamaz.** Örgütümüz, yoldaşlarımız, komutanlarımız, yöneticilerimiz, bize ancak yardımcı olabilir, yol gösterebilirler. Fakat eskiyi, zaafly alışkan-

lıkları, zayıf yanları kazımak ve yerine yenisini, doğru olanı, devrimci olanı koymak, esas olarak hepimizin, her Cepheli'nin kendi elindedir.

Yukarıda da değindiğimiz gibi, bu savaşta düşülebilecek en önemli yanlışlardan biri de, ulaşılan herhangi bir noktada, onunla durumla yetinmektir. Devrimci mücadelenin akışı içinde tek bir an dahi duraksamadan ilerlenmelidir. İç ve dış, her türlü düşmana karşı mücadele sürekli.

Eksiklikler, yetersizlikler olacaktır. Kimse bunlardan korkmamalıdır. Bunlara bakıp “ben yapamam” dememelidir. Sadece bazı yoldaşlarımızı örnek verdik; ama feda savaşçıların, ölüm orucu şehitlerinin hepsinin yaşamına baktığımızda karşımıza bu savaş çıkar. Onların da yetersizlikleri zayıflıkları vardı; ama savaştılar. Önemli olan, zaaf, yetersizlikler değil, onlara karşı savaşmaktır. Savaşa karar vermek, aldığımız kararda kararlı olmak ve her gün hedeflerimizi büyütme. Bu olduğunda, görürüz ki, insan iradesi sınır tanımaz.

Karar vermiş insan, düşmanlar karşısında, düzen karşısında en güçlü insandır. Karar vermek, düzenin tüm namussuzluklarına karşı isyandır. Küçük-burjuvaziden gelen tüm olumsuzluklara karşı açık bir savaş ilanır. Savaş zorlu da olsa, zafer devrimciliğin olacaktır.

Kararımız isyansa, kararımız devrimcilikse, elbette bu nitelikteki her karar gibi bir bedeli olacaktır. Bu karara sadık kalmak demek, düzenin nimetlerinden(!) vazgeçmektir. Sayısız zorluğa, açlıklara, işkencelere, tutsaklıklara, ölümlere meydan okumaktır. Bu yapılmadığında, devrimci dinamizmini yitirmeye, “eski” hakim olmaya başlayacak, “eski”nin hakim olduğu yerden, düzenin ideolojisi sızacaktır. Her devrimci bu çatlakları kendi emeğiyle, cüretiyle, savaşıyla doldurmalıdır.

Selma'yı fedaya götüren yolun taşları da emekle, cüretle, iç ve dış düşmana karşı kesintisiz savaşla, üretkenlikle, çarpışmalarla doludur.

Bu yol halkı ve vatani çıkarsız ve hesapsız sevebilmekten geçer. Halk ve vatan uğruna, onların ifadesi olan örgütü ve yoldaşları uğruna, Marksist-Leninist ideolojimiz uğruna çıkarsız, hesapsız ölebilmekte geçer.

Sınıflar mücadelesinin düz bir seyir izlemediğini biliriz. İnişler-çıkışları vardır; kavganın şiddeti bazen artar, bazen azalır. Kavganın kimi aşamaları kimi zaman örgütler, kişiler, sınıflar için tam bir sına-va dönüşebilir. Gerileyenler, tereddüt edenler, yalpa-

Selma Kubat

Günay Öğrener

layanlar, yanındakini bırakıp kaçanlarla ileri atılanlar, kahramanlaşanlar olur. Mücadelenin bütününü kavramak, gerçekliğimizi, kendimizi görmek, tüm bunların olabirliğini de bilmek demektir.

Onlarca kadın yoldaşımızın –ve elbette erkek yoldaşlarımızın da– feda eylemlerinin olağanüstü ya da imkansız olmadığını, ve aynı zamanda sıradan bir eylem olmadığını anlatır bu süreçler bize.

Feda, sömürücü egemen sınıfların, dinle, işkencelerle, darağaçlarıyla, giyotinle, zehirli iğnelerle, kitlesel katliamlarla, kaybetmelerle yaymak istediği ölüm korkusuna bir cevaptır. Feda, çağlar boyu yayılmaya çalışılan ölüm korkusunu altüst eden bir eylemdir. Ve her feda savaşçısı, bin yıllık korkulara indirilmiş büyük bir darbedir. Her savaşçı, Selma gibi, işte bu büyük zaferlerinden dolayı, tarihin birer -kahramanıdır.

“Hiçbirimiz dört dörtlük insan değiliz”. Selma'nın bu ifadesi yenilenmeye bir çağrıdır. Kahramanlaşmaya bir çağrıdır. Her Cepheli'nin bir feda savaşçısı olmayı, büyük yürüyüşlerin büyük kahramanları olmayı başarabileceğinin kanıtıdır.

Selmalarımız düzen insanının her şeyiyle tek alternatifidir. Feda ruhunun kaynağında, haklılığa, meşruluğa olan inancımız ve iktidar iddiamız vardır. Bu anlayışla hareket eden Cepheliler, hayatın her alanında kuşatılmışlığa karşı, teslim olun çağrılarının şekil değiştirmiş onlarca haline karşı, dik durmayı bilirler. Bu noktada “bedeli ne olursa olsun” diyebilme kararlılığını gösterebilirler. Bu da bizim en büyük gücümüzdür. Bizi yenilmez yapan güçlerden biridir.

Her Cepheli, Selma gibi sormalı kendine: **Biz fedanın neresindeyiz? Feda bize ne kadar uzak ya da ne kadar yakın?**

19 ARALIK

BAYRAMPAŞA DİRENİŞİ VE YENİLMİYEN DEVRİMCİ İRADE

19-22 Aralık katliamında tüm hapishanelerde katledilen 28 tutsağın 12'si Bayrampaşa'da katledilmişti.

Yıllardır “orası merkez” diyerek hedef gösterdikleri yeri, bir anlamda katliamın ve gözdağının da merkezi olarak planlamışlardı.

Ne onlarca direnişçinin kurşunlanarak katledilmesi, ne 6 kadın tutsağın diri diri yakılması, tesadüfi değildi.

Bayrampaşa'da görevlendirilen ölüm mangalarının diğer hapishanelerde operasyon yapan ölüm mangalarından daha vahşi olması gibi bir neden de söz konusu değildi.

Bayrampaşa'daki katliamın her aşaması, her anı ve katliamın biçimi, iradiydi, planlıydı, bir kararın sonucuydu.

Ülkemiz mücadele tarihinde hapishaneler egemenler için zulmün, devrimciler için ise kahramanlığın, direnişlerin adı olmuştur.

12 Eylül faşist cuntası ile hapishanelere doldurulan binlerce devrimci, yurtsever tutsak, cuntanın halkı teslim alma programında ilk hedefti.

Hapishaneler işkencehaneye dönüştürülmüştü.

Cuntanın hedefi o dönemde, o dönemdeki mücadele ve direnişi boğmakla sınırlı değildi. Halkın mücadelesini ve kurtuluşa inancını tamamen karanlığa hapsetmek; korku ve yılgınlığı egemen hale getirmek istiyordu.

Bunun için sistemli ve yıllara yayılacak olan TTE (Tek Tip Elbise) saldırısı devreye sokuldu. Teslim alma politikasının merkezinde uzunca bir süre TTE olacaktı.

Hapishanelerdeki baskılar, Nazi vahşetini aratmıyordu. Diyarbakır ve Mamak hapishanelerinde yaşanan teslimiyet de oralardaki baskı ve te-

rörü azaltmıyor tersine şiddetlendiriyordu.

Cunta hapishanelerden yayılacak korku ve yılgınlık, tüm halkı kuşatsın istiyordu. Ancak ne yaparsa yapsın bir türlü yok edemediği bir direniş de vardı. Başta İstanbul hapishaneleri olmak üzere, Türkiye'nin dört bir yanında cuntanın karşısında direnen özgür tutsaklar vardı. Metris direniş kalesi olmuştu ve bu kalede direniş Ölüm Orucu ile doruğa ulaşmıştı. 75 gün süren '84 Ölüm Orucu ile saldırı dalgası ve cuntanın karanlığı paramparça edildi. Bu direniş halkın onurlu sesi ve zaferiydi.

90'lı yıllarda hapishanelerde kitlesel katliam dönemi başladı. Devrimle karşı-devrim arasındaki savaşın şiddetlenmesi, hapishanelerde de ifadesini buluyordu. Dışarıda infazların, katliamların, kayıpların, işkencelerin yaygınlaşmasına paralel olarak Buca, Ümraniye, Diyarbakır, katliamları yapıldı. Belli bir

süre sonra da Ulucanlar katliamı gerçekleştirildi.

Ancak, katliamlar karşısında da devrimcilerin kitlesel kahramanlığı vardı. Hapishanelerdeki direniş dışarıdaki direnişle tamamen bütünleşmişti. Buca'da üç, Ümraniye'de dört, Diyarbakır'da on, Ulucanlar'da on devrimci, yurtsever tutsak katledilmişti. Oligarşinin saldırı politikaları, teslimiyet dayatmaları karşısında geri adım atmayan devrimci irade vardı ve halka yönelik saldırılara karşı devrimin barikatı, şehitlerle örülüyordu.

12 şehidin verildiği '96 Ölüm Orucu direnişi ve zaferi kitlesel kahramanlığı, devrimci iradenin gücünün tüm dünyada yankılandığı bir süreçti.

Hapishane Direnişlerinde Onurlu Bir Sayfa: Bayrampaşa

Devrim mücadelesinde nice kahramanlıkların, nice destanların yaşandığı, büyük bedellerin ödendiği yerlerden biridir Bayrampaşa Hapishanesi.

Halk için, devrimciler için ne ifade ettiğiyle, egemen sınıflar için ifade ettiği şey her zaman farklı olmuştur.

Bayrampaşa Hapishanesi denilince, halktan, devrimden yana olanların aklına, Bayrampaşa'nın direnişlerle dolu onurlu tarihi, özgürlük eylemleri, kolektif yaşamı ve üretkenliğiyle **devrimin okulu** olması gelir ve Bayrampaşa'nın bu yanından gurur duyarlar. Halk için, devrimciler için Bayrampaşa, onurlu bir tarihin yazıldığı, şehitlerin verildiği bir direniş mevsisidir.

Halk düşmanları ve karşı-devrimciler için ise Bayrampaşa unutturulması gereken bir tarihtir. Orada yaşanan devrimci kahramanlıkların halkın

beyninden silinmesini isterler. Ancak halk, kendi geleceği için savaşırları ve bu savaşta ölümsüzleşenleri unutmaz.

19 Aralık 2000'de 20 hapishanede birden gerçekleştirilen ve toplam 28 tutsağın katledildiği Türkiye tarihinin en büyük hapishaneler katliamında Bayrampaşa'da da 12 devrimci tutsak şehit düştü.

6 kadın tutsak faşizmin cellatları tarafından diri diri yakıldı. 6 kadını diri diri yakarken kahkahalar atan halk düşmanlarının vahşeti vardı o gün. O gün kimyasal gazlarla tutsakları diri diri yakarak, kurşunlayarak katleden faşizmin vahşeti karşısında özgür tutsakların destanı yazıldı 19 Aralık'ta.

Tutsakları yakarak, kurşunlayarak, işkence yaparak halkı ve devrimcileri teslim alacağını düşünen faşizmin karşısında devrimci cüret ve cesaretle direndi tutsaklar.

Cehennem ateşi ile yakılırken "halkımız senin için ölüyoruz" diyerek başı dik karşıladılar ölümü. Kömürleşmiş bedenlerin parmaklarındaki zafer işaretleri ölümü yenenlerin, kahramanca ölümsüzleşenlerin inançlarının gücünü, iradelerini anlatıyordu. Ümudun adını; direniş ve zafere olan inancı sloganlarıyla haykırarak; yoldaşlarını korumak için, halkın geleceği için düşman karşısına feda silahı ile dikildiler. Devrimci hareketin tarihinde bir ilkti feda. Bayrampaşa hapishanesinde iki tutsak peşpeşe feda ateşi ile aydınlattı devrim yolunu. "Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye", "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş" sloganlarıyla feda silahını kuşanarak yürüdüler şehitliğe.

Bayrampaşa hapishanesinde 19 Aralık'ta iki güç vardı karşı karşıya; faşizmin vahşeti ve tutsakların direnişi. Tarih, faşizmin vahşetini sayfalarına lanetle yazarken, tutsakların direnişini onurla yazdı. Bayrampaşa direnişi ülkemiz hapishaneler tarihinde onurlu bir sayfadır.

Hapishanelerde Somutlanan İrade Savaşı:

Çatışma; Devrimcilerin Hapishaneleri Devrimci Okul Yapma İradesiyle, Oligarşinin Hapishaneleri "Rehabilitasyon Merkezleri" Yapma Dayatması Arasındaki Çatışmaydı.

Ülkemizde hapishaneler ve hapishanelerdeki direnişler hemen her zaman gündemde olmuştur, Peki hapishanelerin kavgadaki yeri ve rolü nedir?

Hapishanelerin Türkiye devrim mücadelesin-

Bayrampaşa Hapishanesi denilince, halktan, devrimden yana olanların aklına, Bayrampaşa'nın direnişlerle dolu onurlu tarihi, özgürlük eylemleri, kolektif yaşamı ve üretkenliğiyle devrimin okulu olması gelir ve Bayrampaşa'nın bu yanından gurur duyarlar. Halk için, devrimciler için Bayrampaşa, onurlu bir tarihin yazıldığı, şehitlerin verildiği bir direniş mevsisidir.

deki yeri ve önemi tartışmasıdır. Hapishanelerde yaşanan direniş ve zaferlerin ya da yenilgilerin sonuçları devrimci savaşı doğrudan etkilemektedir. Ortaya çıkan sonuç ya devrimi ya düzeni büyütür.

Şu ülkemiz gerçeği açısından son derece somuttur; hapishanelerdeki mücadele ile dışarıdaki mücadele arasında çok kalın bir ayrım yoktur; sınıf mücadelesinin değişik mevzilerdeki parçaları olarak iç içedirler.

“Hapishaneler temel mücadele alanı değildir”, “Hapishaneler merkez değildir”; “mücadelenin kalbi dışarıda atıyor” gibi düşünceler, yeni değildir, 1980’lerin başlarından beri hapishanelerde direnmemenin teorisi olarak hep karşımıza çıkmıştır. Mücadele pratiği bugüne kadar onlarca kez bu tür anlayışları mahkum etmiştir. Bu tür teorilerin özü, yılgınlık, teslimiyet, kendini inkar, devrimden uzaklaşma, düzeniçileşme, statükoculuktur. Direnmemenin teorisini belirleyen bunlardan biri ve ya bir kaçıdır.

Günümüz dünyasında sınıf mücadelesinin ağırlıklı görünümü, emperyalizm ile halklar arasındaki savaştır. Bu savaşın ülkemizdeki somutlanması ise, emperyalizm ve oligarşi bloku ile halk arasındaki savaştır. Oligarşi için hapishaneler bu savaşta halkı teslim almanın en önemli araçlarından biridir. Oligarşi halkı sindirmek, devrimci mücadeleyi boğmak, devrimciliği bitirmek, örgütlenmeleri tasfiye etmek... için terörü en üst boyutta uygulamaktadır hapishanelerde.

Oligarşi hapishaneleri korku kalelerine, yılgınlık- teslimiyet merkezlerine; inkarcılığın, ihanetin, kaçkınlığın meşrulaştırıldığı; kişiliklerin yok edilip; düşüncelerin örgütüldüğü yerlere çevirmek istemektedir.

Buna karşılık, devrimci militanlığın, uzlaşmazlığın, başeğmemenin, devrim inancının en görkemli örnekleriyle direniş kalelerine dönüştürülen hapishanelerde, faşizmin bu politikaları alt edilmiştir. Tüm bunlar devrim iddiasının hayatın ve kavganın içinde somutlanmasıdır.

Teslim olmayan, geri çekilmeyen, yılmayan ve çizgisinden sapmayan bu irade Marksist-Leninist ideolojiye, halka güvene dayanır. Kahramanlık geleneklerinin ve zaferlerin yaratılması bu iddia ile gerçekleştirilir.

Özgür tutsaklar direniş ve zaferlerle dolu onurlu tarihlerini bu iddia ile yazdılar.

Bayrampaşa’daki direnişler, özgürlük eylemleri, devrimci üretim ve devrimci yaşam bu iddia ile gerçekleştirildi. 19 Aralık Bayrampaşa direnişi ve

Düşmanın Bayrampaşa’yı sürekli olarak “hapishanelerin merkezi”, “hapishanelerdeki direnişlerin merkezi” olarak lanse etmesi ve buna paralel olarak da “Bayrampaşa’yı dağıtırsak hepsini dağıtırız”, “Bayrampaşa’ya diz çöktürürsek, hepsine diz çöktürürüz” anlayışında olması, Bayrampaşa hapishanesi’ne yönelik sayısız operasyona neden olmuştur.

kahramanlığı da bu irade ve iddianın tezahürüydü.

Düşmanın Bayrampaşa’yı sürekli olarak “hapishanelerin merkezi”, “hapishanelerdeki direnişlerin merkezi” olarak lanse etmesi ve buna paralel olarak da “Bayrampaşa’yı dağıtırsak hepsini dağıtırız”, “Bayrampaşa’ya diz çöktürürsek, hepsine diz çöktürürüz” anlayışında olması, Bayrampaşa Hapishanesi’ne yönelik sayısız operasyona neden olmuştur. 19 Aralık’ta da katliamın bu boyutlarda olması aynı nedenledir. Bayrampaşa aracılığıyla karşı durulamaz bir “gözdağı” yaratmak istediler. Ancak, boy hedefi haline getirdikleri Bayrampaşa Hapishanesi’nde çok büyük bir katliama, vahşete imza atmalarına rağmen tüm hesapları özgür tutsakların irade ve inançlarıyla boşa çıkarıldı.

Büyük Direniş Ve Bayrampaşa

20 Ekim 2000’de başlayan Büyük Direniş, büyük bir coşku ve kararlılıkla başladı Bayrampaşa’da. Bayrampaşa’daki yaşama damgasını vuran bu duygu ve düşüncelerdi. Uzun bir süre direnişe hazırlıkla geçmişti. Direnişin politik önemi çok iyi biliniyordu. Zaferin mutlak kazanılacağından ve bunun da ancak şehitlerle, bedel ödenerek mümkün olabileceğinden kimsenin kuşkusu yoktu. Sorumlu yapılarımızla, kadrolarımız ve taraftarlarımızla, bu noktada insanlarımızın tamamının kafası açıktı. Düşmanla büyük bir irade savaşı yaşanacaktı. Düşmanın saldırısı basit, sıradan, yoklama amaçlı bir saldırı değildi. Saldırı stratejikti. Bu yanı sıra saldırı kapsamlı olacaktı. Büyük çarpışmaların, büyük savaşların sonuçları da büyük olurdu. Özgür tutsaklar ise zaferden emindi Yazgülü Güder Öztürk’ün ifadesiyle “Zafer Bize Mahkum”du.

Direnişin her bir günü devrimle karşı-devrim

arasındaki irade savaşını tarihe geçiriyordu. Bayrampaşa Hapishanesi'ndeki Ölüm Orucu savaşçıları kendilerinden emin, günlük yaşamlarını programlı, disiplinli sürdürüyor, ömürlerinin son günlerini yaşıyor olmanın ve omuzladıkları yükün önemini bilincindeydiler.

Savaşçılar, direniş öncesinde, en önde olmak için, halka yönelik emperyalist saldırının önüne bedenlerimizle öreceğimiz barikatta yerlabilmek için direnişin kızıl bandını kuşanmak için birbirleriyle adete yarışmışlardı. O bant, Apolar'dan, Berdanlar'dan, İlginçler'den, İdiller'den mirastı ve geleceğe ışık olmaktadır. Savaşçılar işte böyle bir gönüllülük savaşından kızıl bantlarını kuşanarak çıkmanın onurunu ve sorumluluğunu taşıyorlardı.

Halkın kurtuluşu, vatanın özgürlüğü için kendini feda etmede birbirleriyle yarışabilmek, ancak ve ancak halk ve vatan sevgisini kurtuluş idealiyle birleştirmiş insanların tavrı olabilirdi. Bu yarış, hemen tüm hapishanelerde olduğu gibi, Bayrampaşa için geçerliydi. Ölüm Orucu savaşçıları, vatanseverler, devrimciler olarak büyük bir fedakarlık ve kararlılık isteyen bu görevi üstlendiler.

1. Ölüm Orucu ekibinin ardından 2. ve 3. Ölüm Orucu savaşçıları da alınlarına kızıl yıldızlı bantları taktılar. Ölümü yere çalıp zafere yürümekte kararlıydılar.

Burjuvazi ve onların hizmetkarları, halk için ölümün üstüne yürüyenlerin coşkusunu, kararlılığını, "ölümü kutsamak", "ölüm severlik" gibi niteliklemlerle, büyük direnişi gerçekleştiren örgütü ve örgütlü insan gerçeğini "tarikat, mürit, ayin..." klişeleriyle etkisizleştirmeye çalışıyorlardı. Burjuvazi için ölünecek hiçbir değer yoktu. Ve asıl önemlisi emperyalizme, faşizme karşı sürdürülen bu direniş yenilmeli, devrim ve devrimciler örgütlenmeleriyle, düşünceleriyle, değerleri, kimlikleri ile yok edilmeliydi.

Bunun içindir ki faşizmin direnişe karşı saldırı ve hazırlıkları sadece askeri düzeyde değildi. Bir

yandan fiziki operasyon hazırlıklarını sürdürürken, diğer yandan burjuva basın ve yayın kuruluşları ve devletin çeşitli birimleri aracılığıyla da psikolojik savaşın her türlüyle saldırıya geçmişlerdi. Faşizm büyük saldırının arifesinde içeride ve dışarıda, devrimin sesinin duyulduğu, devrimin ayak izinin olduğu, devrimin solunduğu her yerde saldırıyordu. Katledecek, işkence yapacak, terör estireceklerdi.

İdeolojimize, inancımıza, değerlerimize ahlaksızca saldırmaya devam edeceklerdi.

Ancak vatan savunulacaktı. Özgür tutsaklar hazır... Faşizmin her türlü saldırısına, yalanlarla, iftiralarla, karalamalarla dolu alçakça saldırılarına rağmen direniş sürecekti.

Devrim için, halkın geleceği için yok edilmek, boğulmak istenen umut için direnilecek, başeğilmeyecekti.

Ölümse zaten ölüme yatan, ölümün üstüne fütursuzca yürüyen devrimcilerdi.

Günler ilerliyordu. Direniş 60'lı günlere gelirken, önceki ölüm oruçlarının deneyimleri çerçevesinde her an şehitliklerin başlaması beklenirken düşman cephesinin tehditleri en üst düzeye çıkmıştı. Oligarşi hapishanelere yapacağı saldırıyı gizlemiyordu. Bunun karşısında özgür tutsakların cevabı da hazır... ÖLÜM orucu savaşçıları feda silahını kuşandıklarını, yoldaşlarını korumak, operasyonu durdurmak için feda eylemi yapacaklarını tüm dünyaya ilan ettiler.

19 Aralık: Faşizmin Kanlı Vahşeti, Halka Düşmanlığı ve Büyük Suçu

19 Aralık: Devrimci Cüretin, Cesaretin, Destansı Kahramanlığın Adı

Gün 19 Aralık'tı...

O gün sadece Türkiye devrim tarihi için değil, dünya devrim tarihi için önemli bir gündü...

O gün aynı anda, aynı saatte 20 hapishaneye birden saldırıldı. Katliam planları en ince ayrıntısına kadar yapılmış, tatbikatlar gerçekleştirilmişti. Katiller katliam emrini almışlar ve - cellatların tercih ettiği saatte ölüm kusan silahlarını ateşlemeye başlamışlardı.

Bayrampaşa Hapishanesinde saldırı çatılardan, kulelerden, gözetleme mazgallarından, ana malta girişinden yapılan taramalarla başladı. Koğuşlara ve hareket halindeki her şeye kurşun sıkılıyordu...

Faşizmin direnişe karşı saldırı ve hazırlıkları sadece askeri düzeyde değildi. Bir yandan fiziki operasyon hazırlıklarını sürdürürken, diğer yandan burjuva basın ve yayın kuruluşları ve devletin çeşitli birimleri aracılığıyla da psikolojik savaşın her türlüyle saldırıya geçmişlerdi.

Ana malta girişinden kalkanlarını siper ederek uzun namlulu silahlarıyla tarayarak ilerlemeye çalışıyordu ölüm mangaları. Bu esnada bir çok tutsak vuruldu. Katliamcılar maltanın belli bir kısmına kadar ilerleyebilmişlerdi.

Özgür kadın tutsakların kaldığı C-1 koğu su ana maltanın girişindeydi. Katillerin ana maltayı tutmuş olması nedeniyle erkek tutsaklarla kadın tutsakların bir araya gelmesi mümkün olamıyordu. Bu durumda özgür tutsaklar Bayrampaşa'da iki ayrı direniş odağı yaratacaklardı.

Düşman onca silahına, keskin nişancılarına, tepeden tırnağa zırhlı olmalarına rağmen maltanın belli bir noktasında çakılıp kalmış ilerleyemiyordu. Bedenlerinden, yüreklerinden, inançlarından başka silahı olmayan tutsaklar karşısında ölüm kusan silahları ile çaresizdiler.

Kurşun yağıyordu tutsakların üzerine. Saldırının ve saldırı karşısındaki kararlılığı anlatmak için şu kısa notu düşmek yeterli olacaktır; yaralıların biraraya toplanıp ilk müdahalenin yapılmaya çalışıldığı yer daha ilk saatlerden itibaren kanla dolmuştu. Faşizm, tüm halka cehennemi yaşatmak istiyordu. Korku bulutları halkı sarsın ve herkes sussun, sin sin istiyorlardı.

Özgür tutsaklar şehitler vereceklerini biliyorlardı, hazırlardı. Ama korku dağlarının yükselmesine izin vermeyecekleri bu topraklarda. Bu halkın, vatanın geleceği demektir. Cesetlerinden dağlar oluşsa da korku dağları asla olmayacaktı.

Feda, Adanmışlıktır;

Feda, Yenilmezliktir!

Ölüm Orucu direnişçileri, en öndeydiler. Sahip oldukları nitelikler öyle olmasını gerektiriyordu. Onlar devrimin cüretini, devrimin gücünü ve yenilmezliğini temsil ediyorlardı.

Tüm dünyaya “Operasyon olursa kendimizi yakarız” diye ilan etmişlerdi. “Blöf değildi” bu. Ne söylediyse yapan, ne yaptıysa savunan bir geleceğe sahiptiler. İlkeliydiler. İddiaları, ufukları büyüktü.

Tarihimizde bir ilk yaşanacaktı o gün. O gün feda silahı kuşanılacaktı. Faşizmin korkaklığının, ahlaksızlığının, vahşetinin, halk düşmanlığının tüm çıplaklığıyla ortaya çıktığı o gün, Bayrampa-

Bu sakinlik, sıradan bir korkusuzluğun, sıradan bir soğukkanlılığın ötesinde bir sonuçtu; ölümü yenmiş olmanın netliği ve tereddütsüzlüğü, uğruna öldüklerine bağlılığın gücü ve ölümünün asla boşa gitmeyeceği inancı vardı bu sakinlikte.

şa, devrimci hareketin mücadelesinde yeni geleneklerin boy vermesine tanık olacaktı.

Feda savaşçıları atılacaktı en öne. Ölüm orucu savaşçıları zaten savaşın en önündeydiler. Ölüm orucu savaşçıları, zaten feda savaşçılarıydılar. Ama şimdi o ön mevzilerin de önünde bir siper daha kuruluyordu; şimdi en önde savaşanların da önüne çıkacaktı bazı savaşçılar. Onlar tarihimizin ilk feda savaşçıları olacaktı. Faşizmin halka yönelik teslim alma saldırısına, devrimi tasfiye edip, umudu yok etme saldırısına karşı ilk barikat onlar olacaktı.

Düşmanın saldırısının yoğunlaştığı anda, "Ben feda eylemi yapacağım" diyen Fırat Tavuk, 1. Ölüm Orucu ekibi savaşçısıydı. Dışarıda da halkın adaletinin uygulayıcısıydı.

Fırat Tavuk, yoldaşlarına feda eylemi yapacağını açıklarken, düşmana da “operasyonu durdurun... operasyonu durdurmazsanız DHKP-C Ölüm Orucu 1. Ekip Savaşçısı Fırat Tavuk feda eylemi yapacak” duyurusu yapıldı. Bu, faşizmin “teslim olun” çağrılarına verilen cevaptı: “Asıl siz teslim olun!”

Feda kararlılığının anons edilmesiyle silah sesleri kısa bir süre için kesildi. Bir süre sonra tekrar başlayan kurşun yağmuru ise düşmanın korkusunu bastıramayacaktı. Birazdan şehitler kervanına

katılacak olan Fırat Tavuk, feda hazırlığını tamamlayıp yoldaşlarıyla kucaklaşırken sakindi. Bu sakinlik, sıradan bir korkusuzluğun, sıradan bir soğukkanlılığın ötesinde bir sonuçtu; ölümü yenmiş olmanın netliği ve tereddütsüzlüğü, uğruna öldüklerine bağlılığın gücü ve ölümünün asla boşa gitmeyeceği inancı vardı bu sakinlikte. Şehitliğe, zafere kilitlenmiş olan bir iradedir feda savaşçısı. Yenilmeyen ve hiçbir zaman da yenilemeyecek olan bu güçtür.

Ölümlerle, katliamlarla halkı teslim almaya çalışan, devrim umudunu böyle boğacağını düşünen düşmana feda ile cevap veriliyordu. Feda, hem bir savunma, ve aynı zamanda zulme karşı bir taarruzdu.

Fırat, ana maltada düşmanın tam karşısında barikat önünde tutuşturdu bedenini. Söz, ateşle, fedayla söyleniyordu o anda. Ve her şey zafer içindi, halk içindi, devrim içindi; bunlar içindi feda!

Tarihten gelen haklılığının gücüyle, devrime duyduğu inancıyla, emperyalizme öfkesiyle zulmün üzerine yürüyen Fırat'ın üzerine katliamcılarının kurşunları yağdı. Fırat son nefesini verirken, yeni feda savaşçıları hazırды. "Sıra bende" diyen Aşur Korkmaz'dı. O da Fırat gibi 1. Ölüm Orucu ekibi savaşçısıydı. Ölen ama teslim olmayan Cephelilerin yarattıkları direnme geleneğine eklenen bu yeni halkada, Fıratlar'ı, Aşurlar'ı başkaları izleyecekti.

"Gözüm arkada kalmayacak" demişti son sözlerinden birinde Aşur. Kesintisizlik buydu. Mahirler'in, Cevahirler'in, Ulaşlar'ın, Apolar'ın, Niyaziler'in, Sabolar'ın, Sinanlar'ın, Sibeller'in, İdiller'in gözü arkada kalmış mıydı? HAYIR! Aşur da bu bilinçle, bu tarihin bir parçası olarak söylemişti son sözünü yoldaşlarına.

Gaz bombalarının sonu gelmiyor. Göz gözü görmez olmasına, nefes almakta artık çok zorlanılmasına rağmen, sloganlar susmuyor. İşte bir tarihi resim daha; kurşunlar bombalar altında durmayan halay ve susmayan sloganlar. Hangi ressamın, hangi yönetmenin, hangi yazarın hayali alabilir bu kadarını. Ama tutsaklar bunu gerçekleştiriyorlar. Hayatın ve kavganın içinde destan yazmak bu zaten.

Aşur Korkmaz, direniş koğuşu olan 14. koğuşun havalandırmasındaki "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" yazılı pankartın önünde gerçekleştirdi feda eylemini. Kuşku yok ki, bir resim olarak "belgelenmiş" olmasa da, "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" yazılı pankartın önündeki feda eylemi tablosu, devrimci hareketin direnişe verdiği önemin, direnişteki kararlılığının bir ifadesiydi. Fedanın gerçekleştiği o an, bir kez daha sustu silahlar bir an için; düşmanın silahları susarken, fedanın, yani devrimin sesi yankılandı. "Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye!" sloganını haykırdı Aşur. Her anda, her sözde, her adımda, yenilmez ideolojimiz, politikalarımız, destanlarımız vardı Bayrampaşa'da. "Tam bağımsız Türkiye" mücadelesi böyle sürdürülüyordu.

Aşurlar, Fıratlar özgür vatanın yaratıcıları, mimarları olarak geçtiler o gün tarihe.

Ölüme Meydan Okuyan Bir Halay

Tutsakları, kurşun ve bomba yağmuru altında teslimiyete zorlayan düşman, vakit ilerledikçe direnişi bir an önce kırma sabırsızlığıyla saldırısını yoğunlaştırdı. Çünkü televizyonlardan adeta canlı olarak yayınlanan 19 Aralık operasyonunda, oligarşi işin daha başında "Bayrampaşa teslim alındı" duyurusunu yapmak istiyordu. Ama yapamadı.

Saldırının en yoğunlaştığı bir başka anda, tutsakların cevabı, bir halaydı. Sıradan bir halay değildi bu; o gün orada hiçbir şeyin sıradan olmadığı gibi.

"Omuzdan tutun beni

Halaya katın beni

Düşerseniz bu kavgada

Dosta anlatın beni"

Ölüm kusan namlular altında tek bir tutsak dahi halayın dışında değildi. Öyle ki ağır yaralılar dahil tüm yaralılar halay çemberinin ortasına alınmıştı. Yaralıların çoğu sedye olarak kullanılan battaniyeler üzerindeydi. Tutsaklar kenetlenmiş elleriyle halaya durmuşlardı ve "Burada ölünecekse hep birlikte öleceğiz" diyorlardı.

Katliamcılar, değil yapmak, akıllarının ucundan dahi geçmeyecek olan bu cüret karşısında şaşkınlılar. Tepeden tırnağa silahlı katiller, feda eylemleri karşısında olduğu gibi bir an bakıyorlar sadece. Halayın ortasında kimi tutsaklar zeybek oynarken, katliamı başından sonuna kadar kame-rayla kaydeden düşman her ayrıntıyı çekmeye

devam ediyor.

Düşmana duyulan kin ve devrime duyulan inançla yoğrulmuş bir direniş ve zafer halayı bu.

Suskun namlular o bir an sonrasında tekrar ölüm kismaya başlıyor. Gaz bombalarının sonu gelmiyor. Göz gözü görmez olmasına, nefes almakta artık çok zorlanılmasına rağmen, sloganlar susmuyor. İşte bir tarihi resim daha; kurşunlar bombalar altında durmayan halay ve susmayan sloganlar. Hangi ressamın, hangi yönetmenin, hangi yazarın hayali alabilir bu kadarını. Ama tutsaklar bunu gerçekleştiriyorlar. Hayatın ve kavganın içinde destan yazmak bu zaten.

Bu destanın içinde bir çok yaralı ve şehit verildi. Murat Ördəkçi ağır yaralandı. Mustafa Yılmaz saldırının daha en başında vurulmuştu. Yarası ağır değildi. Halay sonrası bir daha vuruldu Mustafa Yılmaz. Yılmaz'ın ardından Ali Ateş ve Cengiz Çalıkoparan vurularak şehit düştüler. Son olarak Murat Ördəkçi kanamasının durdurulamaması nedeniyle şehit düştü.

Kadınlar Koğuşu Cephesindeki Savaş

Yazgölü, Özlem, Şefinur, Gülser, Nilüfer, Seyhan; Onlar, Bayrampaşa'daki saldırı ve direnişin Kadınlar Koğuşu cephesinin şehitleriydiler. Bugün artık onların nasıl şehit düştüğünü, tüm dünya biliyor. Ama o gün orada yaşananlar, o gün için bir çok kesimin düşündüğünün ve düşünebileceğinin de ötesindeydi.

Katil sürüsü uzun namlulu silahlarıyla, gaz bombalarıyla, kimyasal silahlarla saldırıyordu. Buna karşı sloganlarıyla, marşlarıyla, yürekleriyle direniyordu tutsaklar. Faşizm, düşmanlığını hiçbir ahlaka sığdırılamayacak biçimde ortaya koyuyordu.

Boyun eğdiremeyecekleri, teslim alamadıkları devrimci kadın tutsakları yakmakta buldular çareyi. Özel yanıcı gazlarla kahkahalar atarak tutsakları yakan katillerin bu vahşeti Nazi zulmünü aratmıyordu.

6 kadın tutsak burada diri diri yakılarak katledildi. Gülser Tuzcu, Şefinur Tezgel, Özlem Ercan, Nilüfer Alcan, Seyhan Doğan, Yazgölü Güder Öztürk... Bir çok tutsak da o gün ağır yanıklarla yaralandı... Ömür boyu taşıyacakları izler kaldı yüzlerinde ve bedenlerinde.

Diri diri yakılmaktan kurtulan bir tutsak şöyle anlatıyordu yaşanan vahşeti.

Bayrampaşa'da elde edilecek bir politik başarının tüm hapisaneler cephesinde ve tüm devrimci, demokrat, ilerici kesimler üzerinde yaratacağı moral bozukluğu hesabı üzerinde şekillenmişti. Fakat 19 Aralık günü bu amaçlarına ulaşamadı oligarşi. Katliamın ve direnişin her anını kaydeden kameralar, tek bir tutsağı oligarşinin önünde boyun eğerken gösteremedi.

"Koğuşun en sonundaydım. Tüm bunlar olurken aynı anda deliklerden içeriye bir gaz verdiler. O gazla birlikte içerisi siyah ile gri arası bir renge büründü. Arkadaşa dedim sen çık ben senin arkandan geliyorum. Biz diri diri yanacağız, koğuştan çıkmalıyız dedim. Çıkış noktamızı da yakmışlardı. O cevap vermemişti. Yakılan arkadaşlardan Nilüfer Alcan'ı gördüm. Ona seslendim, sanki oturuyor gibiydi. Yanına vardığımda sanırım duman

zehirlenmesinden ölmüştü. Otopsi raporları da o şekilde çıktı.

Diğer arkadaşı çıkışa doğru sürükledim... o sırada kendimi kaybetmeye başladım. İlerlemeye çalışırken yumuşak bir yere bastım. Bana sanki insan eti gibi geliyordu, ama panik olmamalıyız diye düşündüm. Döndüm yanan arkadaşına müdahale etmeye kalkıştığımda kendimin de yandığını farkettim. Vücudumun her tarafında sıcaklık vardı ama elbiselerimiz üzerimizde duruyordu.

"... Sıcaklık hissettim. Elbiselerim üzerimdeydi ama vücudum yanıyordu. Başıma dokunduğum anda hani boş bir ağaca dokunduğunda öyle bir ses gelir ya bir an öyle hissettim. Ellerimde, avuç içlerinde yanıklar yoktu ama avuç içlerim yanıyordu sanki. Ateşin, alevin yakışı değildi bu..." (Aktaran, 13 Ağustos 2001, Vatan Dergisi)

Normal bir alev değildi. Kimyasal silahlarla yakmışlardı. Diri diri yakmışlardı; çünkü istedikleri bir vahşet yaratmaktı. Bu vahşette tüm halka cehennemi gösterip gözdağı vermeyi ve diri diri yakılan kadınlar aracılığıyla susturmayı ve sindirmeyi istiyorlardı...

"... Oradalar. İçerdeler. İçerisi fırın gibi. Cehenneme elimizi daldırıyor gibi, çektik bir kaç arkadaş içeriden. Çıkanların yüzlerini tanımak zor. İçerisi yanıyor. Koğuşun kapısına boylu boyunca uzanmış Gülser, öyle yatıyor. Çekmeye çalıştık, gelmiyor. Gücüm yetmiyor, sıkışmış. Ölü ya da diri oradan almak istiyoruz çekemedik... Çekemedik... Gülser, Özlem, Şefinur, Nilüfer, Seyhan, Gülseren kaldı geride. Onlarsız iniyorum aşağıya, duygusu çok acıydı." (8 Mart 2003, Ekmek ve Adalet)

O acıyı tüm Anadolu halkı duydu. O acıyı faşizme karşı olan herkes duydu. Faşizmi, içinde yaşadıkları düzeni yeterince tanımayanlar için açık bir tanımdı orada yaşananlar. "Faşizm nedir" in cevabıydı Kadınlar Koğuşunda diri diri yakılanlar.

"... Hem küfredip hem de yaşamın güzelliğinden bahsediliyordu. Üstelik bunları oraya bizi katletmeye gelen, dışı insana benzeyen içlerinde insanlıktan en küçük bir kırıntı dahi kalmamış yaratıklar söylüyordu. 6 arkadaşımız yukarıda diri diri yanmışlardı, karşımıza geçip 'arkadaşlarınızı kebab yaptık sizleri de yapacağız' diyebilecek kadar insanlıktan çıkmışlardı." (9 Mart 2003, Ekmek Adalet)

Bu vahşetin, bu suçun, bu ahlaksızlığın, sorumluluğu oligarşiye aittir. Tarihe oligarşinin vahşeti olarak, faşizmin halka karşı en büyük suçla-

rından biri olarak geçti o gün. Ve o gün direnenlerin, baş eğmeyenlerin vahşete kahramanlıkla cevap verenlerin kahramanlığı yazıldı tarihe.

Özgür kadın tutsaklar saatlerce kurşunların gaz bombalarının altında devrim inancını haykırdılar. Kurşunlara, bombalara karşı yoldaşlarının üzerine kapanarak bedenleriyle kalkan oluyorlardı. Fedakarlığı, vefayı, cesareti en üst boyutta yaşattılar. Diri diri yakılırken dahi zafer işaretleriyle, sloganlarıyla inançlarının gücünü ortaya koydular. "Halkımız senin için ölüyoruz", "Halkımızı çok seviyoruz" diye haykırdılar son nefeslerinde.

Bayrampaşa Oligarşi İçin Planlı, Büyük Bir Katliam Ve Fakat Siyasal Anlamda Bir Başarısızlıktır

Bayrampaşa'da başvuru saldı ve katliam boyutlu. 19-22 Aralık katliamında tüm hapishanelerde katledilen 28 tutsağın 12'si Bayrampaşa'da katledilmişti. Yıllardır "orası merkez" diyerek hedef gösterdikleri yeri, bir anlamda katliamın ve **gözdağının da merkezi** olarak planlamışlardı. Ne onlarca direnişçinin kurşunlanarak katledilmesi, ne 6 kadın tutsağın diri diri yakılması, tesadüfi değildi. Bayrampaşa'da görevlendirilen ölüm mangalarının diğer hapishanelerde operasyon yapan ölüm mangalarından daha vahşi olması gibi bir neden de söz konusu değildi. Bayrampaşa'daki katliamın her aşaması, her anı ve katliamın biçimi, iradiydi, planlıydı, bir kararın sonucuydu.

O karar, Bayrampaşa'da elde edilecek bir politik başarının tüm hapishaneler cephesinde ve tüm devrimci, demokrat, ilerici kesimler üzerinde yaratacağı moral bozukluğu hesabı üzerinde şekillenmişti. Daha 19 Aralık'tan önce, direnişte hiçbir yeri, rolü olmadığını çok iyi bildikleri, Bayrampaşa Hapishanesi'ndeki **PKK'li tutsakların** "eylemi bırakın" çağrısını bizzat Adalet Bakanı'nın duyurması, Bayrampaşa'daki her gelişmeye verdikleri önemi yansıtıyordu.

Fakat 19 Aralık günü bu amaçlarına ulaşamadı oligarşi. Katliamın ve direnişin her anını kaydeden kameralar, tek bir tutsağı oligarşinin önünde boyun eğerken gösteremedi.

Direnin kırılıp tutsakların bir kez daha "esir" alınıp elleri zincirli halde yürürlerken gösteren resim, direnişin bir başka belgesiydi. Bir kez daha esir alınmış tutsakların zincirli yürüyüşlerindeki vakar ve gurur dolu, boyun eğmeyenlere özgü bakışları, Bayrampaşa direnişinin özetidir.

BÜYÜK DİRENİŞ VE TAYAD

“Bizler anayız, babayız. Onları biz doğurduk, biz büyüttük. Onların büyümelerini gün gün izledik. Günlerce uykusuz kaldık. Biz yemedik onlara yedirdik. Biz giymedik çocuklarımıza giydirdik. Şimdi bizden çocuklarımızın F tipi hapishanelerde canlı canlı ölümlerini izlememiz bekleniyor. Hayır. Bin kere hayır. Evlatlarımızı siz öldürün diye doğurmadık biz. Onları binbir emekle siz öldürün diye büyütmedik. Evlatlarımızı öldürtmeyeceğiz. Biz bugüne kadar 20 yıldır evlatlarımızı sahiplendik, sahiplenmeye devam edeceğiz.”

**3 Mayıs 2006
TAYAD'lı Aileler**

Emperyalizmin yeni sömürgesi olan ve faşizmle yönetilen bir ülkede halkın kurtuluş kavgasında tutsak düşmüş oğullarını, kızlarını, yakınlarını sahiplenmeyle başlayan mücadele, haklar ve özgürlükler mücadelesinde zengin bir birikim ve bugünlere uzayan örnek bir demokratik kitle örgütü yaratmıştır.

12 Eylül faşist cuntasının hüküm sürdüğü koşullarda “Evlatlarımızı Öldürtmeyeceğiz” diyerek bir araya gelen ve bir elin parmakları kadar olan ana-baba, eş-kardeşin korkulara, kaygılara, önyargılara rağmen ortaya koydukları irade, TAYAD'ın temellerini atmıştır. O temeller üzerinde yükselen TAYAD, ülkemizin en uzun süreli, en kararlı, istikrarlı, militan, misyonuna layık bir demokratik kitle örgütü olarak, halkın örgütlü güçlerinden biri haline gelmiştir.

Denilebilir ki, 1982-83'lerden itibaren ülkemiz hapishaneler tarihi, TAYAD'sız yazılamaz. O tarihten bu yana, içinde TAYAD'ın olmadığı bir hapishaneler direnişi yoktur. O tarihten bu yana, oligarşinin hapishanelerle ilgili politika ve kararlarına karşı, TAYAD'ın sesinin ve sözünün duyulmadığı tek bir süreç yoktur. Kuruluşundan bu güne, tam bir kesintisiz-

TAYAD'lılar 3 Mayıs 2006 günü yaptıkları bu açıklama ile tecrite karşı herkesi Abdi İpekçi Parkı'nda 5 dakika nöbet tutmaya çağırırken, bir anlamda da 20 yıllık mücadelelerinin hangi temeller üzerine kurulduğunu özetliyorlardı.

lik sergilemiştir TAYAD. Oligarşinin Valilikleri, mahkemeleri tarafından “yasal” olarak kapatıldığı dönemler dahil, tek bir gün kapısına kilit vurulmamıştır. Yasalarla değil, haklılığı ve meşruluğuyla varolan bir örgütlenmedir TAYAD. Bir dernek değil, yasallığa bağlı olmaksızın varolan ve mücadelesini sürdüren bir **tutsak yakınları hareketidir**. Tutsakların hakları için verilen mücadelede icazete, merhamete sığınmayı başından itibaren reddedip, bu hakları militanca, meşruluk temelinde bir mücadeleyle elde etmeyi esas almıştır.

1984 Ölüm orucu, 1980’lerin sonundaki 1 Ağustos Genelgesine karşı eylemler, 1991 Eskişehir hücre tipine karşı direniş, 1996 Ölüm orucu gibi, hapishaneler sürecinin en önemli, belirleyici direniş süreçlerinde, TAYAD da hep belirleyici bir rol oynamıştır.

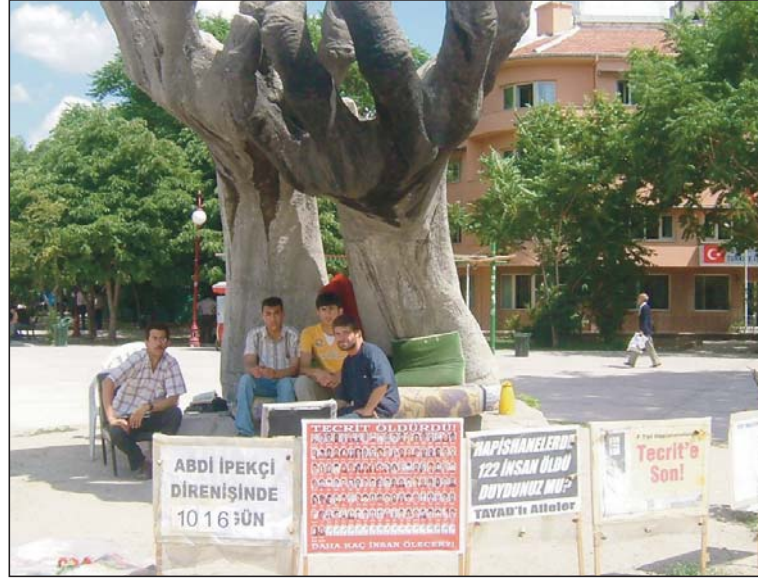
TAYAD’ın, 20 Ekim 2000’de başlayan direnişteki yeri ise, tüm bunların da ötesindedir; onlarca yıllık birikimiyle, direnişte kendi misyonunu büyütmüş, çok zor koşullarda süren direnişin bir çok aşamasında adeta direnişin tüm yükünü omuzlamıştır. Ve hiç abartmaksızın diyebiliriz ki, direnişin çeşitli aşamalarında, onlarca siyasi hareketin, onlarca demokratik kitle örgütünün yapamadığını tek başına yapmıştır.

TAYAD, bu direniş içinde, kendi tarihine de bir çok “ilk”ler ekleyerek, doğrudan şehitler vermiş, yeni gelenekler yaratmıştır.

Tutsak Yakınları Direnişin Asli Unsurudur

Emperyalizm ve işbirlikçileri, 1990’larda sosyalist sistemden bir anlamda “kurtulmuş” olmalarına rağmen, kendilerini hala güvende hissetmiyorlardı. 1990’ların sonlarında dünya halklarına ve devrimcilere karşı sayısız yeni kararlar alındı, “21. yüzyıl

Büyük direnişi yaratan iradenin bir parçasını da direnişin başından itibaren TAYAD’lılar oluşturuyordu. O güne kadar hapishanelerdeki evlatlarına destek olan, onlarla dayanışma içinde olan TAYAD’lılar, büyük direnişle evlatlarını, yakınlarını ölümüne sahiplenmenin zorunluluğunu daha iyi kavradılar.

Abdi İpekçi Parkı’ndaki Direniş

ayaklanmalar ve isyanlar yüzyılı olacak” öngörüsünden hareketle dünyada ve ülkemizde devrim umudunun yok edilmesi için politikalar belirlidiler. F tipi hapishaneler ve tecrit politikası da bu amaç doğrultusunda gündeme getirilen uygulamalardan biriydi. Devrimcileri fiziki, örgütsel ve ideolojik olarak yok etmek için hücre ve tecrit statüsünü, en güçlü silahlarından biri olarak belirledi. Avrupa’nın çeşitli ülkelerinde ilerici, devrimci hareketlerin tasfiyesinde bu politikanın oldukça önemli bir yeri olmuştur.

Ülkemizde de devrimci tutsaklar F Tipi hapishanelere atılarak örgütlülükleri dağıtılacak ve tecrit altında yalnızlaştırılarak, umutsuzlaştırılarak, iradeleri teslim alınacaktır. Oligarşi için F tipi hapishanelerin, tecrit politikasının hayata geçirilmesi ne derece önemliyse, bu politikalara karşı direnmek, tecriti boşa çıkarmak da devrim mücadelesi, ülkemiz ve dünya halklarının geleceği açısından o derece önemliydi.

Oligarşi tecrit politikasını hayata geçirmek için ilk büyük saldırısını 1999 yılının 26 Eylül günü Ankara Ulucanlar Hapishanesi’nde 10 devrimci tutsağı katlederek başlattı. Oligarşi bu katliamla korku ve gözdağı vereceğini hesaplamaktaydı ama içerde tutsaklar, dışarıda TAYAD’lılar ve tutsak yakınları katliama rağmen hücrelere karşı direneceklerini ilan ettiler. 20 Ekim 2000’de devrimci tutsaklar süresiz açlık grevine başlamadan önce, TAYAD’lılar oldukça da geniş kapsamlı ve katılımlı bir kampanyayı sürdürmüşlerdi. “*İnsan sadece mezarda yalnız kalabilir*”, “*İnsan 8 metrekaireye sığar mı?*” gibi slogan ve sorularla hücreleri teşhir eden afişlerle, bildirilerle,

gösterilerle, hücre gerçeğini en geniş kesimlere anlatmaya çalışıyorlardı.

Süresiz açlık grevinin ölüm orucuna evrileceği günlerde, 14 Kasım'da TAYAD'lılar da dışarıda açlık grevine başladılar.

Büyük direnişi yaratan iradenin bir parçasını da direnişin başından itibaren TAYAD'lılar oluşturuyordu. O güne kadar hapishanelerdeki evlatlarına destek olan, onlarla dayanışma içinde olan TAYAD'lılar, büyük direnişle evlatlarını, yakınlarını ölümüne sahiplenmenin zorunluluğunu daha iyi kavradılar.

Devrimci tutsakların karşı-devrim saldırısını püskürtme kararlılığı, TAYAD'lıların **“Evlatlarımız onurumuzdur, onurumuzu çiğnetmeyiz.”** kararlılığıyla tamamlanıyordu. Ancak bu tavır artık sadece hapishanelerdeki eşlerinin oğullarının, kızlarının, ana babalarının, yakınlarının mücadelesini **desteklemekle** sınırlı kalmayacaktı. Artık onlar sadece direnişi destekleyen bir konumda olmaktan çıkıp, direnişin **asli unsurlarından** biri olacaklardı.

Bu kararlılıkla Küçükarmutlu'da, Abdi İpekçi'de ve ülkemizin çeşitli şehirlerinde, meydanlarda direniş mevzileri yarattılar. Bu kararlılık, dünyada ilk kez, dışarıda çok sayıda ölüm orucu direnişçileri çıkararak yeni bir geleneği başlattı. Gelenekler yaratmak ve bu gelenekleri büyütmek hiç kuşkusuz güçlü bir iradeyi gerektirirdi.

Bu iradenin kaynağında evlatlarını sahiplenme, zulme asla boyun eğmeme, kazanacaklarına olan inanç ve onyılların onlara kazandırdığı siyasi bilinç vardı. Bu irade ve onyılların birikimi, onlara, hapishanenin görüş kabininde özgür tutsaklara *“neden sadece siz? Neden illa içeridekiler ölüm orucu yapacak? Bu kez biz de olacağız!..”* diyordu.

TAYAD'lılar, ölüm oruçlarında ilk kez şehitler vermelerinin yanında direniş boyunca sayısız yaratıcı eyleme de imza attılar. Tabutlarla yollar kestiler, kendilerini hücrelere kapattılar, zulmü teşhir ettiler. Coplandılar, yerlerde sürüklendiler, gözaltına alındılar, tutuklandılar. Linç saldırılarının hedefi yapıldılar. Defalarca Ankara'ya yürüyüşler düzenlediler. Kiminde Ankara yollarında gerici-faşist grupların saldırısına uğradılar. Kiminde Ankara'ya sokulmadılar. Sansür duvarlarını parçalamak için kentlerin meydanlarında her hafta oturma eylemleri yaptılar. Yüz binlerce imza topladılar. Süreklilik, sabır, mücadelede istikrar onlarla özdeşleşti.

Hapishanelerden çıkan yakınlarının tabutlarını omuzları üzerinde acıyla ama acılarından daha bü-

Onların iradesi Abdi İpekçi Parkı'ndaki anıtın altında anıtlı. Ayazda, tipide, güneşin yakıcı sıcağında, polis copları altında direndiler. Defalarca gözaltına alındılar, tutuklandılar, zorla parktan dışarı çıkarıldılar ama o elin altında ısrarla, sabırla, kararlılıkla direndiler.

yük bir öfkeyle, onurla ve başeğmez iradeleriyle taşındılar. Büyük direniş sayısız dönüm noktalarından geçerken, sayısız saldırıyla karşı karşıya kalırken onlar hiç susmadı.

Büyük direnişin çizgisi TAYAD'lılara da büyük sorumluluklar yüklemiş ve TAYAD'lılar; ana-baba, eş-kardeş olmanın ötesinde, haklar ve özgürlükler mücadelesinin savaşçıları olarak, tabutları omuzladıkları gibi bu görevleri de omuzlamışlardır.

1984'den 2003'e... Taksim Anıtı'na Bırakılan Çelenkten, Abdi İpekçi Parkı'ndaki Direnişe

TAYAD'ın tarihi, eylem biçimleriyle, örgütlenmesinin önüne konulan engellere rağmen örgütlenmedeki ısrarıyla, bilinçlenme ve dönüşme süreçleriyle herkesin incelemesi gereken öğretici bir tarihtir. Halkla önderlik, teoriyle pratik, sözle eylem arasındaki ilişkiler üzerine onlarca kitap değerinde bir tarihtir. Cuntanın yönettiği hapishanelerin önlerinden meydanlara, “yaprığın dahi kılmıdamadığı” koşullarda verilen dilekçelerden ölüm oruçlarına, Taksim Anıtı'na “Evlatlarımızı Öldürtmeyeceğiz...” yazılı siyah çelenk bırakmaktan, büyük direnişte Abdi İpekçi Parkı'nda “sabrın çiçekleri” olmaya varan bu tarihte TAYAD'lılar, mücadele biçimlerini hayatın ihtiyaçlarına göre belirlemişlerdir.

TAYAD'lıların büyük direnişin sansürle boğulmak istendiği günlerde sessizliği bozmak, “Tecrite son verin, ölümleri durdurun” demek için ilk başvurdukları eylem biçimi Ankara yürüyüşleri oldu. Daha önce de defalarca gelmişlerdi Ankara'ya. Cunta yıllarında gelmişlerdi. 1980'lerin ikinci yarısında ANAP iktidarları döneminde gelmişler, bir kez meclis içinde bir süreliğine oturma eylemi bile gerçek-

leştirmişlerdi. 1996 ölüm orucu sürecinde de gelmişlerdi. Ama 16 Eylül 2003'te geldiklerinde dönmeme-cesine geldiler. Yeni bir direnişi başlattılar.

16 Eylül 2003'e kadar büyük direnişte 107 şehit verilmişti. TAYAD'lılar, Ankara'da Abdi İpekçi Parkı'nda kısa süreli bir oturma eylemi yapıp, "Hapishanelerde 107 insan öldü, duydunuz mu?" sorusunu geniş kesimlere duyurmaya çalışacak, meclis ve iktidar nezdinde de girişimlerde bulunacaklardı. Bir çadır kurmak istediler, "Hapishanelerde 107 insan öldü, duydunuz mu?" yazan dövizlerini açtılar. Zulmün sahipleri gerçeğin duyulmasını, büyük direnişin tecrit duvarlarını aşip halka ulaşmasını istemiyorlardı. İlk gün saldırdılar TAYAD'lılara. Hem TAYAD'lıları, hem çadırlarını, battaniyelerini gözaltına aldılar. Dövizlerine, pankartlarına el koydular. Abdi İpekçi'de çadır kurmak için oturma eylemine başlayanlar gözaltındayken, başka TAYAD'lılar saldırıyı protesto etmek ve TAYAD'lıların gözaltılarla, tutuklamalarla yıldırılamayacağını, eylemlerinden vazgeçirilemeyeceğini göstermek ve elbette Büyük Direniş karşısında üstlendikleri görevi yerine getirmek için oturma eylemine ve açlık grevine başladılar. O an elbette bu direnişin aylara, yıllara yayılıp zafer gününe kadar süreceğini onlar da tahmin edemezdi... O anda aslo-lan zulmün keyfilikleri karşısında gerilememekti. Onlar oraya **direnişin sesi** olmak için gelmişlerdi; fakat, sonuçta orada direniş içinde bir direniş, ve on-larca insanın sıralarından geçtiği bir **direniş okulu** yarattılar. En özlü ifadesiyle, destan içinde bir destan yarattılar. Onların iradesi Abdi İpekçi Parkı'ndaki anıtın altında anıtlı. Ayazda, tipide, güneşin yakı-cı sıcaklığında, polis coplari altında direndiler. Defalar-ca gözaltına alındılar, tutuklandılar, zorla parktan dı-şarı çıkarıldılar ama o elin altında ısrarla, sabırla, ka-rarlılıkla direndiler.

**Abdi İpekçi Parkı'nda üç yılı aşkın
(3 yıl, 4 ay, 2 hafta, 1 gün; yani top-lam 1230 gün) süren direniş, statülere
teslim olunarak, bedel ödemekten,
fedakarlıktan kaçınarak sonuç
almanın mümkün olmadığını, tersine,
ancak sabırla, kararlılıkla ve kazanaca-
ğına olan inancın gücüyle sonuç
alınabildiğini göstermiştir.**

Emperyalizm ve oligarşi, en başından beri büyük direnişi boğmak, yok etmek için her yolu denerken, TAYAD'lılar, Abdi İpekçi Parkı'nda sansür duvarla-rında gedikler açan yeni bir direniş yarattılar. Bu di-renişe yön veren sonuç alma kararlılığı ve kazanma iradesi olmuştur. Sınırlı sayıda insanlarla yapılan bu direniş yüzlerce insan için haklar ve özgürlükler mü-cadelesinde bir okul olmuştur. Abdi İpekçi'den yolu geçen binlerce insan TAYAD'lılardan öğrenerek "ön-yargıları"nı değiştirdiler. Sansür karanlığının etkisiy-le gerçeklerden habersiz Abdi İpekçi Parkı'na gelen-ler TAYAD'lıların tecriti, ölüm orucunu anlatmasıyla gerçekleri öğrendiler. Halka gerçeklerin anlatıldı-ğı bir kürsü oldu Abi İpekçi Parkı. O elin altında sa-bırla, kararlılıkla gerçekleri anlatan TAYAD'lıları dinleyen binlerce insan gittikleri yerde duydukları gerçekleri, direnenleri anlattılar. Fakat Abdi İpekçi direnişinin, Büyük Direniş'teki ve ülkemiz mücade-lesindeki yeri, direnişte yer alan yüzlerce insanı eğit-mesinin, Park'ta onbinlerce kişiye ulaşmasının öte-sindedir; Abdi İpekçi direnişi, tüm demokratik kitle örgütleri için, tüm halk için bir örnektir, öncüdür, derstir, deneyimdir. Demokratik mücadelenin, haklar ve özgürlükler mücadelesinin nasıl yürütüleceğine ilişkin eşsiz örneklerden biridir

Tecrit, tüm halkı, hayatın her alanını ilgilendiren bir sorundu; sorunun bu niteliği, 3,5 yıla yakın süren direniş boyunca, Abdi İpekçi'de her kesimle son de-rece öğretici diyaloglara tanık olundu. "Milliyetçi-yim" diyenlerle milliyetçiliği; "islamcıyım" diyen-lerle islamcılığı; "solcuym" diyenlerle solculuğu tartışıp konuştu direnişçiler. Onlar islamcısına da, milliyetçisine de, depremzedesine de, işçisine de, memuruna da hak alma mücadelesi nedir, hak nasıl kazanılır, nasıl savunulur pratikleriyle örnek oldular. Onları örnek alarak Abdi İpekçi Parkı'nda seslerini duyurmak için çeşitli eylemler yapan köylüler, emekliler, türban için mücadele edenler, bankalarda paraları hortumlananlar "**Abdi İpekçi'deki TA-YAD'lılar gibi...**" yaparak savundular haklarını.

Abdi İpekçi Parkı'nda üç yılı aşkın (3 yıl, 4 ay, 2 hafta, 1 gün; yani toplam 1230 gün) süren direniş, statülere teslim olunarak, bedel ödemekten, fedakar-lıktan kaçınarak sonuç almanın mümkün olmadığını, tersine ancak, sabırla, kararlılıkla ve kazanacağına olan inancın gücüyle sonuç alınabildiğini göstermiş-tir.

Abdi İpekçi Parkı'nda, o elin altında yaratılan di-renişte, halkın yüzlerce yıllık büyük sabrı, TA-YAD'lıların kavganın içinden süzüp geldikleri karar-

lılıkları ve bilgelikleri, devrimci hareketin iradesiyle birleşmiş, el'in altındaki bu direniş, Büyük Direniş'in belli bir kazanımla sonuçlandırılmasına kadar sürmüştür.

Dayanışmayı, Desteği Aşan Bir Direnişçiliğin Adı; Gülsümanlar, Şenaylar, Cananlar, Zehralar...

F tipleri ve tecrit saldırısı gündeme geldiğinde devrimci tutsaklar da, TAYAD'lılar da biliyorlardı ki, bu çarpışma büyük bir çarpışma olacaktı. TAYAD'lılar bu saldırıyı püskürtmede kendilerine düşen büyük sorumluluğun adını çoktan koymuşlardı: **"Biz de ölüme yatacağız."** diyorlardı.

14 Kasım 2000'de TAYAD'lılar İstanbul, Ankara, İzmir, Bursa'da ölüm orucuna ve açlık grevine başladılar. Ölüm Orucunu tutsaklardan birkaç gün önce ilan etmişti TAYAD'lılar; bu ayrıntı, onların Büyük Direnişte, çok daha belirleyici bir görev üstlenme kararlılıklarının da bir ifadesiydi.

19-22 Aralık katliamının öncesinde üzerlerinde baskı ve kuşatma yoğunlaşırken, demokratik kitle örgütleri TAYAD'lılara açlık grevi için yer vermezken, onlar bu baskılara, yılmamlıklara asla teslim olmadan direnişlerini sürdürdüler. 19-22 Aralık katliamının ardından herkesin sustuğu günlerde, onlar susmadı. Direnişin bitirilemediğini, ölüm orucunun hem dışarıda hem F tiplerinde sürdüğünü tüm dünyaya duyururlarken, açtıkları direniş evlerinde özgür tutsakların açlığını paylaşmaya devam ettiler. Sansürün ve suskunluğun ortasında, aç bedenleriyle ses oluyordı. İstanbul Küçükarmutlu'da ve İzmir'de TAYAD'lıların ölüm orucu sürüyordu. Devrimci tutsakların böyle bir talebi yoktu onlardan. Ama zaten onlar bu konuda kimsenin kendilerinden bir talepte bulunmalarını, kimsenin kendilerine bir görev vermesini beklememişlerdi. Bu tamamıyla TAYAD'ın kurulduğu günden beri yarattığı birikimin, bilincin ortaya çıkardığı bir eylem biçimiydi. TAYAD'ın direnişte ilkler yaratarak verdiği şehitlerden Gülsüman Dönmez ve Şenay Hanoğlu büyük direniş henüz başlamamışken hapishanede ziyarete gittikleri tutsaklara şöyle diyorlardı: **"Bu kez sadece destekçi olmayacağız. Biz de doğrudan gireceğiz bu kavgaya, biz de ölüme yatacağız!"**

Böyle yaptılar. Anlattığımız süreç, aslında TAYAD'lıların işte bu sözleriyle başlamış ve buna göre şekillenmiştir.

Gülsüman ve Şenay'ın eylemi, tüm anneler, babalar için, çocuklarına "iyi bir gelecek bırakma"nın en iyi yolunun mücadele etmek olduğunu söyleyen bir eylemdir. Aslında bu tüm TAYAD'lıların onyıllardır annelere, babalara söylediğidir.

Desteğin, dayanışmanın içinin boşaltıldığı, eylem, direniş dayanışmalarının sıradan, yasak savmacı ziyaretlere dönüştürüldüğü, bir çok sendikanın, demokratik kitle örgütünün, hatta siyasi hareketlerin, doğrudan kendilerini ilgilendiren konularda bile, kendi konumlarını "destekleyen" olarak ifade ederek sorumluluk üstlenmekten kaçındıkları bir ortamda, onlar, desteğe, dayanışmaya, çok daha fazla sorumluluk üstlenen, daha fazla fedakarlık gerektiren anlamlar yüklüyor, "sahiplenme"nin boyutlarını büyütüyor, tutsak yakınları mücadelesinin "destekle" tanımlanan tarihini değiştiriyorlardı.

TAYAD'lı Gülsüman Dönmez, Şenay Hanoğlu, Canan ve Zehra Kulaksız, Erdoğan Güler, Hülya Şimşek, Arzu Güler, ölümü göze alan, kendini feda eden bir direnişle dikildiler oligarşinin karşısına. 19-22 Aralık katliamı ile direnişi bitireceğinin hesabını yapanların karşısında hücrelerde ölüm orucunu sürdüren tutsaklarla omuz omuza direnen TAYAD'lılar da vardı. Bu büyük fedakarlığı yaratırken dünya halklarının, dünya tutsak yakınlarının mücadele tarihine bu geleneği eklerken **"dışarıda ölüm orucu yapılır mı, yapılmaz mı?"** diye tartışmadılar. Onlar emperyalizmin ve oligarşinin saldırısının niteliğini çok net tahlil ediyorlardı. Küçükarmutlu'daki direniş evinin duvarında asılı bir dövizdeki slogan bu tahlilin karşılığıydı: **"Amerikan imparatorluğuna karşı direniyoruz."**

TAYAD'lılar, emperyalizmin tecrit hücrelerinde süren direnişin dışarıdaki mevzisiydi. Küçükarmutlu'daki direniş evlerinde ölüm orucunu sürdürenler emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı HER KOŞULDA direnilebileceğini öğretiyorlardı.

Gülsüman Dönmez ve Şenay Hanoğlu, TAYAD'ın bu süreçteki kahramanlığının sembol isimleri olarak öne çıktılar. İkisi de Ana'ydı. Gülsüman Dönmez'in bir, Şenay Hanoğlu'nun iki çocuğu vardı. Onların karınlarını, evlere temizliğe giderek doyuru-

yorlardı. Analığın emekçilik, fedakarlık olduğunu çok iyi biliyorlardı. Fakat devrimcileri tanıdıklarında, analığın sadece bununla sınırlı olmadığını da öğrenmişlerdi. Devrimcileri tanımaya başladıkları, kendilerinin ve kendileri gibi tüm emekçilerin, çocuklarının geleceğinin devrimde olduğunu anlamaya başladıkları andan itibaren yaşama, dünyaya bakışları değişmişti. Çok sevdikleri, evlerinde aşlarını, dertlerini, sevinçlerini paylaştıkları insanların tutsak düşmeleriyle de hapishaneleri tanımışlar, hayatın başka cephelerini öğrenmişlerdi. İşte bu öğrenme ve bilinçlenme sürecinin sonucudur ki, devrimci tutsakların hücrelere atılacaklarını öğrendiklerinde, bunun **kendi geleceklerinin ve çocuklarının geleceğinin hücrelerde karartılması anlamına geldiğini** görmek, onlar için hiç zor olmadı.

Son derece yalındı onların tesbitleri; hücrelere atılmak istenen aslında kendileriydi, kendi çocukları ve kendi gelecekleriydi. F tipleri ve emperyalizmin hücre politikası üzerine, teorik düzeyde çok şey söylenebilir elbette; ama yine de özeti, Gülsümanlar'ın, Şenaylar'ın çıkardığı sonuçtan başka bir şey değildir. Hücrelere atılmak istenenin kendileri, çocukları ve gelecekleri olduğunu tesbit ettikleri noktadaysa ölümü göze alan bir direnişe kendilerinin de girmesi gerektiği sonucunu çıkardılar. *“Sadece destekçi olmayacağız, biz de ölüme yatacağız”* diye verdikleri sade ve kesin karar, bunun sonucudur.

Gülsüman Dönmez yaşamın onurlu yanını savunmak ve devrimci tutsaklarla dayanışmak için gün gün ölüme giderken, halkın kavgasının bitirilemeyeceğini, halkların kavgada yarattığı erdemlerin, değerlerin yok edilemeyeceğini gösteriyordu. Eylemi, tarihsel olarak, kendi gibi emekçi olan işçilere, memurlara, esnaflara, çiftçilere, ev kadınlarına bir çağrıydı: Bu sömürü düzeninde onurlu, başı dik yaşayabilmek, emeğinin karşılığını alabilmek için, devrim-

cilerin öncülüğünde kavgaya katılma çağrısıdır. Gülsüman ve Şenay'ın eylemi, tüm anneler, babalar için, çocuklarına **“iyi bir gelecek bırakma”**nın en iyi yolunun mücadele etmek olduğunu söyleyen bir eylemdir. Aslında bu tüm TAYAD'lıların onyıllardır annelere, babalara söylediğidir. Çünkü TAYAD'lılar, onyıllardır çocuklarını **sevmenin yolunun** onların hapishanelerdeki direnişlerini desteklemekten geçtiğini söylemişlerdi hep. Çocuklarını çok sevdiğini söyleyen ama onlar için kılını kıpırdatmayan, onlar işkence altındayken işkenceyi durdurmak için hiçbir şey yapmayanların sevgisinin içi boş bir sevgi, düzenin izin verdiği sınırlara hapsolmuş bir sevgi olduğunu söylediler. Gerçek tde buydu.

Gülsüman, Şenay, çalınan emeklerinin, gördükleri zulmün, halkların gaspedilen hak ve özgürlüklerinin, geleceklerinin hesabını hücre hücre direnerek sordular. Gülsüman ve Şenay, sahiplenmenin adıdır. Kavgayı, direnişi sahiplenmişlerdir. Büyük direnişin ancak sahiplenildikçe büyüyeceğini ve zafere ulaşacağını göstermişlerdir. Gülsüman ve Şenay ölüme yatarlarken tutsaklara **“biz, sizdeyiz, siz bizdesiniz”** diyorlardı. İçerisi ve dışarısı onlarla bütünleşmişti.

Onların açtığı yolda Canan ve Zehra Kulaksız büyük direnişi desteklemek için yine bir ilk yarattılar.

Canan ve Zehra, kardeştiler, öğrenciydiler. Gençliğin sorumluluk duygusuna sahiptiler. Büyük direnişi, TAYAD'ın mücadelesini, tecrit hücrelerindeki zulmü ve ölümleri uzaktan izlemeyi değil, direnişi desteklemeyi tercih ettiler. Bu destek can bedeliydi ve başta gençlik olmak üzere tüm halk kesimlerine abla ve kardeş olarak ölümüne direnmenin destansı bir örneğini gösterdiler. İzmir'de ölüm orucunda şehit düşen TAYAD'lı Erdoğan Güler de büyük direnişin halkların geleceği için verildiğinin bilinciyle yer almıştı direnişte.

Gülsümanlar, Şenaylar, Cananlar, Zehralar, Erdoğanlar... Onlar TAYAD'ın geleneklerine yeni gelenekler ekledikleri gibi direniş içinde bayrağı birbirlerinden alıp bu gelenekleri büyüttüler. Halka, işçilere, memurlara, gecekondululara, gençlere, anne-babalara mücadelede yol gösterici oldular. Bugün **“bir annenin fedakarlığı nedir?”** sorusunun cevabı Gülsümanlardır, Şenaylardır. Gençliğin sorumluluğunun adı Cananlar, Zehralardır. Halkın mücadelesinde sahiplenmenin, dayanışmanın, desteğin, asıl olarak örgütlü bir mücadele ile anlamlı olduğunu öğretmişlerdir.

Büyük direnişin şehitlerinden Gülnihal Yılmaz,

Onlar evlatlarının, yakınlarının sesi olarak çıktıkları bu zorlu yolda, giderek halkın mücadelesinin en önemli mevzilerinden biri olmuşlardır. Büyük direniş, TAYAD'ın bu niteliğini daha da pekiştirmiştir. Tutsak yakınları hareketi, halkın muhalefetine her mevzisinde olan yer alan bir harekettir artık.

Küçük Armutlu'daki direniş evlerinde direnenlere şöyle yazmıştı:

*“Küçükarmutlu'daki **insanlık okuluna**, ölümün üzerine kararlılıkla yürüyen canlarımıza merhaba. O küçük evimizi gün gün, onurlu bir yaşam için ölünebileceği mesajlarının iletildiği **bir okul haline getirdiniz**. Gülsüman anamız, Cananımız, en son da Şenayımız akıllardan silinmeyecek izler bıraktılar. Giden her canımız halklarımızın etrafını kuşatan zincirleri de kırıyor; **nasil yaşanması gerektiğinin** en güzel örneklerini veriyor.”*

TAYAD Halkın Direnen Damarıdır

TAYAD'ın 23 yıllık tarihine baktığımızda, ülkemiz sınıflar mücadelesinin 23 yılına da bakmış oluruz.

23 yıllık tarih; sevginin, bağlılığın, vefanın, fedakarlığın, sabrın, kararlılığın, kazanma iradesinin tarihidir.

Onlar evlatlarının, yakınlarının sesi olarak çıktıkları bu zorlu yolda, giderek halkın mücadelesinin en önemli mevzilerinden biri olmuşlardır. Büyük direniş, TAYAD'ın bu niteliğini daha da pekiştirmiştir. Tutsak yakınları hareketi, halkın muhalefetine her mevzisinde olan yer alan bir harekettir artık. Hapishanelerdeki mücadeleler cephesinde bir “destek” güç olmaktan çıkıp, haklar ve özgürlükler mücadelesinde çok çeşitli görevler üstlenen bir demokratik kitle örgütüdür. Dünyanın bir çok ülkesinde, mücadele eden güçler tarafından tanınan, örnek alınan bir tutsak yakınları hareketi durumundadır. Baskının, zulmün en koyu olduğu dönemlerde doğmuştur ve o zamandan bu yana da, bu onun asli niteliklerinden biri olagelmıştır. Tüm suskunluklarda, sessizliklerde, o halkın sesidir. 19-22 Aralık katliamının hemen sonrasında, daha sonraları, sansürün en koyu olduğu dönemlerde de bunu gösterdiler.

TAYAD'ın direniş boyunca yaptığı eylemlere tanık olan, bu eylemlerden etkilenen çeşitli halk kesimleri, hak alma mücadelesinde TAYAD'lıları örnek almaya başlamıştır. TAYAD'lı olmak başlı başına bir misyon haline gelmiş ve bir sıfat olarak adeta kendiliğinden yayılmıştır. Kurumsal olarak TAYAD'ın olmadığı illerde, tutsak yakınları ve tutsak yakını olmayıp bu mücadeleyi desteklemek isteyenler, kendilerine “*ben TAYAD'lıyım*” demeyi normal ve meşru görmüştür.

Büyük direniş halkın başeğmeziğinin görkemli

TAYAD'ın direniş boyunca yaptığı eylemlere tanık olan, bu eylemlerden etkilenen çeşitli halk kesimleri, hak alma mücadelesinde TAYAD'lıları örnek almaya başlamıştır. TAYAD'lı olmak başlı başına bir misyon haline gelmiş ve bir sıfat olarak adeta kendiliğinden yayılmıştır. Kurumsal olarak TAYAD'ın olmadığı illerde, tutsak yakınları ve tutsak yakını olmayıp bu mücadeleyi desteklemek isteyenler, kendilerine “ben TAYAD'lıyım” demeyi normal ve meşru görmüştür.

bir iradesi olurken; TAYAD halkın direnen damarının en güçlü temsilcilerinden biri oldu. Her eylemiyle, sabrı ve kararlılığıyla, fedakarlığıyla, tüm devrimci, demokrat, ilerici kesimlerin, halkın saygısını kazandı. Büyük direnişin son şehidi Fatma Koyupınar TAYAD'lılar için şöyle yazmıştı:

*“Sizi düşünüyorum her gün
Haykırışlarınızı duyuyorum
Etkili ve yetkili kapılardaki
cansız suratlara
Vé diyorum ki bir kez daha
Bu dünyadaki tek etkili
ve yetkili olan
Evlat acısıyla yanan yüreklerdir.”*

Koyupınar'ın dediği gibi, “*Evlat acısıyla yanan yürekler*” onlar için güçlü bir çıkış noktasıydı, fakat artık, o yürekler, başka şeylerin acısıyla ve coşkusuyla doluydu. Artık o yüreklerde sadece evlat acısı değil, halkların yaşadığı tüm acılar vardı. O yüreklerde, yalnız evlatlarının direnişleri değil, dünyanın tüm halklarının direnişleri vardı. Yürekleriyle katıldıkları kavgada şimdi bilinçleri de vardı. O bilinç, onların, emperyalizme ve oligarşiye karşı halkın bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinde saf tutmalarını sağlamıştır. Bugün işte o mevzilerden, o saflardan, tutsakların sesi olmaya, halkın sesi olmaya, yaşlı genç demeden militanca dövüşmeye, yaşlı genç demeden, sevgiyle sahiplenmeye devam ediyorlar.

DAYI VE DİRENİŞ

Dayı'nın son yedi yılının hemen her anı, her günü, Büyük Direniş'le doludur. Direnişin sürdüğü yedi yıl boyunca her gün, her an, Dayı'nın aklı, gönlü, gündemi Büyük Direniş'le meşgul olmuştur. Örgütsel konumu nedeniyle, hareketin önderi ve Genel Sekreteri olması nedeniyle bunun böyle olması doğaldır; ama Dayı için Büyük Direniş'i an an yaşaması, bir görevin ötesindedir. Gerçek şu ki, Parti-Cephemiz, Büyük Direniş'in her anını, tüm önderliği, yöneticileri, kadrolarıyla birlikte yaşamıştır. Her Partili, Cepheli, ölenle ölmüş, yananla yanmış, tecrit altında haykırılan her slogan en başta dünyanın dört bir yanına yayılmış Partililerin, Cephelilerin yüreklerinde, beyinlerinde yankılanmıştır.

Dayı'nın önderlik misyonu onun fiziki yokluğuna rağmen de-

vam etmektedir. Çünkü Dayı, geriye bir tarih bırakmıştır. Teorik, politik, büyük bir birikim devretmiştir. Devrimci hareketin geleneklerinin simgesi olarak her Parti-Cepheli'nin yüreğinde, bilincinde yaşamaktadır. Dayı, Cephe'nin ruhudur. Onun yarattığı hareket, kavganın tam ortasında yürüyüşünü sürdürdüğü içindir ki, 11 Ağustos, Dayı'nın önderliği açısından bir "son" olmamıştır.

"Cephe'nin ruhu" dediğimiz, her alanda her koşulda direniştir; kuşatmalara teslim olmamaktır, yeni mevziler elde etme kararlılığı, adım adım devrime yürüme iddiasıdır. Dayı, işte bunlarda yaşamakta, misyonunu sürdürmektedir.

Dayı şehit düştüğünde, **"onun nezdinde devrimcilik yeniden tanımlanacaktır"** dedikimiz, içi,

Dayı'nın devrimci yaşamıyla doldurulmuş bir tesbittir. Devrimciliğin onun nezdinde yeniden tanımlanmasında ise, hiç kuşku yok ki, kendisinin de savaşçılarından biri olduğu 1984 ölüm orucu direnişinin özel bir yeri vardır.

Dayı'da somutlanan devrimcilik, her şeyden önce, nesnellğe teslim olmamaktır. Bu anlamda da şöyle tanımlamıştır devrimciliği:

"Devrimcilik en genel anlamda mevcut kurulu düzeni yıkıp, daha ileri bir sistemi kurmaksa, düzenin yarattığı ve bizi teslim almaya çalışan, zaman zaman kuşatan, ekonomik, ideolojik, politik, fiziki her alanda, bu nesnellği değiştirecek bir taktik ve program ortaya koymazsak, bu taktik ve programı hayata uygulayabilecek ideolojik birikim ve dinamiğe sahip kadrolar yetiştirmesek, düzenin yarattığı bu nesnelliklerin

üzerine çıkıp, devrimi geliştirmek mümkün değildir.”

Kongre Raporu’nda böyle demişti Dayı. Kendi yaşamı da, kadro politikası da buna uygun olarak şekillenmiştir. Dayı’da **kendiliğindenliğe** yer yoktur. Bütün devrimci yaşamı boyunca ve son anına kadar, hep iradi olmuştur. Yoldaşlarından her zamanki isteği ve vasiyeti de iradi olmalarıydı: **“İradi olun, irade emek ve cürettir. Bu da siz de var.”**

Onun tarihsel dönüm noktalarında ortaya koyduğu iradiliğiyle, devrimci hareket nice ateş çemberlerinden geçti, kuşatmaları yararak yürüyüşünü sürdürdü. Bu iradenin gerektirdiği emek ve cüretle hapishanelerde direniş destanları yazıldı ve hapishanelerde zulmün teslim alma saldırılarına karşı direnmek gelenekselleşti. Hapishanelerden yükselen direniş, duvarları aşan bir etki yarattı ve dalga dalga yayılarak halkta karşılığını buldu.

12 Eylül faşizmiyle birlikte, hapishanelerdeki baskı politikaları yeniden şekillendi; her şey **teslim alma** amacına hizmet edecekti artık. Uygulanan hapishaneler politikası, sadece hapsedmekten ibaret olmayıp devrimci tutsakları düşüncelerinden vazgeçirmeyi, böylelikle de düzen için tehlike oluşturamaz hale getirmeyi hedefliyordu. 12 Eylül cuntası hapishaneleri bu açıdan yeniden ele aldı ve devrimci kişiliklerin, devrimci düşüncelerin bir daha ayağa kalkamamak üzere ezileceği bir değirmen gibi kullandı. Zira Dayı’nın dediği gibi **“kişiliği ezilmiş birisi devrimci olarak da gelişmez”**di.

Cuntanın yürürlüğe koyduğu, ardından iktidar olan “sivil” hükümetlerin devam ettirdiği hapishaneler politikası, 29 yıldır kesintisiz süren teslim alma saldırılarına rağmen sonuçsuz kalmışsa, bunda, Dayı’nın teorisiyle pratiğiyle önderlik ettiği direniş çizgisinin belirleyici bir payı vardır. Bu direniş çizgisinin sonucunda hapishaneler yıldınlık merkezleri değil, direniş merkezleri olarak öne çıkmıştır.

Sömürücü egemen sınıflar açısından hapishanelerin işlevi açıktır; gerek tutsak ederek gerekse katlederek, düşüncelerini teslim alarak, liderlere yönelerek halkın mücadelesini, devrimi bitirmeyi hedeflemişlerdir. Bu amaç karşısında, ilerici, devrimci, demokrat güçler, hapishanelere nasıl bakmalıdır? Bu soruya, solun çeşitli kesimleri tarafından birbirinden farklı cevaplar verilmiştir. Ülkemiz hapishanelerinde, 12 Eylül’den bugüne kadar geçen yaklaşık 30 yıllık süreç, işte bu teorilerin hepsinin sınandığı bir dönem olmuştur.

Mücadelemizin ivmesini düşürebilirler. Ama biz emperyalizmin ve kapitalizmin zulüm ve sömürü gerçeğini iyi bilirsek, bunların tek alternatifinin sosyalizm olduğuna inanırsak, bu düşüncelerimizden taviz vermezsek, geçici geri çekilişler, suskunluklar hiçbir şeyi değiştirmez. Yenilmemek beyinedir, düşüncededir. Düşüncede yenilmek, emperyalizmin gücüne taparak teslim olmak, dahası ölmek demektir.”

Teorik açıdan sorunun ele alınışında, hapishanelerin sınıf mücadelesinin alanlarından biri olduğu konusunda bir hemfikirlik varmış gibi görünür. Fiziki direnişlerin, kısa-uzun süreli açlık grevlerinin,ölüm oruçlarının hapishanelerde başvurulabilecek mücadele yöntemleri olduğu en genel anlamda kabul edilir. Fakat, reformist, oportünist tavrıla, devrimci tavır arasındaki fark özellikle saldırıların yoğunlaştığı dönemde kendini gösterir. Dayı’nın önderlik ettiği devrimci tavır; kişiliksizleştirme, itirafçılaştırma, teslim alma saldırıları karşısında direnerek hapishaneleri devrimin okulu haline getirmekken, oportünizm hapishaneleri “yıpranmadan cezayı tamamlayıp çıkılan yerler” olarak görür ve bu bakış açısının sonucu olarak saldırılar karşısında direnmek yerine kendini korumayı teorileştirir. Düşmanın saldırıları karşısında bedeller ödemenin en gerekli olduğu anlarda, o geri çekilir. Şiddetlenen çatışmalar içinde ise, bu geri çekilişlerin nerede duracağı belli olmaz.

12 Eylül ve devamındaki süreçte olan da budur. Faşizm halkla devrimciler arasındaki güven bağınyı yoketmek için tutsak aldığı devrimci, yurtsever tutsakları kullanmak istemiştir. Pişman olmuş, gerici disiplin ve sembollere boyun eğmiş tutsakların televizyonlarda, gazetelerde yayınlanan görüntüleri, pişmanlık ve teslimiyet içeren sözleri üzerinden, devrimciler, halka, aciz, inançsız, boyun eğmiş insanlar olarak gösterilmek istenmiştir. Cunta, özellikle Mamak ve Diyarbakır askeri hapishanelerinde faşist yaptırımları kabul ettirme, boyun eğdirme amacına büyük oranda ulaşmış-

tır. Cuntanın aynı hale getirmek istediği Metris ise, bu iki hapishanenin tersine, pişmanlık, teslimiyet, uzlaşma, yılgınlık değil, direniş tavrıyla, cuntanın yaratmak istediği teslimiyet tablosunu tuzla buz etmiştir. 84 ölüm orucu ile doruk noktasına ulaşan Metris direnişi, gerektiğinde cesetlerle zulmün saldırıları önüne barikat kurma anlayışı içinde örgütlenmiştir.

75 gün süren 1984 ölüm orucu direnişinin **hem kurmayı** hem de bir ölüm orucu direnişçisi olan Dayı, sonraki değerlendirmelerinde **teslimiyet ve direniş, ölüm ve yaşam** üzerine şunları söyleyecektir:

*“Teslim olmamak ve direnmek gerektiği, bütün zehirli düşüncelere rağmen, giderek yayılmakta ve güçlenmektedir. Bu arayış gelişecektir; Marksist-Leninist düşüncelerin yeniden egemen olması, halkın saflaşması ve örgütlenmesi kaçınılmaz bir noktaya gelecektir. ... Hiçbir güç bunu engelleyemez. ... Bizi, halkları geçici olarak geriletebilirler. Mücadelemizin ivmesini düşürebilirler. Ama biz emperyalizmin ve kapitalizmin zulüm ve sömürü gerçeğini iyi bilirsek, bunların tek alternatifinin **sosyalizm** olduğuna inanırsak, bu düşüncelerimizden taviz vermezsek, geçici geri çekilişler, suskunluklar hiçbir şeyi değiştirmez. Yenilmemek beyindedir, düşünce dedir. Düşünce de yenilmek, emperyalizmin gücüne taparak teslim olmak, dahası ölmek demektir.”* (2004, Yeni Yıl Mesajı)

2004’e girerken söylenen bu sözler defalarca kavganın pratiğinde sınanmış ve doğruluğu kanıtlanmıştır. THKP-C’nin fiziken yokedildiği Kızıldere’den 12 Eylül’e, devrimci hareketin önder kadrolarını imhaya yönelik 12 Temmuz, 16-17 Nisan operasyon-

larından 19 Aralıklara kadar, emperyalistler ve işbirlikçilerinin ellerindeki tüm olanaklara rağmen devrim yürüyüşünü bitirememesi, devrimci düşüncenin gücünü ve direnişin hayati önemini göstermektedir. Her zorlu durakta “gücümüz düşüncelerimiz” olmuştur.

“Dünyada bir benzeri daha görülmemiş bir direniş” yarattığımız 2000’lerden (80 başlarına geri dönelim.

Daha 1984 ölüm orucu öncsinden Metris bir direniş kalesi haline getirilmişti. Ama saldırılar bitmek bilmiyordu. 1983 Temmuz’unda İstanbul genelindeki hapishanelerde **2 bin** tutsağın katıldığı açlık grevi eyleminde oportünizm grev kırıcılığı yapmış ve direniş darbe almıştı. Tek Tip Elbise (TTE) odaklı yeni bir saldırı başlamıştı. Tutsaklar siyasi kimliklerini ve onurlarını koruma temelinde bir direniş sürdürüyordu.

Yeni saldırı dalgaları karşısında direnişi büyütme ve yaygınlaştırma zamanıydı ve oportünizm harekete geçmekte ayak diriyordu. Tarih mücadele kaçınlarının gerekçelerinin aradan geçen yıllara rağmen birbirini tekrar edişine tanıklık edecekti. 1983 yılı 6 Kasım’ında yapılan seçimlerden sonra cuntanın geri çekileceğini hesap edenler, demokrasi düşleri kuranlar vardı. Onlar hapishanelerin geleceğini, hapishanelerdeki baskının kalkmasını dış siyasi koşullara bağlayarak beklemeyi seçmişlerdi. Tıpkı 2000’lere gelindiğinde, oligarşi F tiplerini açmaya hazırlanırken, tüm umudunu kendi dışında, “dışarıda” gelişecek mücadeleye bağladıkları gibi... Tıpkı, direniş içinde zafer kazana-çağına inancı, umudu kalmayınca, “mücadele bayrağını dışarıya devredip” beklemeyi seçtikleri gibi... 2000’lerde olduğu gibi o

Dayı için bir ayrıcalıktan bahsetmek gerekirse, bu ancak zulmü daha boyutlu yaşama ayrıcalığı olabilirdi. Direniş kırma hesapları yapan düşman, sık sık, lider olarak görüldüğü Dayı’ya yönelmiş, onu direnişin 69. gününde diğer direnişçilerden ayırarak hücreye koymuştur.

günlerde de bedel ödemeyi göze alamayanlar “hapishaneler merkez değil, esas olan dışarıdaki mücadeledir” gibi teoriler öne sürüp, pasifizmlerini bu teorilerin arkasına gizlemeye çalışıyorlardı.

TTE gündeme geldiğinde “ma-vi kefen” diyerek TTE giymeyeceklerini açıklayanlar, direniş anı gelip çatığında, TTE giymenin teorisyenliğine soyunuyor, böylelikle Metris idaresine “**dışı yeşil içi kırmızı**” diye bir gruplandırma yapma olanağı veriyorlardı. Yeşiller baskı ve operasyon dayanamayıp devrimci safları terkeden unsurlardan oluşuyordu. Oportünizm bir uçtan diğer uca savrulurken, komünistlik, Marksist-Leninistlik iddialarından vazgeçmedikleri halde, pratikte yeşillerle aynı konuma düşüyorlardı. Devrimci hareket ise gerçekçi bir durum tahlili yapıyor ve direniş programını, hedeflerini buna göre hazırlıyordu. Esas olan, saldırıyı ideolojik olarak, siyasal olarak göğüslemek ve püskürtmekti. 1984 yılı Mart’ında Devrimci Sol tutsakları tarafından hapishanede yayınlanan bildiri bu politikayı şöyle ifade ediyordu:

“Eylemin hak alıcı yanı olmakla birlikte, bu dönemde teşhir

yanı daha ağırlıklı olacaktır. Taleplerin alınmasında bu eylem, gelecek mücadeleler için tayin edici bir fonksiyon görecektir. (...) Bir çok ölüme rağmen istenilen talepler yine alınamayabilir. Önemli olan eylemi sadece ekonomik demokratik bir kısır döngüye hapsedmemek ve siyasal mücadelede önemli bir araç olarak kullanmaktır. Asıl kıstas da bir siyasal kazanım olup olmadığıdır.” (Bir Direniş Odağı Metris, Sinan Kukul, syf. 408)

1984 ölüm orucu bu koşullarda başladı. Önderlik, gerektiğinde ölümün üzerine de en önde yürümekti, yaşam kaygısı belirleyici olamazdı. Çünkü aslolan devrimin yaşamasıydı. Böyle baktı Dayı. ‘84 ölüm orucunun kurmaylığını üstlenirken aynı zamanda bir ölüm orucu direnişçisi olması, bu bakışın sonucuydu.

Hayatından endişe eden yakınlarına **“biz ölürüz, bizim yerimizi dolduracak çok kişi var”** diye cevap veren, direnişin tüm aşamaları boyunca kendini değil ölüm orucundaki diğer yoldaşlarını düşünen, hastane koşullarında bile günlük yaşam disiplini sürdürülen Dayı için bir ayrıcalıktan bahset-

mek gerekirse, bu ancak zulmü daha boyutlu yaşama ayrıcalığı olabilirdi. Direniş kırma hesapları yapan düşman, sık sık, lider olarak gördüğü Dayı’ya yönelmiş, onu direnişin 69. gününde diğer direnişçilerden ayırarak hücreye koymuştur.

Dört şehit verilerek 75. gününde bitirilen 84 ölüm orucunda siyasi zafer kazanılmıştı. Neydi siyasi zafer? En başta siyasi tutsak kimliğinin kabulüydü. Diğer taleplerin kazanılmasının önü açılmıştı. Faşizm teşhir olmuştu. Bu aşamadan sonra, direniş büyürken faşizm gerileyecekti. Sonraki dönemlerde hapishanelerin rehabilitasyon merkezi değil de devrimciliğin okulu olmasındaki en büyük pay, 1984 ölüm orucuna aittir. Devrimci hareket, yaprağın dahi kımıldamadığı en zor koşullarda, düşmana darbeler vurma geleneğini yaratmış, ölüm orucu gibi bir miras bırakmıştı. Devrimci Solcu Tutsaklar, “mahpusluk” geleneğini reddedip, **özgür tutsak** kimliğini geliştirmiş ve kendi mücadelelerini dışarıdaki mücadelenin kopmaz bir parçası haline getirmişlerdir.

Bundan sonra faşizmin tutsaklara yönelik politika ve hesaplarında daha fazla düşünmesi gerekecekti.

Hapishanelerdeki mücadelenin etkileri ve sonuçları, yalnızca hapishanelerde sınırlı kalmadı. 1980’lerin ortalarından itibaren dışarıda gelişen mücadele de, büyük ölçüde hapishanelerin damgasını taşıdı. Hapishanelerdeki teslimiyet de, direniş de politik olarak dışarıya taşındı. Cuntaya karşı hapishanelerde en güçlü direnişleri örgütleyen devrimci hareketin kadroları, mücadeleyi dışarıda da bu ideolojik güçle, demokratik ya da silahlı her alanda

sürdürüyordu. Hapishanelerde cuntanın saldırılarına karşı direnmeyenleri bekleyen ise **legalizm** ve en sonunda **düzenle bütünleşme**, devrim hedefini terketmeydi.

Direniş ideolojik sağlamlıkla, iradeyle örülü bir kültürün, bir ruhsal şekillenişin sonucudur ve bu kültürü, bu ruhu faşizm koşullarında yaşatmayanların, sonrasında düzene batmalarında şaşılacak bir şey yoktur.

Halk ile egemenler arasındaki mücadelede, mücadelenin sürdürüldüğü cephelerden biri olan hapishaneleri ne egemenler olduğu gibi bırakabilirdi, ne de devrimciler bu cephede mücadelenin bittiğini düşünebilirdi. İktidar yine bulduğu her fırsatta hapishanelere yönelecek, oraları bir direniş ve muhalefet odağı olmaktan çıkarmak isteyecekti.

1996 yılına gelindiğinde faşizmin hedefinde yine devrimci tutsaklar vardı. 1995 Eylülünde Buca’ya, 1996 Ocak ayında Ümraniye’ye düzenlenen operasyonlarla 7 devrimci tutsak katledilmiş, onlarcası yaralanmıştı. Emniyet Müdürlüğü döneminde katliamcılığıyla, infazlarla kendini kanıtlayan(!) Mehmet Ağar’ın ANAYOL hükümetinde Adalet Bakanı yapılması bilinçli bir tercihti. Ağar **“hapishaneler teröristlerin kargahı olmuştur”** diyerek yeni saldırıların işaretini veriyordu.

“Hapishaneler örgütlerin denetiminde...”

“Sempatizan olarak giren militan olarak çıkıyor...”

Düzen cephesinde “Hapishaneler sorunu” öncelikli bir sorun olarak görülmüyordu ve hükümetten TUSİAD’a kadar herkesin gündemindeydi. Oligarşi hapishanelerde saldırıya hazırlanırken, doğal olarak saldırı solun da gün-

Dört şehit verilerek 75. gününde bitirilen 84 ölüm orucunda siyasi zafer kazanılmıştı. Neydi siyasi zafer? En başta siyasi tutsak kimliğinin kabulüydü. Diğer taleplerin kazanılmasının önü açılmıştı. Faşizm teşhir olmuştu. Bu aşamadan sonra, direniş büyürken faşizm gerileyecekti.

demindeydi. Tartışmalar iki farklı cephede sürüyordu. Burjuva partiler, burjuva basın ve hatta reformist sol partiler hapishanelerin, ıslah edilmesini, Avrupa standartlarında olmasını, bu arada da insan haklarına uyulmasını tartışıyorlar, reformizm, sol adına tutsaklar arasındaki dayanışmayı engelleyen, bireyselleştirmeyi, devrimci düşünceleri yok etmeyi hedefleyen hücre modelini savunuyordu. Devrimcilik, solculuk adına bunlar savunulamazdı. Nedenini şöyle açıklıyordu Dayı: “*Kuşkusuz, tutsaklar, demokratik örgütler, işkence ve zulme karşı olan, savunma hakkından yana olan herkes tutsakların insanca yaşam koşulları sürdürmesi ve savunma haklarını kullanması için mücadele edecek ve bu doğrultuda birçok talepte bulunacaktır. Bu mücadele reddedilemez, ama emperyalistlerin cezaevleri modelleri arasında da benzerlik kurulamaz. Devrimciler, egemen güçlerin iktidarının sürdüğü ve bu iktidarın yaşaması için cezaevlerinin devrimcilerle doldurulup devrimci mücadeleyi engellemenin, halka korku ve gözdağı vermenin bir aracı olarak kullanıldığı koşullarda buraları ıslah etmeyi değil, yıkmayı hedefler.*” (Seçme Yazılar, syf. 308-309)

Reformizmin savruluşunun kökleri 12 Eylül hapishanelerine uzanıyordu. Orada direnmeyenler, siyasi arenada kulvar değiştirip AB’nin getireceği demokratik ortam sayesinde legalizmle gelişme peşine düşmüşlerdi. Direniş çizgisi ve her türlü direniş, onların legalizm hesaplarını bozuyordu.

Reformizm hapishanelerin ıslahı üzerine tartışırken mesele iktidar açısından hiçbir zaman bu olmamıştı. Peki neydi mesele?

1995 Aralık seçimlerinin üzerinden birkaç ay geçmeden, yeni-

den seçim, koalisyon, “milli muhabakat” hükümeti, darbe tartışmaları başlamıştı. “*Bu durum*” diyordu Dayı “*Türkiye’nin içinde bulunduğu derin krizin ve süren iç savaşın görünümüdür. Bu kriz, 20 yılı aşkın süredir derinleşerek sürmektedir. 12 Eylül cuntası geçici bir süre de olsa devrimci muhalefeti baskı altına alıp geri- lere itmiş olsa da; halkla iktidar arasındaki çelişkilerin daha da yoğunlaşmasını, engelleyememiştir.*” (Age. syf. 410)

1995’te Gazi’de ayaklanan halk, 1995 ve ardından 1996 1 Mayıs’larında onbinlerin devrimin orak çekiçli bayrağı altında yürümesi iktidarı korkutmuştu. Burjuva kalemşörler “varoş” edebiyatıyla gerçekleri saptırmaya, devrimci hareketi halktan kopuk gibi göstermeye çalışsa da halk desteği sadece gecekondu-lardan yükselmiyor, işçiler, memurlar, gençler, kadınlar olmak üzere devrimci mücadele tüm halk kesimleri için güçlü bir çekim merkezi oluşturuyordu.

Oligarşi kaybettiği moral üstünlüğü ve prestiji yeniden kazanmak istiyor ve öncelikle silahlı mücadele yürüten örgütlere yöneliyordu. Bu süreçte 96 1 Mayıs’ı oligarşinin saldırıları açısından dönüm noktası oldu.

1989’da tutsakların direnmesiyle kapattırılan Eskişehir tabutluğu yeniden açıldı ve 1 Mayıs’ta gözaltına alınıp tutuklananlar Eskişehir tabutluğuna konuldu. Ardından tutsakların tecrit edilmesinin yasal altyapısını hazırlayan genelgeler peşpeşe yayınlandı. Tutsaklar Buca ve Ümraniye katliamının üzerinden aylar geçmişken yeni bir saldırı dalgasını göğüslemek zorunda kaldılar.

Katliamlar giderek tırmanacaktı. Devrimci hareketin gelişmesi ve

Hiç kuşku yok ki, ‘84 ölüm orucu olmasaydı, 1996 yazında beyinleri sarsan, her anı eylem olan 69 günlük direniş böyle şekillenmezdi. ‘96 ölüm orucu, ‘84 ölüm orucundan besleniyor ama aynı zamanda direniş geleneğini büyütüyordu.

oligarşinin devrimi boğma politikasının hapishanelerde yansımaları mümkün değildi. “*Devrim ve karşı devrim arasındaki savaş bu alanda en şiddetli biçimde yaşanmış ve halen de yaşanmaktadır. İktidarlar, devrim hareketine ve tüm halka topyekûn saldırırken devrimin maddi ve manevi en büyük gücü olan tutsakları yok etmeden, düşüncelerini öldürmeden, bütün darbelere rağmen, halk kitlelerinin devrimci mücadeleye katılımının engellenemeyeceğini ve mücadelenin yükselerek süreceğini bilmektedir. Bu nedendir ki, gerek dünyada gerekse ülkemizde hemen her dönemde faşizmin şiddetle saldırdığı ilk hedef tutsaklar olmuştur.*” (Age., syf. 309)

Tutsakların yapması gereken belliydi, faşizmin tüm dayatmalarına, hücrelerine direnilecek, faşizm geriletilecekti. 1500 tutsak Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu’nun (CMK) kararıyla 20 Mayıs’ta Süresiz Açlık Grevine başladı. “*Bu direniş yalnız tutsakların bir takım hakları alıp almama savaşı değil, bütün halk güçlerinin kararlılık savaşıdır*” diyordu Dayı. Bu savaş kazanılmalıydı. (Age., syf. 325)

Süresiz Açlık Grevi sürerken hükümet değişti ama yeni iktidarın hapishaneler politikası değişmedi. Refahiyol hükümetinin Ada-

let Bakanı Şevket Kazan taviz veriyor görünüş hiçbir sorunu çözmeden direnişi kırmayı hedefliyordu.

Gelişen bu durum karşısında tutsaklar Süresiz Açlık Grevini **ölüm orucuna çevirdiler**. Hemen hiçbir dış destek gücün olmadığı koşullarda gelişen '84 ölüm orucunun bıraktığı miras üzerinden '96 ölüm orucu yükseliyordu. Ölüm orucu direnişçileri, 4 kızıl karanfilin açtığı devrimci çizgiden ilerliyor ve onların direnişini örnek alıyorlardı. Hedefleri onlar gibi olmak; **"bayraklarımıza ve şehitlerimize ant olsun ki zaferi biz kazanacağız"** kararlılığıyla, **"halkıma layık olacağım, yoldaşlarıma layık olacağım"** sözleriyle ölüme yattılar tutsaklar.

Hiç kuşku yok ki, '84 ölüm orucu olmasaydı, 1996 yazında beyinleri sarsan, her anı eylem olan 69 günlük direniş böyle şekillenmezdi. '96 ölüm orucu, '84 ölüm orucundan besleniyor ama aynı zamanda direniş geleneğini büyütüyordu. Tarih Dayı'nın, devrimci hareketin dönüm noktalarında sergilediği iradiliğin, dire-

niş kararlılığının ne derece isabetli olduğunu gösteriyordu bir kez daha.

Geçmişte ölüm orucunu "siyasal intihar", "cinayetler" olarak adlandıran, ölüm orucunun "hapishaneleri merkez gören" bir yaklaşımın ürünü olduğunu ileri süren oportünizm resmi olarak '84 ölüm orucu üzerine tespitlerini istisnalar hariç değiştirmese de pratikte bu tespitlerin bir hükmü kalmamıştı.

Ödenen hiçbir bedel, verilen hiçbir mücadele boşa gitmemişti. Ne kadar reddedilirse edilsin, yok sayılmaya çalışılırsa çalışılsın gerçek kendini dayatıyor ve kabul ettiriyordu. Fakat bunun için de Dayı gibi gerçekleri her koşulda savunmak, mücadelenin de direnişin de odağına devrimi oturtmak gerekiyordu.

1984'ten farklı olarak '96'da devrimci tutsaklar ortak bir direniş örgütleyebildi ve birlikte direnişin gücüyle faşizm geriletildi, talepler kabul ettirildi. Ama asıl kazanım Dayı'nın vurguladığı üzere **burjuvaziyle yürütülen ideolojik mücadelede** kazanılan zafer ve moral üstünlüktü. Marksizm-Leninizmin burjuva ideolojisi karşısında üstünlüğü bir kez daha kanıtlanmıştı.

Bu açık zafere rağmen Dayı büyük düşünmenin, direniş mevisini yeni saldırılara karşı tahkim etmenin gerekliliğini anlatmaya çalışıyordu: .

Tutsakların direnişi zaferle sonuçlanmasına rağmen, ne oligarşinin saldırıları, ne de direniş bitecektir. Direniş çok çeşitli biçimlerde sürecek ve kendi doğası içerisinde dışarıdaki mücadele ile birleşecek gelişmeye devam edecektir. Bugün en acil görev burjuvazinin yeni saldırılarının önüne

geçebilmek, dahası savunmadan saldırıya geçebilmek için içeride tutsakların oluşturduğu Merkezi Örgütlülüğü daha da geliştirmek, bu örgütlülüğe katılmayanları katmak ve direnişin sağlıklı bir değerlendirmesini yaparak, dersler çıkartıp daha büyük direnişlere hazırlanmaktır. Dışarıda ise, tutsaklarla dayanışma örgütlerini geniş kesimleri kapsayacak şekilde kurmak ve kalıcılaştırmak görevi ertelenemez." (Age, syf. 335)

Dayı yanılmamıştı. Direnişin zaferini hazmedemeyip, yeniden saldırıya geçen oligarşi, bu kez direnişin dışında kalan tutsaklara yönelmişti. '96 ölüm orucunun zaferle sonuçlanmasının üzerinden 2 ay geçmişti ki Diyarbakır'da 10 tutsak katledildi. Bu bir başlangıçtı ve devamı gelecekti. Fakat bu saldırı bile Kürt milliyetçi hareketini direniş saflarına katmaya yetmedi. Oportünizm ise uyarılara kulaklarını, tıkamış ya da bekle gör taktiğini izlemeyi seçmişti. Buna paralel olarak da oligarşi yeni saldırı hazırlıklarını yapmaya başlamıştı.

Halktan gizli olarak hücre tipi hapishanelerin nerelere yapılacağı netleştirilmişti.

Hapishaneler devrimin okulu değil, "devrimciliği inkar" merkezi olmalıydı ki oligarşi tüm halkı susturabilsin. Oligarşi bir ülkede devrimciler ve tutsaklar sustuğunda kimsenin konuşmadığını deneylerle biliyordu. Emperyalizmin hücreler ve tecrit politikası odağındaki yeni saldırısını püskürtmek için **zamanında ve ortak** bir müdahaleyle direnişi başlatmak gerekiyordu. Fakat oportünizm büyük oranda beklemeyi temel politika haline getirmişti. Devrimci hareket ise kendi özgücüne güvenerek üzerine düşen sorumluluğu yerine getirecek ve sal-

Hareketin her biriminin, her alanının, her insanının, geçmişinin ve geleceğinin, geleneklerinin ve bugünkü eylemlerinin, hareketin eskilerinin ve yenilerinin, önderliğiyle kadrolarının, direnişçileriyle kitlelerin böylesine bir bütünleşmesi olmaksızın, kuşku yok ki, böylesine zorlu bir direniş 7 yıl sürdürmek mümkün olamazdı.

dırılara barikat olacaktı. Gerekirse tek kişi kalana kadar direniş sürdürülecekti. Kavganın zorlu geçeceğinin, bedellerin ağır olacağını baştan büyük ölçüde belli olduğu bir direnişti. Bedellerin ağırlığı, devrimcileri, oportünistleri, reformistleri bir kez daha ayırtıyordu.

F Tipi hapishanelerin inşasının başladığına dair haberlerin duyulmasıyla birlikte tecrite karşı mücadeleye daha yoğunlaştı. Bir yandan tecrit hücreleri teşhir ediyor, diğer yandan devrimci tutsaklar bu saldırıya ölüm orucu ile karşılık vermek gerektiğini dile getiriyor, solla bunun tartışmalarını yürütüyor ve kendilerini ölüm orucuna hazırlıyorlardı.

Yüzlerce özgür tutsak ölüm orucuna gönüllüydü. Bu büyük bir güçtü. Tarihler 20 Ekim 2000'i gösterdiğinde uzun ama onurlu bir direnme savaşı başlamıştı. Tahminlerin de ötesinde uzun ve zorlu bir direniş bekliyordu devrimci tut-

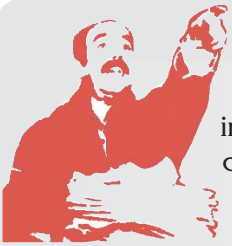
sakları.

Devrimci hareket, bu zorlu ve büyük direnme savaşından, tarihte benzeri görülmemiş katliamlara, zorla müdahalelere, direniş hakkının yok edilmesine, örgütlerin bir süre sonra direniş cephesini terk etmesine, oligarşinin AB ve ABD emperyalizminin desteğini almasına rağmen, başı dik çıkabilmişse bunun tek bir sebebi vardır: Onyılların mücadelesi içinde şekillenmiş, onyılların sınavlarından geçmiş direniş, savaş ve zafer çizgisi. Bu geleneğin, bu çizginin yaratılmasında ve bugünlere taşınmasında belirleyici rol oynayan Dayı, Büyük Direniş'in feda çizgisinin oluşmasında ve sürdürülmesinde de elbette yine belirleyici bir konumdaydı. Direnişin tüm güçlülere rağmen böylesine açık, net bir iradeyle sürdürülmesinde, tüm direnişçilerin, tüm kadroların Dayı'ya duyduğu sonsuz güvenin rolü de son derece önemlidir. Hareketin önderliğiyle tutsaklar arasında her zaman özel

ve güçlü bir bağ olmuştur. Direnişin en zor dönemlerinde, tutsaklar, harekete, önderliklerine mutlak bir güven içinde, direnme politikasını uygulamaya, o politika-ya canlarıyla güç vermeye devam etmişlerdir.

Hareketin her biriminin, her alanının, her insanının, geçmişinin ve geleceğinin, geleneklerinin ve bugünkü eylemlerinin, hareketin eskilerinin ve yenilerinin, önderliğiyle kadrolarının, direnişçileriyle kitlelerin böylesine bir bütünleşmesi olmaksızın, kuşku yok ki, böylesine zorlu bir direniş 7 yıl sürdürmek mümkün olamazdı.

Yüzlerce ölüm orucu direnişçisinin alnına kızıl bantını takarken, ölüm yolculuğuna çıkarken o törenlerde attığı bir kaç slogandan birinin mutlaka **"Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş"** sloganı olması elbette tesadüf değildi. Her ölüm orucu direnişçisinin direnişe başlarken yazdığı mektupların, açıklamaların aynı sloganla bitmesi de tesadüf değildi elbette.

"2001 yılı ülkemiz açısından da dünya durdukça, insanlar yaşadıkça unutulmayacak bir direniş destanına tanık olmuştur.

*

"Biz bu direnişin doruk noktasıyız. Marksist-Leninistlerin kararlılığını, inancını, dava adamlığını bütün dünyaya gösterdik. Ve göstermeye devam ediyoruz.

"Halk kitlelerinin hiçbir şey düşünmeyen, hiçbir değeri olmayan kapitalist bireyler haline getirilmek istendiği, bunun büyük ölçüde de başarılı olduğu ülkemizde başka bir yaşamın düşüncenin olduğunu ve yaşadığını gösterdik.

"Bu bir davanın en yüksek düzeyde yaşamasıdır. Bu egemenlerin baskı ve zulümle devrimcileri yok edemeyeceklerinin kanıtıdır."

*

"Bu süreçte düşman çok bilinçli bir şekilde sı-

nıf mücadelesinin kurallarıyla hareket etmiştir. Reformist ve oportünistler ise sınıf mücadelesinin bu kurallarını tümünden unutmuş, yok saymıştır.

"Emperyalizme ve oligarşiye karşı ezilen sınıfların mücadele bayrağı bizim elimizdedir. Geçmişte kısmen de olsa, zayıf da olsa tutmaya çalıştıkları bu bayrağı tümünden bize terk etmişlerdir."

*

"Birçok eksiklerimiz var. Ama birçokları gibi emperyalizmin gücüne tapmadık. Düşüncelerimizi değiştirmedik, bedel ödemekten kaçınmadık. Ve bugüne geldik. **DÜNYADA BİR BENZERİ DAHA GÖRÜLMEMİŞ BİR DİRENİŞ YARATTIK.**

*

"Bu büyük direniş, bu efsaneyi yaratan en başta şehitlerimizdir. İnsanlarımızın bu sabır ve kararlılığıyla, saldırılar karşısında sarsılmazlığıyla aşamayacağımız hiçbir engel yoktur."

Dursun Karataş

DEV-GENÇ:

Devrimci Geleneğimiz

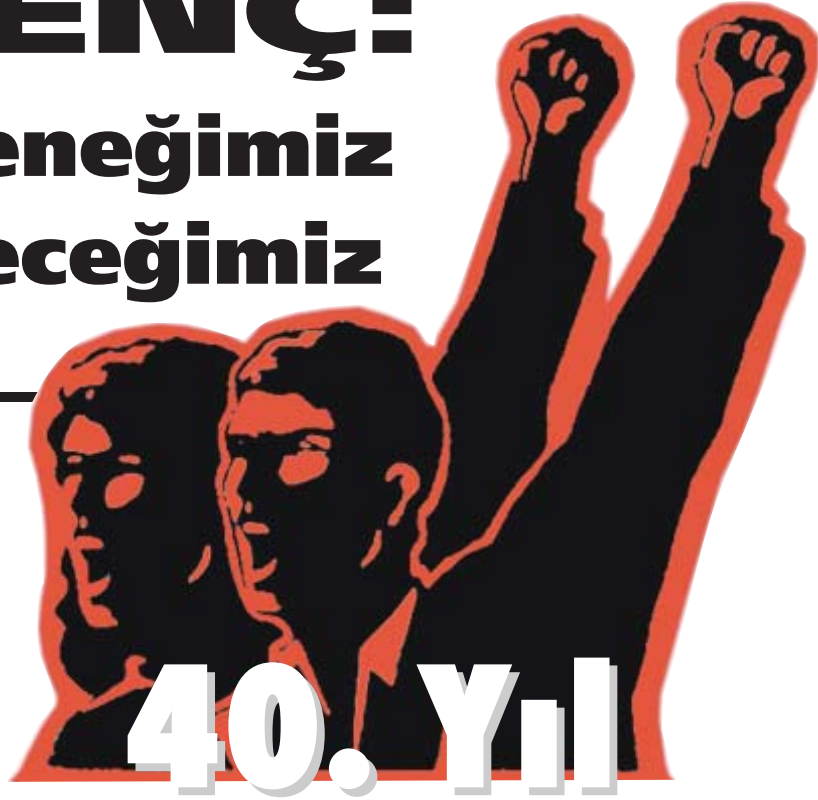
Devrimci Geleceğimiz

- Baş tarafı arka kapakta -

Dev-Genç ülkemiz gençliğinin tarihsel gerçeğidir. Bu tarihsel gerçeklikte sadece öğrenci gençliğin militan mücadelesi yoktur. Bunun ötesinde, Türkiye Devrimci Hareketinin 1960'ların sonunda başlayıp bugüne kadar uzanan tarihi vardır.

Dünya ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi deneylerinden bilinmektedir ki, gençliğin ve gençliğin mücadelesinin hemen bütün ülkelerde ayrı bir yeri olmuştur. Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin önderleri de genellikle öğrenci gençlik mücadelesinden çıkmış, burada tecrübe kazanmış, adım adım yetkinleşmiş ve farklı misyonlara hazır hale gelmişlerdir. Bu durum, gençliğin genel özelliklerinden ayrı değildir. Ancak bir gerçek var ki, o da ülkemizde gençliğin, Dev-Genç'in ayrı bir yeri olduğudur.

Ülkemizde gençliğin "ayrı" bir yerinin olmasının nedeni, Türkiye devrimci hareketinin tarihsel gelişimi içinde görülebilir. Bu öylesine bir iç içeliktir ki, Dev-Genç tarihinden söz etmeden, ülkemizde mücadelenin ve ilerici hareketlerin tarihini yazmak mümkün değildir. Dev-Genç, ülkemizdeki devrimci gelişmelerin ve devrimci kadrolaşmanın ana rahmi gibidir. Dev-Genç'i Dev-Genç yapan Parti-Cephe ideolojisi ve o ideolojinin mimarı olan Mahir Çayan ve Kızılde-re sonrası Parti-Cephe çizgisini sahiplenene, o ideolojiyi günün koşullarında geliştirip pratiğe uygulayan Dayı'dır. Bu, karşılıklı bir etkileşimdir; ikisi de Dev-Genç içinde yetişmiş, Dev-Genç'ten öğrenmiş ve Dev-Genç'e önderlik yapmışlardır. Öğretmenlik ve öğrencilik ilişkisini bu kadar kendi bünyesinde birleştiren, devrim için bu kadar çok öğrenci ve öğretmen

yetiştiren başka bir örgütlenme sanırız yoktur. Türkiye devrim tarihiyle bu kadar iç içe geçmiş, başka bir gençlik örgütlenmesi yoktur. Dev-Gençli olmak, büyük bir onurdur; Dev-Genç'in yaratıcısı, sürdürücüsü olmak, onun geleneklerinin, mirasının taşıyıcısı olmak, büyük bir onurdur ve bu onur hiç kuşku yok ki Parti-Cephe çizgisiyle bütünleşmiş bir onurdur. Bu yazımızda, bu onurun ve gururun politik muhtevasının daha iyi görülmesi açısından; Dev-Genç'in 40 yıllık şanlı, onurlu tarihinde hangi misyonları üstlendiğini, Dev-Genç'i Dev-Genç yapan kimliği nasıl kazandığını ana hatlarıyla ortaya koymaya çalışacağız.

1- Dev-Genç'i Dev-Genç yapan mücadelesine yön veren devrimci anlayıştır

Dev-Genç 40 yıllık kesintisiz mücadelesiyle sadece ülkemizde değil, dünyada özgün bir yere sahip olmuşsa, bunda belirleyici olan kuşkusuz onun pratiğine yön veren ideolojisidir. Bu sır değildir. Dev-Genç'e hayat veren, 1969'dan 2009'a Parti-Cephe anlayışıdır. Oportünist-revizyonist blok, Dev-Genç'in Devrimci Hareket ile böylesine bütünleşmiş olmasının

dan hareketle, devrimci hareketi, “gençlik hareketi” olarak küçümsemeye kalkışmıştır. Dev-Genç, Devrimci Hareketin çalışma esaslarındaki örgütlerinden biridir. Ancak onu Devrimci hareketle özdeşleştirmek, beyhude bir çarpıtmadır. Biz bu konuda şabloncu bir bakış açısına sahip olmadığımız için, halkın tüm kesimlerinin dönemlere göre artan eksilen potansiyelini her dönemde doğru bir biçimde değerlendirmeye çalıştık. Oportünizm ise, şablonlarına uymayan her gelişme karşısında somut durumun somut tahlilini yapmak ve ondan devrimci sonuçlar çıkarmak yerine, kâh “gençlik hareketi”, kâh “gecekondu hareketi” gibi adlandırmalarla bu devrimci politikayı küçümsemeye çalışmıştır. Fakat şunu da belirtmek gerekir ki, görünürdeki bu şabloncu, küçümsemeci tavra karşın, diğer yandan da alttan alta bizi taklit etmeye çalışmış, sözü edilen alanlarda, devrimci hareket gibi olabilmek için yanıp tutuşmuşlardır.

Bizim için gençliğin mücadelemizdeki yeri açısından bir belirsizlik yoktur. Mahir Çayan’ın, Dayı’nın, devrimci önderlerin bu konuda yaptıkları sosyolojik, siyasal tespitler ve her dönemin kendi özgünlüğü içinde gençliğin durumuna ilişkin yaptığımız tahliller, bu alanda yol göstericimiz olmuştur.

Mahir’in hareket yeni örgütlenirken ortaya koyduğu şu tespitleri hatırlatarak başlayalım gençliğin yerini somutlamaya:

“Gençlik bilindiği gibi bir sınıf değildir, öğrenci gençlik genellikle küçük-burjuva kökenlidir ve tüketici durumundadır. Tüketici durumda olması, yurt ve dünya sorunları ile yakından ilgilenmesini sağlamaktadır. Ayrıca gençlik doğası gereği atılgandır, coşkuludur, yüreklidir. Her türlü çıkar duygusundan ve art-niyetten uzaktır. Ve de toplumun en az bozulmuş tabakasını oluşturur. Doğaldır ki bu nitelikleriyle gençlik emperyalizmin karşısında, bağımsızlıktan yanadır.

Gençlik devrimci yığınların politik bilince ulaşmadıkları yarı sömürge bir ülkede, bağımsızlık mücadelesinde toplumun devrimci sınıf ve tabakalarını harekete geçiren bir dinamit fitilidir.” (Bütün yazılar, Boran yayınları, syf: 31)

1970’lerden bugüne yaşanan pratik içinde Mahir Çayan’ın bu tespitlerinin karşılığını görebiliriz. 12 Eylül cuntası, toplumun diğer kesimlerini olduğu gibi gençliği de sindirip alabildiğine yozlaştırmasına rağmen, yine de üzerindeki ölü toprağını ilk silkeleyenlerden olmuştur.

Ülkemiz öğrenci gençliğinin bir şansı da, Dev-Genç geleneğinin varlığıdır. Nitekim, 12 Eylül’ün gençlikte yarattığı olumsuzlukları atmasında Dev-

Genç’in etkisi büyük, olmuştur.

“Sosyalizmin öldüğü”nün ilan edildiği 1980’lerin sonu ve 1990’ların başında, dünyada esen sağ rüzgarlar ortalığı yerle bir ederken, Dev-Genç dimdik ayakta durabilmişse ve daha ötesi sosyalizm bayrağını yükseklerde tutmuşsa, bu gücü Devrimci Hareket’in doğru tespitlerinden ve pratiğinden almıştır.

Dev-Genç’in içinden gelmiş olmalarına rağmen, Mahir Çayan da, Dayı da gençlik örgütlenmesiyle yetinmemiş, gençlik örgütlenmesini, ne kadar geniş ve gelişmiş olursa olsun, devrimci hareketin yerine koyma gibi bir yaklaşım içinde olmamışlardır. Tam tersine, böyle bir eğilimin hep karşısında oldular. Hedefleri devrim olmuştur. Bu hedefle gençliğin mücadelesi içerisinde yer almışlar, yenilgiler de yaşamışlar, zaferler de kazanmışlardır.

Dev-Genç, daha kuruluş yıllarından başlayarak, gençlik içinde, halk içinde büyük bir güven ve sempati yaratmıştır. Bu güven ve sempatiyi istismar etmek amacıyla birçok örgütlenme 12 Eylül öncesinde de Dev-Genç ismini kullandı. Ama şimdi onların bir çoğunun yerinde yeller esmektedir. Hemen tamamı, sağcılaşmış, düzeniçileşmiş ve düzen örgütlenmeleri durumuna gelmişlerdir. Dev-Genç adını istismar için bile kullanacak takatı kalmamıştır çoğunun. Dev-Genç ve ona yön veren devrimci hareket ise, 1968’lerden bugüne devrimci iddiasını ve çizgisini sürdürmüştür.

Bunu sağlayan elbette bir çok neden vardır; Dev-Gençlilikte somutlaşan halk ve vatan sevgisi, gençliğin devrim iddiasını ve idealini besleyen Marksizm-Leninizm, başta gelen nedenlerdir. Aksi halde hiç ama hiçbir örgütün mücadeleyi 40 yıl kesintisiz sürdürebilmesi mümkün olamazdı.

2- Dev-Genç’in çizgisini belirleyen eğitimin sorunlarının devrimle çözüleceği gerçeği olmuştur

Toplumsal yapı, bilimsel bir tarzda incelendiğinde görülür ki, eğitim sistemini belirleyen, iktidardaki sınıflardır. Kapitalist toplumda bu sınıf burjuvazidir. Kurduğu eğitim sistemi içinde de **kendi düzenine hizmet edecek** kadroların yetiştirilmesini hedefler. Aksi halde sistemlerinin tıkanması ve yönetememe gündeme gelecektir.

Eğitim sisteminin, egemen sınıf olan burjuvazinin ihtiyaçlarına cevap vermesi, öncelikle muhtevası açı-

sındandır. Sistemin **birinci işlevi**, düzene uygun kafalar yetiştirmektir. **İkinci işlevi**, kapitalist üretimin ihtiyaç duyduğu teknik, kalifiye elemanı yetiştirmektir. Eğitimin ticarileştirilmesi, özelleştirilmesiyle birlikte de, eğitim alanı, aynı zamanda kapitalist için bir kâr alanı haline getirilmekte, eğitime üçüncü bir işlev yüklenmektedir. Ama burjuvazinin sınıfsal çıkarları açısından bakıldığında, üçüncü yan, yine de talidir, eğitimde asıl olan, birinci ve ikinci işlevleridir.

Burjuva sisteme uygun kadroların yetiştirilmesine hizmet eden eğitim müfredatının uygulandığı somut bir gerçek iken, eğitimde “sınıflar üstünlük”ten, “tarafsızlık”tan, “bilimsellik”ten söz edilemez. Bu noktada eğitimin sınıfsal olmadığını iddia etmek, art niyetlilik değilse, ya cehalet ya siyasi körlüktür.

Gençlik mücadelesinde en başta netlik sağlanması gereken nokta da burasıdır. Eğitimin ve onun bir parçası olan üniversitelerin sınıfsal niteliği konusunda net bir anlayışa sahip olmayanların, öğrenci gençliğe doğru bir mücadele hattı çizebilmesi mümkün değildir.

Tüm mücadele alanlarında olduğu gibi öğrenci gençliğin mücadelesinde de devrimci anlayışın yanı sıra, reformist, oportünist, parlamentocu eğilimler varolmuştur. “*Parasız eğitim*”, “*YÖK’ün kaldırılması*”, “*Ticari okulların kapatılması*”, “*demokratik üniversite*”... gibi talepler, öğrenci gençliğin haklı meşru talepleridir. Ancak sorun bu taleplerin gençliğin önüne nasıl konulduğu, ya da konulacağına düğümlenmektedir. Reformist anlayışla, devrimci anlayış burada ayrışır.

Reformist politika, söz konusu sorunların bu düzende çözülebileceği anlayışına denk düşer. Söylemde bunu bu şekilde ortaya koymayabilirler, hatta keskin sloganlar da kullanabilirler, ama reformizmin politikasının ve pratiğinin özü budur.

Dev-Genç’in çizgisi ise, 40 yıllık tarihi boyunca ekonomik (akademik), demokratik mücadeleyi örgütlerken, bazı reformlar için mücadele ederken, gençliğe yine de sorunun temelini sistem olduğunu göstermeyi hedefleyen bir anlayış olmuştur. Öğrenci gençliğe gerçekleri göstermiş, sorunlar karşısında bilimsel-sınıfsal çözümleri sunmuştur. Her zaman belirttiğimiz gibi, reformlar için mücadele farklı bir şeydir, reformizm, yani reformları amaç haline getirmek başka bir şey. Dev-Genç, 40 yıldır gençliğin ekonomik, akademik, demokratik talepleri doğrultusundaki, reformlar doğrultusundaki mücadelesinin de öncüsüdür. Ama aynı Dev-Genç, bu mücadelenin her adı

Öğrenci gençliğe, eğitim sistemini değiştirme iradesi ve inancını verdiği için, eğitim sorununun aslında bir sistem sorunu olduğunu gösterip, gençliği sisteme karşı yönlendirdiği ve gençlikte sisteme karşı devrim yapma isteği ve coşkusunu uyandırdığı için, Dev-Genç, Dev-Genç olmuştur.

mında, aşamasında, bu sorunların bu düzende çözülebileceğini teorik ve pratik olarak göstermiş, gençlik kitlelerini bu bilinçle eğitmiş, devrim mücadelesine çağırmıştır.

Dev-Genç hiçbir zaman akademik mücadeleyi küçümsememiştir. Bunun tersine, öğrenci gençliğe (ve diğer halk sınıf ve tabakalarına) kendi hak ve özgürlüklerine sahip çıkması, hakların mevcut sistemde mücadeleyle, söke söke alınabileceği bilincini vermeye çalışmıştır. Bunu yaparken, bu düzende kazanımların sınırlarının neler olacağını da göstermiştir.

Öğrenci gençliğe, eğitim sistemini değiştirme iradesi ve inancını verdiği için, eğitim sorununun aslında bir sistem sorunu olduğunu gösterip, gençliği sisteme karşı yönlendirdiği ve gençlikte sisteme karşı devrim yapma isteği ve coşkusunu uyandırdığı için, **Dev-Genç, Dev-Genç olmuştur.** Gençliğin mücadelesini halkın mücadelesiyle birleştirdiği için **Dev-Genç, Dev-Genç olmuştur.**

3- Dev-Genç çizgisi, gençliğin sorunlarının çözülmesini sağlayan bir gelenek yaratmıştır

Dev-Genç’in gençliğin sorunlarına sınıf bakışıyla bakmasıyla, gençliğin sorunlarının ancak ve ancak devrimle çözülebileceği bakış açısına sahip olmasıyla diğer örgütlerden ayrıldığı doğrudur. Fakat bir başka doğru da; ülkemizde gençliğin güncel sorun ve taleplerinin çözülmesi doğrultusundaki militan mücadele çizgisinin oluşturulmasını ve bunun gelenekleştirilmesini sağlayanın da Dev-Genç olduğudur.

1960’ların sonlarından bu yana Dev-Genç’in pratiği ortadayken, revizyonist, reformist, oportünist kesimler, Dev-Genç’in akademik mücadele yürütmedi-

ği, gençliğin mücadelesini darlaştırdığı gibi çarpıtmalara başvurmuşlardır. Oysa Mahir Çayanlar'dan bugüne, Dev-Genç'in 40 yıllık tarihine damgasını vuran, akademik-demokratik mücadele ile politik mücadele arasındaki uyumu sağlayan olmasıdır. Dönemsel koşullara göre, kimi zaman akademik taleplerin, kimi zaman politik tavırların, kimi zaman saldırılara karşı direnişlerin öne çıkması söz konusu olmuş, ancak bu pratik içinde de Dev-Genç ne sağ anlayışa savrulmuştur, ne de sol anlayışa... Tam tersine Dev-Genç'in tarihi aynı zamanda sağ ve sol anlayışlarla mücadele tarihidir de.... Dev-Genç'e bu konuda yön veren doğru devrimci anlayışı kavrayabilmek açısından Lenin'in öğrenci gençliğin akademik mücadelesini küçümseyenlere verdiği şu cevabı aktarmak yerinde olacaktır:

“Öğrenci gençliğin, yeni kuşağın başlangıcı da akademik mücadeledir. Böyle koşullar altında, sosyal demokrasi “akademik bir harekete” karşı çıkarsa, büyük bir hata işlemiş olur (...) Sosyal-demokrasi, hareketin bütün diğer ilkel biçimlerine olduğu gibi akademik harekete desteğinde de, öncelikle ve özellikle, çelişkileri harekete geçirmeyi gösterir; burada da okullarında ilk politik çelişkiler yaşayan geniş tabakalara ideolojik ve örgütsel etkide bulunmaya çaba harcar.

“Ve küçük akademik gelişmelerin küçük başlangıcı, aslında büyük şeylerin başlangıcıdır, çünkü onubugün olmazsa yarın, yarın olmazsa ertesi gün büyük gelişmeler izleyecektir.” (Lenin, Gençlik Üzerine, syf. 41)

Lenin'in söyledikleri açıktır. Dev-Gençli'ler de bu bakış açısıyla hareket etmişlerdir. Dev-Gençli'ler kendi pratiklerinde de, Lenin'in söylediği gibi, akademik talepler için mücadelenin öğrenci gençliği devlet gerçeğiyle, politik çelişkilerle karşı karşıya getirdiğinin tanığı olmuşlardır.

Ama burada esas olan, gençliğin mücadelesini illa yukarıdaki şablona uydurmaya çalışmamaktır. Tam tersine, Dev-Gençliler, mücadelenin kendine özgü koşulları çerçevesinde çok farklı biçimler alabileceğini görmüş ve bunun da öncüsü olmuşlardır. Mesela, 1970'lerin ikinci yarısında, tüm gençliği tehdit eden faşist terör karşısında, okulların ve yurtların sivil faşistlerce işgal edilmesi karşısında, illa da akademik mücadele diyen reformist, revizyonist anlayışlardan farklı olarak, gençliğin faşist teröre karşı mücadelesini örgütlemiştir. Hem öğrenim özgürlüğünü, hem can güvenliğini yok eden faşist terör karşısında gençliğin hem kitlesel, hem silahlı mücadelesini örgütlemiştir.

Dev-Genç'i sağ ve sol sapma anlayışlardan ayıran temel özelliklerinden biri de yine burada karşımıza çıkmaktadır; Dev-Genç öğrenci gençliğin talepleri için mücadelesinde en geniş kitle eylemlerinden en dar kadro eylemlerine kadar... mücadeleyi çok yönlü gerçekleştirebilme yeteneğine ve bakış açısına sahip olmuştur. Diğer bir ifade ile, mücadele, eylem ve örgütlenme biçimleri konusunda hiçbir zaman şabloncu ve mekanik olmamıştır. Çünkü, Dev-Gençli'ler bilmektedir ki, eylem ve örgütlenme biçimlerine niteliğini veren, hangi koşullarda ve hangi anlayışla ele alındığı ve yapıldığıdır. Eylem ve örgütlenme biçimlerine reformist ya da devrimci kimliğini veren, öğrenci gençliğin mücadelesini daha ileriye taşıyıp taşımadığıdır.

Dev-Genç'in tarihindeki zenginlik, bu bakış açısının ürünüdür. 1970'lerin başında İETT otobüs biletlerine yapılan zammın geri alınması için en geniş öğrenci kitlesinin içinde yer aldığı protesto eylemleri sonucunda zamlar, geri aldırılmıştır.... Okullardaki ve yurtlardaki faşist işgallerin kırılması için kitlesel eylemlerden devrimci şiddet eylemlerine kadar tüm mücadele biçimlerine başvurulmuş, pek çok okul ve yurt faşistlerden temizlenmiştir. Sivil ve resmi faşistlerin öğrenci gençliğe ya da ilerici, demokrat öğretim üyelerine yönelik cinayetleri karşısında onbinlerce öğrenci ile cenazeler sahiplenilmiş, üniversiteler işgal edilmiştir. Emperyalist saldırılara karşı barışçı ya da silahlı eylemler yapılmıştır. Faşist odaklara yönelik olarak faşist teröre karşı mücadele ekipleri oluşturulup devrimci şiddet eylemleri gerçekleştirilmiştir... Anti-faşist anti-emperyalist mücadele bilincinin oluşması için seminerler, forumlar... düzenlenmiştir... Bu, Dev-Genç'in zenginliğidir. Bu devrimci bakış açısının zenginliğidir.

12 Eylül sonrasında da, öğrenci gençliğin yurt sorunundan, harçlara yapılan zamlardan, yemek sorununa, üniversite kampüslerindeki polis kulübelerinin kaldırılmasından sivil faşistlerin saldırılarına karşı direnişi örgütlemeye kadar, tüm sorunlarda hep Dev-Genç çözümler üretmiş, Dev-Gençli'ler bu sürecin de en önünde olmuşlardır. Bu mücadele içerisinde çözülebilecek kimi sorunlar çözülmüş, irili ufaklı ekonomik, demokratik kazanımlar elde edilmiştir. Ancak, Dev-Genç hiçbir zaman ülkemizin sömürge tipi faşizmle yönetildiği gerçeğini gözardı etmemiştir. Kimileri gibi iktidarların demokrasicilik oyunlarına aldanmamışlar, bizim gibi ülkelerde hak ve özgürlüklerin kalıcı olmadığının bilincinde olmuşlardır.

4- Dev-Gençliler'in hedefinde her zaman daha kitlesel, daha merkezi, daha nitelikli örgütlenmeler olmuştur

Dev-Gençli'likle hiç bağdaşmayacak şeylerin başında statükoculuk gelir. Dev-Gençliler, hiçbir dönem varolanla yetinmemişlerdir. Nesnelliğe teslim olmamışlardır. Ki öyle bir şey, gençliğin niteliğine de. Dev-Gençliliğin geleneklerine de aykırıdır.

Dev-Gençli'lerin hedefinde her zaman hem daha kitlesel hem daha nitelikli örgütlenmelerin yaratılması olduğunu görmek için, geriye dönüp kabaca bakmak yeterlidir. Gerek 12 Mart öncesine gerek 12 Mart sonrasına gerekse de 12 Eylül 1980'den sonraki yıllara baktığımızda bunu görürüz. Bu yıllar aynı zamanda Dev-Genç'i Dev-Genç yapan yıllardır.

12 Mart öncesinde 1960'larda, gençlik ağırlıklı olarak CHP'nin etkisindedir. 1960'ların ortalarından itibaren giderek TİP'in etkisi yaygınlaşmaya başlar. Öğrenci gençlik hareketinin daha devrimci bir nitelik kazanması ise 1967-68-69'larda yükselen mücadele ile olmuştur. Bu yıllarda önce çeşitli üniversitelerde Fikir Kulüpleri kurulmuştur. Bu kulüpler, daha sonra bir federasyon çatısı altında birleşerek Fikir Kulüpleri Federasyonu'nu (FKF) kurdular. Mücadele gelişip-güçlendikçe FKF içerisinde de değişik düşünceleri savunan anlayışların mücadelesi gündeme geldi. 10 Ekim 1969'da ise FKF yönetiminde Dev-Gençli'lerin ağırlığı öne çıktı. FKF, söz konusu kongrede de ismini değiştirerek, **Dev-Genç** ismini aldı.

Dev-Genç'in gelişip güçlenmesi, sadece gençlikle sınırlı kalmamıştır. Çünkü Dev-Gençli'ler, halkın proleter aydınları olarak, tüm ezilen kesimlerin mücadelesine, örgütlenmesine önderlik yapacak bir pratiği geliştiriyorlardı. İşçi sınıfının grevlerinde, köylülüğün toprak işgallerinde, işçi ve köylülerin sorun ve talepleri doğrultusunda mücadelede Dev-Gençliler de yer alıyordu. Bu süreç, aynı zamanda Dev-Genç kadrolarının da devrimcileşmelerinin, proleterleşmelerinin ve siyasal açıdan yetkinleşmelerinin zemini olmuştur. Bu tarihsel gelişimin bir devamı olarak da, ağırlıklı olarak Dev-Genç önder ve kadroları tarafından Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesine önderlik edecek olan Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi kuruldu.

Bu sürecin tarihsel, ideolojik gelişimini, politik hesaplaşmalarını, arayış ve tartışmalarını kavrayama-

Dev-Genç'lilikle hiç bağdaşmayacak şeylerin başında statükoculuk gelir. Dev-Gençliler, hiçbir dönem varolanla yetinmemişlerdir. Nesnelliğe teslim olmamışlardır. Ki öyle bir şey, gençliğin niteliğine de. Dev-Gençliliğin geleneklerine de aykırıdır.

yanlar, süreci basitleştirerek bir gençlik örgütünden bir parti kurulduğu şeklinde izah etmektedirler. Yaşanan Türkiye sınıflar mücadelesinde önderlik edecek bir partinin olmadığı koşullarda, gençlik mücadelesinde gelişip yetkinleşen kadroların adım adım bu boşluğu dolduracak bir alternatifi inşa etmeleridir. Bu kısa ama şiddetli bir mücadele süreci sonunda gerçekleşmiştir. Türkiye Devriminin Yolu arayışı çerçevesinde, 50 yıllık revizyonist-reformist gelenekle hesaplaşmış, ülkenin sosyo-ekonomik yapısına uygun devrimci bir strateji geliştirilmiş, gençliğin, işçilerin, köylülerin mücadelesi içinde örgütsel ve pratik olarak yetkinleşilmiş, ve böyle bir noktaya gelinmiştir.

Kurulan parti böyle sağlam bir ideolojik temele, böyle bir tarihe sahip olduğu içindir ki, Parti-Cephe, kuruluşundan kısa bir süre sonra Kızıldere'de fiziki olarak imha edilmesine rağmen, halk sınıf ve tabakalarında yarattığı gelenek bugünlere taşınabilmiştir.

12 Mart cuntası silahlı devrimci cepheyi oluşturan örgütleri fiziki olarak tasfiye etmiştir. Dışarıda kalan ve tutsak düşenlerin önemli bir bölümü, ya sağcılaştırmışlar ya da tamamen devrimci mücadelenin dışına düşmüşlerdir. Dev-Genç de kapatılmış, hakkında davalar açılmıştır. Artık fiili olarak ne Dev-Genç vardır, ne de Parti-Cephe. Geride Parti-Cephe'nin mücadelesiyle yarattığı yeni bir potansiyel ve Parti-Cephe sempatanları kalmıştır.

Tüm eksikliklerine, tecrübesizliklerine rağmen Parti-Cephe'yi sahiplenen genç kadrolar, sürecin bundan sonrasını, Dev-Genç geleneğini sürdürmeyi de üstleneceklerdi. 12 Mart sonrası ilk hareketlenmeyi sağlayan da yine gençlik olmuştur. Yürüyecekleri yol bellidir; Mahir Çayan Türkiye devriminin yolunu çizmiştir. Ancak ilkel düzeyde bile olsa örgütlülük yoktur. O nedenledir ki, gençliğin önünde duran en önemli görev örgütlenmektir. Bir diğer görevleri ise, 12 Mart sonrasında öğrenci gençliğin önüne çıkarılan sivil faşist harekete karşı mücadelenin örgütlenmesi-

dir.

Örgütlenme doğrultusunda ilk adım, gençliği bir dernek çatısı altında toparlamaktır. Bazı kesimler, 12 Mart terörünün üzerlerinde yarattığı korkunun da etkisiyle, “bu koşullarda dernek kurulamaz” gibi yaklaşımlara sahip olsalar da, Cepheliler, bu konuda ilk adımları atarlar. Mevcut durumda hiçbir grup tek başına dernek kurabilme kapasitesine sahip değildir. Bu anlamda ortak hareket edilecektir kaçınılmaz olarak. Sonuçta, Kasım 1973’te 12 Mart sonrasının ilk gençlik örgütlenmesi olarak **İstanbul Yüksek Öğrenim Kültür Derneği (İYÖKD)** kurulur. Derneğin ilk yönetiminde Mihri Belliciler ve Cepheliler yer alır.

İYÖKD, kuruluşuyla birlikte Dev-Genç geleneğinin coşkusu ve cüretiyle pek çok eylemin, politik tavrın, kampanyanın örgütleyicisi olur. Bu dönemde anti-emperyalist, anti-faşist nitelikte eylemler, ekonomik talepler doğrultusunda kampanyalar örgütlenir. İYÖKD’ün rolü, bir dernek olmanın çok ötesindedir; İstanbul devrimci, ilerici gençliğinin mücadelesini örgütlemekte, ülke çapında Cepheli gençliği toparlama çalışmaları için de bir örnek ve zemin oluşturmaktadır.

İstanbul’a paralel olarak, Ankara başta olmak üzere diğer illerde de dernekler kurulmuştur. İYÖKD’in girişiyle Türkiye genelinde **16 derneğin** katılımıyla merkezi bir örgütlülük kurulması yönünde girişimlerde bulunulur, ancak bundan bir sonuç alınamaz. Bu arada İYÖKD yöneticileri tutuklanmış, AD YÖD ise kapatılmıştır.

“Gizli Örgüt” suçlamasıyla kapatılan İYÖKD’ün yerine diğer gruplarla birlikte yeni bir dernek kurmak mümkün olmaz. Bu nedenle de daha fazla beklemek, gençliği örgütsüz bırakmak istemeyen Cepheliler, İYÖKD’ün yerine, İYÖD’ü (İstanbul Yüksek Öğrenim Derneği) tek başlarına kurmak zorunda kalırlar. Kasım 1976’da ise AYÖD ve EYÖD (Erzurum Yüksek Öğrenim Derneği) ile birlikte DGDF (Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu) kurulmuştur.

Dayı’nın önderlik ettiği Cepheliler, kendilerini Kurtuluş Grubu olarak adlandırmaya başlarlar bu dönemde. Bu sürecin öncesi vardır tabi. Bu grup, başından itibaren kendilerini gençlik örgütlenmesiyle sınırlama gibi bir düşünceye sahip değildirler. Amaçları Türkiye genelinde Parti-Cephe’lilerin birliğini sağlamak, Parti-Cephe’nin yeniden kurulmasını sağlamaktır. Bu amaçla da 1974 affıyla tahliye edilen “eskiler”le ilişkiye geçerler. Ancak bu ilişkiden, yukarıdaki amaca paralel bir sonuç **çıkmayacaktır**. Dayı’nın önderliğindeki Cepheliler, hem Parti-Cephe’nin yeniden yaratılması görevini, hem Dev-Genç örgütlülüğünün ve geleneğinin sürdürülmesi görevini bizzat üstleneceklerdir.

Tasfiyecilerle tartışma süreci ayrışma ile sonuçlanmış, Parti-Cephe çizgisini sürdürmekte kararlı olan Cepheliler, inkarcılar ve tasfiyecilerle yollarını ayırarak, Devrimci Sol’u oluşturmuşlardır. Dev-Genç geleneği ve örgütlenmesi de artık Devrimci Sol’un mücadelesi içinde yaşayacaktır.

Buraya kadar kısa olarak ifade ettiklerimizden anlaşılacağı gibi, 30 Mart 1972’de yaşanan Kızıldere Katliamı sonrasında, devrimci mücadelenin yeniden ayağa kaldırılmasında, THKP-C mirasının sahiplenilmesinde Dev-Genç kadroları belirleyici bir misyon üstlenmişlerdir. Tek, tek ya da dar ve geniş gruplar olarak Parti-Cephe sempatizanlarını toparlamaktan, gençlik derneklerinin kurulmasına, konfederasyonların oluşturulmasına, anti-faşist mücadeleyi örgütlemeye kadar, bu sürecin tüm yükü onların omzunda olmuştur.

Tasfiyeciliğin ve inkarcılığın kesin bir biçimde aşılacak yeni bir örgütlenmeyle tarih sahnesine çıktığı 1978’den 12 Eylül 1980’e kadar geçen süreç de faşist saldırıların kitle katliamları boyutuna tırmandırıldığı yıllardır. İşte bu yıllarda da **Dev-Genç kadroları** yine son derece önemli roller üstlendiler. Pek çok Dev-Genç kadrosu, Devrimci Sol’un gençlik dışındaki alan ve bölge örgütlenmelerinde görev aldılar. Dev-Genç, kendi alanında da yüksek okullarda ve liselerde, sivil ve resmi faşist teröre karşı silahlı mücadele ekipleri oluşturarak, öğrenci gençliğin öğrenim hakkını savundu, faşist teröre karşı direnişi örgütledi.

Bir siyasi hareket olarak ortaya çıktığında, başta Devrimci Yol tasfiyeciliği olmak üzere, oportünizmin boğmak için her şeyi yaptığı Devrimci Sol ve Dev-Genç, çok kısa sürede, dost düşman herkese kendini kabul ettirirken, anti-faşist mücadelede militanlığıyla, misilleme çizgisiyle öne çıkan bir örgütlenme oldu.

30 Mart 1972’de yaşanan Kızıldere Katliamı sonrasında, devrimci mücadelenin yeniden ayağa kaldırılmasında, THKP-C mirasının sahiplenilmesinde Dev-Genç kadroları belirleyici bir misyon üstlenmişlerdir.

Dev-Genç, işte bu süreçte Mahirler'den devraldığı bayrağı sadakatla taşımış, kendini Dev-Gençli olarak adlandıran sağ ve sol anlayışlardan ayrımını koymuştur.

12 Eylül 1980'de gerçekleştirilen cunta ile birlikte Dev-Genç de büyük darbeler yemiş, örgütlenmeleri dağıtılmış, kadroları ve sempatizanlarının pek çoğu tutuklanmıştır. Fakat buna rağmen, üniversitelerde, liselerde örgütlü olmasa bile, Dev-Genç adı çok çeşitli biçimlerde varlığını sürdürmüştür. Bu, Dev-Genç geleneğinin nasıl büyük bir güç olduğunu kanıtlayan bir olgudur.

Cunta, işkencelerle, hapishanelerle gençliği ezme-ye çalışırken, gençliğin gelecekte üstlenebileceği misyonun önünü kesmek için de YÖK'ü kurdu.

Nasıl ki, 1982 Anayasasıyla ülke çapında açık faşizm kurumsallaştırıldıysa, YÖK ile de yüksek okullarda faşizmin kurumsallaşması amaçlanmıştır. Öğrenci gençliğin örgütlenme hakkı başta olmak üzere tüm faaliyetleri yasal veya fiilen yasaklanmıştır. Bununla da yetinilmemiş, apolitik gençlik yaratılması için ideolojik kültürel saldırı süreklileştirilmiştir. Oligarşinin bu politikasında mutlak anlamda olmasa da başarılı olduğu kabul edilmelidir. Ki bugün dahi öğrenci gençlik ne kitlesellik anlamında, ne de nitelik anlamında olması gereken yerde değildir.

12 Eylül sonrası çeşitli yüksek okullarda YÖK'e karşı ya da özgün talepler için protestolar, çeşitli eylemler gerçekleştirilmiş, 1984-85'lerden itibaren örgütlenme doğrultusunda çeşitli çabalar gündeme gelmiştir; ancak gençliğin kendisini militan ve kitlesel tarzda ifade ederek, cunta yıllarında örülen barikatları yıkıp aşması, esas olarak 1987'de gerçekleştirilen "Nisan Eylemleri"yledir.

Eylemler, iktidarın tek tip öğrenci dernekleri yasasına karşı direniş amacıyla gündeme getirilmiştir. O noktaya gelinceye kadar, Dev-Genç, irili ufaklı sayısız eylemin, direnişin örgütleyicisi olmuştur. Bir çok zorlu dönemde yaşanan tartışmalar bu dönemde de yaşanmış, Dev-Genç'in mücadele ve örgütlenme anlamında attığı her ileri adım, reformizm ve oportünizm tarafından geri çekilmeye çalışılmıştır. Dev-Genç, imza toplayıp dilekçe verelim demiş, reformizm ve oportünizm, kitle hazır değil demiştir. Mücadelenin bir ileriki evresinde Dev-Genç, açlık grevleri yapalım, artık dilekçe, imza geri bir eylemdir derken, reformizm ve oportünizm bu defa "kitleler hazır değil" deyip, dilekçeler verilmesini savunmuştur. Dev-Genç, yürüyüşlerden, kampüs dışına çıkmaya,

Esas olan, her durumda kitle mücadelesinde ve çalışmasında devrimci bakış açısını korumaktır. Dev-Genç, tüm tarihi boyunca bunu başarabilmiştir. Dev-Genç kadroları elbette yıllar içinde sürekli değişmiş ama bu anlayış, 40 yıldır, devam etmiştir. Dev-Gençliler, bu konudaki sağ ve sol anlayışların uzağında kalmışlardır. Ve yine bu devrimci bakış açısının sonucudur ki, ülkemizdeki gençlik hareketinin en kitlesel hareketlerini gerçekleştiren de Dev-Gençtir, en militan eylemlerini gerçekleştiren de..

işgallere kadar mücadele biçimlerini ve boyutunu sürekli geliştirirken reformizm ve oportünizm hep geriden gelen olmuşlardır. Aynı şey gençliğin birim derneklerinde ve giderek merkezi örgütlenmeler içinde de yaşanmıştır.

Sürecin önünü açan hep Dev-Gençtir ve bu Dev-Genç'in hem gençliğe güveninin, hem kendisine güveninin sonucudur. Bu süreçte yaptıkları da, Dev-Genç'in tarihine layıktır. Mahirler'in oluşturduğu Dev-Genç geleneği, bu yıllarda da yine Dev-Gençlilerimiz tarafından sürdürülmüştür.

Okullarda mücadeleyi omuzlayan, statükolara boyun eğmeyen Dev-Gençli'ler, kendi aralarındaki koordinasyonu sağlayıp birlikte hareket ederek, sürecin görevlerini yerine getirebilmek için 1980'lerin sonlarına doğru, kendi meclisini topladı. **Dev-Genç meclisi**, 1985'lerden 1988'e büyütülen mücadelenin bir ürünüydü ve 12 Eylül 1980 sonrasında Dev-Genç'in kendi komitelerinin dışında, kitlesel anlamda oluşturduğu en önemli örgütlenmelerden biriydi.

Öğrenci gençliğin mücadelesinin gelişmesine paralel olarak Dev-Genç, bu mücadeleye daha net bir perspektif kazandırmak açısından 1988 Şubat'ında "Nasıl Bir Üniversite İstiyoruz" adıyla bir broşür yayınladı. Gençliğin mücadelesi gelişip güçlendikçe, bunu daha da ileriye taşıyacak örgütlenmelere ihtiyaç duyuldu. Dev-Gençli'ler gençliğin merkezi örgütlülüğünün yaratılmasının ilk adımlarını 1989'un Nisan'ında atmışlardı. Önce iller düzeyinde merkezi birim örgütlenmeleri kuruldu; ilk kurulan merkezi öğ-

renci derneği İYÖ-DER (İstanbul Yüksek-Öğrenim Derneği) oldu. Bunu Ankara'da AYÖ-DER, Bursa'da UL-DER, Eskişehir'de AÜÖD izledi. Kütahya'da KÜYO-DER ve Kayseri'de KAYÖ-DER kuruldu daha sonra da.

Dev-Gençli'ler Devrimci Hareketin "Atılım" sürecine uygun olarak 1990-1991 eğitim yılının başında federasyonlaşma hedefini önlerine koydular. Ve 1991 Martında da bu hedefi gerçekleştirdiler. Merkezi dernekler dışında 20 ilden gelen temsilcilerin de katılımıyla federasyon kuruldu. 12 Mart 1991'de TÖDEF'in (Türkiye Öğrenci Gençlik Dernekleri Federasyonu) kuruluş deklarasyonu halka açıklandı.

TÖDEF'in örgütlediği ilk güçlü eylemlerden biri 1991 yılındaki **10 Nisan Boykotu**'dur. Güçlü bir katılımı gerçekleştiren boykot, hem Dev-Genç'in gücünü, önderlik niteliğini, hem gençliğin sahip olduğu potansiyeli göstermesi bakımından son derece önemli bir boykottu.

Buraya kadar kısaca özetlediklerimizden görüleceği gibi Dev-Gençli'ler, hem 1972 Kızıldere sonrasında, hem 12 Eylül 1980 sonrasında, **örgütlenmede ısrarın** adınırlar. İYÖKD'den İYÖD'e, DGDF'den, Devrimci Gençlik Federasyonu'na, İYÖ-DER'den, TÖDEF'e ve nihayet bugün Gençlik Federasyonu'na devam eden örgütlenmeler, bunu gösteriyor. Sürekli daha kitlesel, merkezi örgütlenmeleri hedeflemişlerdir. Her koşulda direnişi, statükolarla uzlaşmamayı temsil etmiştir Dev-Genç. Kesintiler vardır. Oligarşinin saldırıları, engellemeleri vardır. Oportünistlerin, revizyonistlerin gençliğin ve Dev-Gençli'lerin karşısına diktikleri statükolar vardır. Ancak, bir gerçek daha vardır bunların karşısında; o da Dev-Gençli'lerin mevcut nesnel ve öznel engelleri aşmadaki ısrarları ve kararlılıklarıdır.

İYÖKD'den İYÖD'e, DGDF'den, Devrimci Gençlik Federasyonu'na, İYÖ-DER'den, TÖDEF'e devam eden örgütlenmeler, bunu gösteriyor. Sürekli daha kitlesel, merkezi örgütlenmeleri hedeflemişlerdir. Her koşulda direnişi, statükolarla uzlaşmamayı temsil etmiştir Dev-Genç.

5- Dev-Genç'in mücadelesine yön veren, kitle kuyrukçuluğu değil, kitlelere ve kendine güven temelinde radikal mücadele anlayışıdır

Dev-Genç'in kitle mücadelesi anlayışıyla oportünist ve reformist kesimin anlayışı farklıdır. Oportünist ve reformist kesimler, "kitle" denilince genellikle niceliği anlamaktadırlar. Dev-Genç'e göre ise, asıl olan kitlelerin devrimcileştirilmesidir. Kitlelerin devrimcileştirilmediği yerde, kitle mücadelesinden, devrimci çalışmadan bahsedilemez. Kitleleri devrimcileştirmeyen, ileriye taşımayan faaliyetler, emeğin, gençliğin enerjisinin boşa harcanması demektir.

Dev-Genç, gençlik mücadelesi ve örgütlenmesinde sağ ve sol anlayışların karşısında yer almıştır. Sağ anlayış, örgütlenme adına kitle kuyrukçuluğunu savunur. Devrimci anlayışın karşısına genellikle, "kitleler kaldıramaz", "kitlelerden koparız" gibi gerekçelerle çıkar. Radikal devrimci mücadeleden hem kendilerini hem kitleleri uzak tutmayı görev edinirler. Özünde icazetçidirler. Düzen sınırlarının dışına çıkmak istemezler. Diğer bir ifade ile hem mücadeleyi ekonomik (akademik), demokratik mücadele ile sınırlı tutarlar, hem de kitlelerin mücadelesini düzen içine hapsetmeye çalışırlar. Kitleleri devrimcileştirmek temel görev olması gerekirken, mücadeleyi kitlelerin en geri istemlerinin seviyesine indirgemek isterler. Mücadeleyi ekonomik demokratik mücadele ile sınırlı tutan bu anlayış, ekonomik, demokratik alanda da bir kazanım elde edemez. Çünkü icazetçilik, buna da engel olur.

Her ne kadar bugün bu tür bir anlayışın örneği fazla kalmamışsa da yine de kısaca değinmekte yarar var; "Sol" anlayışa göre ise niceliğin hiç ama hiç önemi yoktur, önemli olan niteliktir. Bu anlayış sahipleri kitlelerin mevcut bilinç ve örgütlenme seviyesini dikkate almayı gereksiz bulurlar; kitlelerin bilinç ve örgütlenme seviyesinin çok ötesine denk düşen sloganlar, talepler ve çağrılarla kitleleri peşlerinden sürükleyebileceklerini zannederler. Kitlelerin meşruiyet arayışlarını küçümserler.

Mücadelenin kitlesel niteliği genişler, daralır; bu her zaman devrimcilerin iradelerine bağlı olarak şekillenmez. Devrimciler açısından bu noktada esas olan, her durumda kitle mücadelesinde ve çalışmasında devrimci bakış açısını korumaktır. Dev-Genç, tüm tarihi boyunca bunu başarabilmiştir. Dev-Genç kadroları elbette yıllar içinde sürekli değişmiş ama bu anlayış, 40 yıldır, devam etmiştir. Dev-Gençliler, bu ko-

nudaki sağ ve sol anlayışların uzağında kalmışlardır. Ve yine bu devrimci bakış açısının sonucudur ki, ülkemizdeki gençlik hareketinin en kitlesel hareketlerini gerçekleştiren de Dev-Gençtir, en militan eylemlerini gerçekleştiren de...

Oligarşinin ve onun temsilcisi olarak YÖK'ün klasik taktiği, devrimci gençliği geniş gençlik kitlelerinden tecrit etmek üzerine kuruludur. Bu anlamda, devrimci bir gençlik örgütlenmesi, kitle çalışmasına, kitle anlayışına, oligarşinin bu politikasını bozacak bir şekilde yaklaşmalıdır. Bu noktadaki her sapma (sağ veya sol) oligarşinin işine yarar.

Sağ anlayış sahipleri Dev-Gençli'leri genellikle "Sol"culukla suçlamışlardır. Oysa yukarıda belirttiğimiz gibi, gençliğin en kitlesel örgütlenmelerinde, mücadelelerinde, klasik anlamda ekonomik demokratik mücadelelerinde, onyıllardır Dev-Genç'in damgası vardır. Dev-Genç, ne kitlelerin dışında olup soyut sloganlarla ya da dar eylemliklerle gençliğin örgütlenebileceği hayalini kuran bir anlayışa, ne de kitlelerin geri eğilimlerini esas alan bir anlayışa sahip olmamıştır hiçbir zaman. Klasik kitle çalışmasıyla devrimci eylemleri en iyi birleştirmesini bilen de Dev-Gençliler olmuştur. 40 yıllık Dev-Genç tarihine bakıldığında görülecektir ki, en kalabalık kitle gösterilerinden, en kitlesel boykot ve işgallere kadar, en etkili, ve en sonuç alıcı eylemlerin örgütleyicisidir Dev-Genç. Aynı zamanda, gençliğe karşı katliamlar tertipleyen, okulları işgal ederek öğrenim özgürlüğünü engelleyen sivil ve resmi faşist teröre karşı devrimci şiddet eylemlerini gerçekleştiren de Dev-Genç olmuştur. Benzer bir çizgiyi izleyen başka bir gençlik örgütlenmesi de gösterilemez ülkemiz solunda.

Dev-Genç öğrenci gençliğin mücadelesinde kitlelere ve kendine güven temelinde statükoları yerle bir eden bir anlayış demektir. Ki pratiği de zaten buna göre biçimlenmiştir. Radikal kitle mücadelesine örnek olabilecek onlarca, yüzlerce eylemin gerçekleştircisidir. Dev-Gençli'ler gençlik mücadelesinde 12 Eylül sonrasında pek çok "ilk"lerin de yaratıcısı olmuşlardır. 1988'de İstanbul Üniversitesi Rektörlüğü'nün işgali, 12 Eylül sonrasında ilk genel boykotu, 1 Aralık'taki gibi okul işgalleri, 6 Kasım gibi, son derece büyük oranlarda katılımların gerçekleştiği boykotlar, bu konuda hemen ilk elden verebileceğimiz örneklerdir.

1990 6 Kasım boykotu, birçok açıdan önemli bir boykottur; Dev-Genç'i tanımak için de önemli bir süreçtir. Emperyalistlerin savaş hazırlıkları son aşama-

Mücadelenin kitlesel niteliği genişler, daralır; bu her zaman devrimcilerin iradelerine bağlı olarak şekillenmez. Devrimciler açısından bu noktada esas olan, her durumda kitle mücadelesinde ve çalışmasında devrimci bakış açısını korumaktır.

ya gelmiştir. Oligarşi Irak halkına karşı savaş açan emperyalistlerden yana saf tuttuğundan, olası tepkileri engellemek için halkı sindirmek istemekte, bunun için de tüm halk kesimlerine saldırmakta, terör estirmektedir. Dev-Genç öğrenci gençliğin talepleriyle halkın taleplerini birleştirerek ele alır mücadeleyi. YÖK'ün kuruluş günü olan 6 Kasım'da, "**Emperyalist savaşa ve YÖK'e Hayır**" sloganı temelinde, "**genel boykot**" gerçekleştirilmesi için öneri ve çağrıda bulunur. Oportünizmin cevabı her zamanki gibi "*kitleler hazır değil*", "*vakit erken*" şeklinde olur. Oysa koşullar uygundur. Halkın tüm kesimlerinde memnuniyetsizlik artmaktadır. Öğrenci gençlik de genel bir boykotu büyük ölçüde gerçekleştirebilecek durumdadır. YÖK'e olan tepki yüksektir. Emperyalist savaşa tepki yüksektir. Hazır olmayan oportünist-revizyonist bloktur. Ne kafa ve ne ruh halleri, ne de örgütlülükleri hazır değildir. Daha ötesi kendine ve kitleye güvenmemektedirler. Devrimcilerin görevinin kitleleri ileriye taşımak olduğunu da unutmuşlardır.

Oportünist-revizyonist bloğun olumsuz tavrına rağmen öğrenci gençliğin öncü gücü Dev-Genç ve gençliğin merkezi örgütlülüğü İYÖ-DER, tüm güçlerini seferber ederek bu görevi omuzlarlar. 15 Ekim'de boykot çalışması başlatılır.

Dev-Gençli'lerin kendilerine ve öğrenci gençliğe güveni içi boş bir güven değildir. Gençlik bu şiarla yapılacak boykota sahip çıkmaktadır her yerde. İstanbul'da ve Anadolu'da oluşturulan "**Boykot Komiteleri**" bunun en somut göstergeleridir. Faşistler ve karşı-devrimciler dışındaki tüm öğrencilerin içinde yer alabildikleri Boykot Komiteleri'nde, yüzlerce öğrenci fiilen eylemi örgütlemektedir. Sadece İstanbul'da boykot komitelerinde iradi olarak yer alan öğrenci sayısı **bin kişi** olmuştur.

Yapılan çalışmalar "Genel Boykot"u tüm kesimlerin gündemine sokmuştur. İşçiler ve memurlar da 6 Kasım'da iş bırakma eylemiyle, gençliğin mücade-

sinde yanlarında olacaklarını açıklamışlardı.

Dev-Genç'in "Boykot" kararının gerçekleşmesini engellemek için oligarşi yaygın bir saldırıya geçmiş, sayısız gözaltı operasyonları yapılmaktaydı. Ama Dev-Genç'te her şey, bu gözaltılara rağmen, sürmektedir. Bu arada eylemi engellemek isteyen başkaları da vardı. Oportünist-revizyonist blok, daha önce *kitleler hazır değil, vakit erken* dediğini unutmuş, Dev-Genç'in örgütlediği boykota "alternatif"(!) boykot örgütlemeye soyunmuştur. Oportünizm, 6 Kasım boykotunu objektif olarak sabote ettikleri bu kararlar, grupçuluğun nasıl gözlerini gör edebildiğini bir kez daha gösterdiler. Sonuçta oportünist-revizyonist blokun boykotu hiçbir yerde hiçbir yankı yaratmadan geçip gitti. Tarihe böyle bir boykotun izi bile kalmadı. Dev-Genç'in boykotu ise hemen tüm üniversitelerde çok yüksek bir katılımımla, ortalama % 80 civarında bir katılımımla gerçekleşti.

6- Oligarşinin apolitik gençlik yaratma politikasına her dönem cepheden karşı çıkan Dev-Genç olmuştur

Oligarşi toplumun tüm kesimlerini denetimi altında tutabilmek, diğer bir ifadeyle sömürü düzenlerine karşı çıkmasını engellemek için, faşist terör başta olmak üzere diğer pek çok araç ve yöntemi de birlikte kullanır. Bilir ki, zor yöntemlerinin etki gücü bir noktaya kadardır. Gençlik ise, zor karşısında ilk ayağa

kalkacak kesimlerin başında gelir. Oligarşi bu gerçeği bildiği için gençliği kültürel olarak biçimlendirmeye, bu biçimlendirmenin başarısı için de **apolitikleştirme**ye büyük önem vermiştir.

Oligarşinin gençliği apolitikleştirmek için özel politikalar belirlemesi ve bunda ısrarlı olması boşuna değildir. Oligarşi bilmektedir ki, gençlik kendi kontrolünden çıktığında, toplumun tüm kesimlerini etkileyecek, zaten gayrı-memnun olan toplumun harekete geçmesi için bir kez daha **dinamit fitili** rolü üstlenecektir. Bunu engellemek için polisiyle kültürüyle, tüm araçlarını kullanmıştır, kullanmaktadır.

Böylece **düşünmeyen, sorgulamayan, cesareti-coşkusu, dinamizmi yok edilmiş** bir gençlik kesimi yaratmıştır düzen. Bunu sürdürmek, süreklileştirmek de, oligarşinin gençlik politikasının temel yanlarından biridir.

Depolitizasyon, insanların kendine yabancılaşması, düşünmeyi unutmaları, ülke ve dünya sorunlarına ilgisizliği, sadece kendini kurtarmayı, başkalarının sorunlarıyla ilgilenmemeyi, kısacası bencilliği ifade etmektedir. Açıktır ki, depolitizasyon kırılmadan öğrenci gençliği mücadeleye katmanın imkanı da yoktur. Politikleşmeyen bir öğrencinin, okuldan atılmayı, fişlenmeyi, gözaltına alınmayı, tutuklanmayı göze alması mümkün değildir.

Oligarşi, özellikle 12 Eylül'den itibaren gençliğin depolitizasyonunda önemli adımlar atmıştır. Öyle ki, 12 Eylül cuntası bu amaçla burjuva partilerin dahi gençlik kolları kurmasını yasaklamıştır. Gençliğe dinlediği müzikten giyimine, eğlence anlayışından düşünce tarzına kadar, bireyci ve apolitik bir anlayış empoze edilmiştir. Gençliği tamamen denetiminde tutmak isteyen oligarşinin ilk hedefi, gençliğin devrimcileşmesini önlemek olmaktadır. Bunun için de devrimci mücadeleyi ve devrimci örgütleri karalamak, gençliğe yönelik düzen propagandasında çok ağırlıklı bir yer kaplamaktadır.

Bilindiği gibi, kitleler, en sıradan hakları ve özgürlükleri için mücadeleye giriştikleri oranda düzen ve devlet gerçeğini tanır, bu mücadele içinde siyasallaşır ve devrimcileşirler. Sınıflar mücadelesinin bu özelliğini elbette burjuvazi de biliyor ve gençliğin devrimcileşmesini önlemek için bu gelişimin önünü daha baştan kesmek istiyor. Bu anlamda da gençliğin en sıradan hakları için mücadele etmesi karşısında dahi çok büyük bir şiddet göstermekte, en sıradan faaliyetlere katılmanın karşılığı okuldan uzaklaştırma, atmak gibi ağır cezalar olabilmektedir. "*Masum gençlik ha-*

Oligarşi, özellikle 12 Eylül'den itibaren gençliğin depolitizasyonunda önemli adımlar atmıştır. Öyle ki, 12 Eylül cuntası bu amaçla burjuva partilerin dahi gençlik kolları kurmasını yasaklamıştır. Gençliğe dinlediği müzikten giyimine, eğlence anlayışından düşünce tarzına kadar, bireyci ve apolitik bir anlayış empoze edilmiştir. Gençliği tamamen denetiminde tutmak isteyen oligarşinin ilk hedefi, gençliğin devrimcileşmesini önlemek olmaktadır.

reketleri olarak başlayan anarşi hareketleri” deyimi, gençliği daha baştan temel hak ve özgürlükleri için mücadeleye girmekten alıkoymaya yönelik eski bir demagojidir.

Evet, mücadele en sıradan haklar için mücadeleye başlar ve giderek iktidara yönelir. Bu gayet doğal ve meşru bir gelişimdir. Çünkü, gençlik, akademik ekonomik demokratik mücadele sürecinde, eğitim sistemi konusundaki taleplerinin de ancak ve ancak halkın iktidarında gerçekleşebileceğini deneyleriyle de görüp öğrenir.

Oligarşinin öğrenci hareketlerinin politik kimlik kazanmasından ürkmesi, korkması doğaldır ve nitekim politikalarının, yöntemlerinin bir çoğu da bu gelişmeyi önlemeye yöneliktir. Ancak, gençliğin politikleşmesinin önündeki tek engel oligarşi olmamıştır. İlerici demokratik güçler arasında da yanlış yaklaşımlar sonucunda gençliği “ekonomizm” içinde boğan sivil toplumcu anlayışlar, anarşist anlayışlar vardır. Bunu kimi zaman öğrencilerin “*radikal eylemlerle ürktülmemesi*” adına, kimi zaman “*politik ilkeler şart koşulduğunda kitlelerden kopulur*” diyerek, kimi zaman “*öğrenciler kendi sorunları temelinde örgütlenmelidir*” gibi sendikalist ve ekonomist bir anlayışı savunarak yapmışlardır. Hatta oligarşinin ağızıyla “*12 Eylül öncesine dönmek*” korkusunu tekrarlayanlar da olmuştur. Bütün bu anlayışlar elbette gençliğin politikleşmesinin, devrimleşmesinin önüne “sol”dan örülen engellerdir. 12 Eylül öncesine dönülmesi veya politikleşme, oligarşinin korkusudur. 12 Eylül öncesi denilen şey; devrimci mücadelenin geliştiği, tüm halk sınıf ve katmanlarının kendi hak ve özgürlüklerini sahiplendiği yıllardır ve bunda korkulacak bir şey yoktur. Reformistler, hemen her dönem, “kitleleşmek” için çareyi politik yanı geriye çekmekte, militanlıktan uzaklaşmakta, eylemleri sulandırmakta, bulmuşlardır; ama bunlar da hiçbir zaman çare olmamıştır. Ve zaten gerçekler tersini göstermektedir. Ne zaman ki, gençlik ve eylemleri, hedefleri politikleşmiştir, kitleleşme de beraberinde gelmiştir. Gençliğin en kitle-sel eylemleri, Nisan eylemleri, 6 Kasım boykotları, meşru zeminde ve militan bir anlayışla mücadelenin geliştiği eylemlerdir.

Dev-Genç her zaman öğrenci gençliğin apolitikleşmesinin ve her renkten sağcı, reformist, düzeniçi anlayışların karşısında olmuştur. Oligarşinin apolitik gençlik yaratma hedefine cepheden karşı çıkmıştır. Öğrenci gençliğin politikleşmesine önderlik etmiştir. Keza, yine politikleşmenin bir diğer boyutu olarak gençliğin sadece kendi sorunlarını değil, halkın so-

runlarını da sahiplenmesi gerektiğinin bilincini vermiştir. Çünkü, tarihsel bir gerçekliktir ki, gençliğin sorunlarının çözülebilmesi ancak ve ancak devrimle, sosyalizmle mümkündür.

Dev-Genç’in 40 yıllık geçmişinde, sayısız devrimler, karşı-devrimler, toplumsal alt-üst oluşlar yaşanmıştır.

Bütün bu süreç boyunca, devrimciliği savunmak için, devrimci mücadeleyi ve örgütlenmeyi sürdürmek için, gençliğe gerçekleri anlatabilmek için çok büyük bedeller ödemiştir Dev-Genç’li’ler.

Hayatın her alanında vardılar. Kendilerini sadece okullarındaki mücadeleyle sınırlamayıp öncelikle okullarının, yurtlarının bulunduğu bölgelerde olmak üzere, ulaşabildikleri her yerde mücadeleyi geliştiren, halkı devrimci mücadeleye katan bir misyon üstlenmişlerdir. Halkın, proletaryanın aydınıdır Dev-Genç’liler. 1960’larda olduğu gibi, 1970’lerde, 80’lerde, 90’larda ve günümüzde de, yoksul gecekonduların direnişlerinde, işçi direnişlerinde onlar vardı. Koşullara göre, gençliğin ve halkın can güvenliği için, faşist saldırılar karşısında gençliğin de şiddete başvurma hakkı olduğunu göstermek ve bu hakkı kullanmak için silahlı örgütlenmeler oluşturanlar onlardı. Emperyalizmin ve oligarşinin yozlaştırma saldırısına karşı gençliğin devrimci, halkçı kültürünü geliştirmek için kulüpler kuran, şenlikler düzenleyen de onlardı. Ve elbette, bu tarihi eksik bırakmamak için mutlaka belirtmeliyiz ki, anti-emperyalist mücadele bayrağının dalgalandığı her yerde, mutlaka onlar da vardı.

Dev-Genç solun tarihsel deneylerinin ve birikimlerinin adıdır. En dar örgütlenmelerden karşı-devrimciler dışında tüm öğrenci gençliğin içerisinde yer aldığı geniş örgütlenmelere kadar, çok çeşitli örgütlenmelerin yaratıcısı olmuştur. Devrimci Hareketin pek çok kadrosu, yöneticisi Dev-Genç saflarından gelmiş, Dev-Genç ruhu ve coşkusuyla mücadele etmiştir.

40 yıllık tarihiyle Dev-Genç, Türkiye devriminin şanlı geçmişi, yerleşmiş gelenekleridir ve aynı zamanda devrimin geleceğidir. Dev-Genç, belki de dünyanın en uzun süreli gençlik örgütlerinden biridir; en istikrarlı, geleneklerine ve çizgisine en sadık gençlik örgütlerinden biridir. Bugün asıl olan Dev-Genç’i Dev-Genç yapan değer ve özellikleri, Dev-Genç’i Dev-Genç yapan ideolojik ve politik çizgiyi sürdürmektir. Gerekirse yeniden ve yeniden örgütlenmek, yeniden ve yeniden atılımlar yapmaktır. Gençliğin, Türkiye halklarının ve Türkiye devriminin bir Dev-Genç’i vardır ve hep olmaya devam edecektir.

HAINLERİ, İTİRAFÇILARI SAHİPLENMEK DEVRİMCİLERİN İŞİ OLAMAZ

Şengül Aslan ölüm orucunda ihanet eden bir hain-
dir. İhanetin sınırı yoktur. Bu pisliğin içine bir kez dü-
şüldüğünde, çukurun dibine kadar batılır. Şengül As-
lan da bu sonu yaşamış, **itirafçılık** yasasından yarar-
lanarak tahliye olmuştur.

Devrimci mücadele içinde ihanetler de kahraman-
lıklar da sürekli yaşanmıştır. Bu, savaşın doğası gere-
ğidir. Savaş sayısız dönüm noktalarıyla, sayısız sınav-
larla doludur. Her dönüm noktasında, her sınavda,
savrulanlar ve yol açanlar, zavallılaştıranlar ve büyüyen-
ler, hainler ve kahramanlar çıkar. Devrimciler kendi-
lerine kahramanlarını örnek alırlar ve onların değerle-
rini koruyarak geleceğe taşırlar. Devrim iddiası bunu
gerektirir. Tarih her zaman halkın kahramanlarını yaz-
mıştır. İhanet edenler ise tarihin karanlık sayfalarında
kaybolup gitmişlerdir. Onları kimse anmaz, onları
kimse kendisine örnek almaz, isimlerini bile bilmez.
Çünkü ihanet savunulamaz. Halk böyle bakar. Sınıflar
mücadelesi böyle bakılmasını gerektirir. Sosyalist ide-
oloji böyle emreder .

İhanet, devrime ve halka verilen zarardır. Devrim-
ci değerlere, halkın umutlarına verilen zarardır. Böyle
olduğu içindir ki, ihanet affedilemez. Ve böyle olduğu
içindir ki, her ihanetin bir bedeli olmak zorundadır.

İhanet inançlarından vazgeçmek, ideallerini ter-
ketmek dün söylediklerini inkar
etmek, dün birlikte yürüdüklerini
yolda bırakmaktır. İhanet bir yoz-
laşmadır. İhanet değerlerini kay-
betmektir. O an geldiğinde ne yol-
daşlarını, ne şehitlerini, ne yaşa-
dıklarını gözü görür hainin. Onun
için yalnız ve yalnız kendi pis ca-
nı vardır artık. Onu kurtarmak
için devrimciliğe ait ne varsa,
hepsini satar. İnsanlığa ait ne var-
sa satar. Onurunu satar. Yoldaşla-
rının kanını satar. Her şeyi satar...

Hainin satmayacağı hiç ama hiçbir şey yoktur.

40 yıllık mücadelemiz içinde onlarca kez yaşadık
ihaneti. Gerekçeleri, açıklamaları birbirinden farklı,
ama hepsi birbirinin aynı onlarca hain gördük. İhanet-
le, hiçbir koşulda uzlaşmadık. İhaneti hiçbir koşulda
mazur ve masum görmedik. Bu tutumumuz, ideolojik
mücadelemizin de bir parçası oldu hep. İhanetle uzla-
şılmaması, ihanetin masum ve mazur görülmemesi
gerektiğini söyledik halka ve sola.

Sol, ideolojik bulanıklıklarına, dönem dönem uç
noktalara varan uzlaşmacılık, statükoculuk ve teslimi-
yetçilik içinde, bu konuda da geri tavırlar içinde ola-
bildi. Hainlerin kendisine devrimciyim diyen örgütler
ve kurumlar tarafından sahiplenildiklerine defalarca
tanık olduk. Devrimci, sosyalist, Marksist-Leninist ol-
duklarını iddia ettikleri halde, burjuva riyakar hüma-
nistler gibi, hainleri cezalandırmamızı eleştirmeye,
sorgulamaya kalkışanlar oldu. Sınıflar mücadelesinin
kurallarının karşısına “yaşam hakkı” gibi burjuvazi-
den alınmış kavramları çıkardılar.

Bütün bu savrulmaların bir yanı, yaşadıkları **ide-
olojik bulanıklık**, bir yanı politik anlamda **iktidar id-
diasından uzaklık**, ve bir yanı da **faydacılık, reka-
betçilik** duygularıdır.

Şengül Aslan haini nezdinde,
solun bu savrulmalarının hepsine
birden bir kez daha tanık olduk.

Bir hain nezdinde, nasıl ide-
olojik bulanıklıklarının, iddiasız-
lıklarının, faydacılıklarının, reka-
betçiliklerinin girdabında boğul-
duklarını, gözlerinin körleştiğini
gördük.

Şengül Aslan ölüm orucunda
122 şehidin cesedine basarak
ihanet etmiştir. Direnişi bırak-
makla başlayan ihaneti ondan

**İhanet, devrime ve halka
verilen zarardır. Devrimci
değerlere, halkın umutları-
na verilen zarardır. Böyle
olduğu içindir ki, ihanet af-
fedilemez. Ve böyle olduğu
içindir ki, her ihanetin bir
bedeli olmak zorundadır.**

sonra sürekli büyüyerek devam etmiştir. Bir tas çorba karşılığında “kazandığı” pis yaşamını dışarıda devam ettirmek için, “bilgisi” de dahil her şeyini düşmana satmış, **itirafçılık yasasından yararlanarak** tahliye olmuştur.

Şengül Aslan haini, dışarı çıktıktan sonra, devrimcilerin yaşadığı bir mahalleye taşınmış, burada evlenmiştir. Taşındığı yer **Çayan Mahallesi**’dir. Devrimcilerin kan can pahasına direnerek kurduğu bir mahalledir burası. Elbette bu mahallede bir hainin, bir itirafçının oturmasına izin verilemezdi. Nitekim verilmedi. Mahalleyi terk etmesi istendi ve kendisine bir süre verildi. Bu noktadan itibaren çeşitli devrimci demokratik gruplar, bu haini sahiplenmek için adeta **sıraya girdiler**.

Önce (2009 Ağustos ayı başında) Halk Kültür Merkezleri’nden ayrılan ve kendilerine “**Adalılar**” adını veren grup gelerek Şengül Aslan’ın mahalleden gönderilmesi kararını duyduklarını söyleyerek haini savunmaya giriştiler. Özetle şöyle diyorlardı: “**Ölüm orucunu bırakmış bir sürü insan mahallelerde yaşıyor, Şengül evlenmiş, bir çocuğu var bunun dikkate alınması lazım... Eşini dikkate alın, kız karakterini kişiliğini korumuş, kız düşmana gitmemiş, eşi uğur bizim ilişkimiz, dergi okurumuz...**”

Haini savunuyor, hainle evlenmiş birini “bizim ilişkimiz” diye gösteriyor ve onu dikkate alarak haini hoş görmemizi istiyor. Mantığa bakın. Apolitik bile denilemeyecek bir mantık; çünkü, bir ilişkilerinin bir hainle evlenmesini sorgulayacağına, ihaneti feodal ilişki mantığı içinde meşrulaştırmaya çalışıyor. Ve tüm bir düşüncesizlik ve aymazlık içinde, bu bakış açısına devrimci bir hareketi ortak etmeye çalışıyor.

Bu arada Cepheliler, mahalle halkını bilgilendirmek ve hainlere mahallede yer olamayacağını duyurmak açısından Şengül Aslan’ın teşhir edildiği bir duvar yazısı yazmışlardır. Adalılar adlı gruptan kişiler bu yazıyı görüp bir gün sonra gelerek, “*mahalleyi terk etmiş zaten. Aile duvar yazısını silecek, biz de aile ile beraberiz...*” diyorlardı...

Aynı tarihlerde bu kez Sarıgazide **DTP’den** biri, Halk Cephelilerle görüşmek istiyor, görüşülüyor ve o da şöyle di-

yor: “**Şengül bizim ilişkimiz, onun hakkındaki kararı yeniden değerlendirmenizi istiyoruz.**”

Haini sahiplenme bununla sınırlı kalmıyor.

İki gün sonra sıra ESP’dedir. **ESP** (Ezilenlerin Sosyalist Platformu) Temsilcisi, mahalledeki Halk Cephelelere gelip şu açıklamayı yapar: “**Şengül Aslan bizim dergi okurumuzdur. Sizin Şengül Aslana ilişkin tavrınız var. O bizim okurumuzdur, ona karşı alınan herhangi bir tavırda biz müdahiliz. bunu başka platformlara da taşıyacağız, size göre hain olabilir, biz öyle değerlendirmiyoruz.**”

Aktarılan bu görüşme ve konuşmalarda Cepheliler ihaneti kim sahiplenirse sahiplensin, kararın geçerli olduğunu ve bunu tartışmayacaklarını söylediler. Sol başka yollar arıyor sahiplenmek için. Şengül Aslan hakkında konuşmak istiyorlar.

Ağustos ayının ortalarında sürüyor tartışmalar. Önce ESP ile yapılan merkezi görüşmede “**Şengül bizim okurumuz, sizin ölüm orucunu bırakanlara bakışınızı biliyoruz biz sizinle aynı bakmıyoruz. Sizce hain olan bizce değil. Bunları yeniden kazanmak lazım. Evlendiği insan iyi birisi bunları gözetmek lazım. Siz işkencede her çözülene hain mi diyorsunuz, bunları dışlamak lazım sahiplenmek lazım**” diyorlar...

Söylediklerine bakalım tekrar: Biz sizinle aynı bakmıyoruz.... işkencede her çözülene ihanetçi mi diyorsunuz.... o bizim okurumuz... Sizce hain olan bizce değil...

ESP merkezi düzeyde böyle sahipleniyor haini.

Kime hain deyip demediğimizi hiç kuşku yok ki, ESP de çok iyi bilir. Ama bilip bilmemesi de çok önemli değil. Bir hareket, kendi içinden çıkan birini hain ilan ediyorsa, başka bir siyasi hareket “sizce hain, bizce değil” diyemez. Bunu diyebilmesi için, **birincisi** o hareketin bildiği her şeyi bilmesi ve **ikincisi**, o hareketin tüm iddialarını çürütecek bilgilere, belgelere, kanıtlara sahip olması gerekir. Birincisi, hiçbir zaman mümkün olmayacağı için, zaten ikinci şık üzerinden bir tartışma bile olamaz.

“Sizce hain bizce değil” diye bir cümle kurmanın, bunu merkezi bir görüş olarak dile getirmenin bir sorumluluğu vardır. Hem de büyük bir sorumluluğu vardır. Kıstas ne-

★

40 yıllık mücadelemiz içinde onlarca kez yaşadık ihaneti. Gerekçeleri, açıklamaları birbirinden farklı, ama hepsi birinin aynı onlarca hain gördük. İhanetle, hiçbir koşulda uzlaşmadık. İhaneti hiçbir koşulda mazur ve masum görmedik. Bu tutumumuz, ideolojik mücadelemizin de bir parçası oldu hep.

★

dir? **NEYİ BİLİYORSUNUZ DA HAIN DEĞİLDİR DİYORSUNUZ?**

Kimsenin bir şey bilmesine de gerek yoktur; devrimci bir örgütün dediğini esas alması gerekli ve yeterlidir.

Ama bu genel tavidan uzaktır ki bu oportünist ve reformist faydacılar, sözü edilen kişinin, her şey bir yana, **İTİRAFÇILIK YASASINDAN YARARLANARAK** tahliye olduğunu bile görmeyecek, akıllarına getirmeyecek kadar ne yaptıklarını bilmez durumdadırlar.

Sözü edilen kişinin, ölüm orucuna nasıl gönüllü olduğunu, kendisiyle yürütülen gönüllülük tartışmalarını, ihanet sürecini, ihanetinden sonraki sürecini ve itirafçılık yasasından yararlandığı dönemi... **ne kadar biliyorsunuz? Ne kadar biliyorsunuz ki, bir hareketten kararını gözden geçirmesini isteyebiliyorsunuz?**

Haine, sahip çıkma yarışına girenler, bunların hiçbirini bilmiyorlar. Gelip sormuyorlar da! Öğrenmek bile istemiyorlar! Bir “okur” kazanacaklar ya?! Bir “ilişki” kazanacaklar ya?! Grupçu çıkarları için tüm değerleri bir kenara bırakarak körü körüne bir haini savunuyorlar.

Yapılan görüşmelerde bu yüzden söylenen şudur: Kararımız geçerlidir. Bu haini sahipleneni de teşhir ederiz, kimse sahiplenmeye kalkmasın!

Şengül Aslan adlı bir hain var ortada.

Önce **Adalılar** diye bir grup sahip çıkıyor. (Çünkü eşi onların ilişkisi ve okuruymuş!!!)

Sonra **DTP’liler** sahip çıkıyor. Hain onların ilişkisiymiş.

Sonra **ESP** “Şengül bizim okurumuz” diyor.

Hain herkesi okuyor, herkesin ilişkisi.

Ama bu kadar değil.

ESP’yle yukarıda sözü edilen görüşmenin yapıldığı gün, haine sahip çıkma kervanına biri daha katılıyor.

Aynı gün Demokratik Haklar Federasyonu (DHF) temsilcileri Şengül Aslan hakkında konuşmak istiyorlar. Görüşülüyor. Yapılan görüşmede onlar da şöyle diyorlar: “Şengül bizim ilişkimizdir, kocası iyi bir insandır, hakkında mahalleden kovulma kararı almışsınız bu

kararınızı gözden geçirmenizi istiyoruz...”

DHF temsilcilerine konu anlatılıyor:

Sizden önce de ESP bizim ilişkimiz diye iddia etmiştir. Şengül bir haindir ve verilen kararı gözden geçirecek bir durum yoktur. Siz düşünmelisiniz, bir ölüm orucu hainini, bir itirafçıyı nasıl saniplenebilirsiniz? Üstelik sizden önce iki grup daha “*bu bizim insanımızdır*” diye gelip sahiplenmeye kalkmıştır. **Bir hain sizi nasıl kullanıyor, bunu görün** denilmiştir.

DHF temsilcileri ise bu görüşmenin sonucunda “*ESP’nin sahiplendiğini bilmiyorduk itirafçılık yasasından yararlandığını bilmiyorduk tekrar değerlendireceğiz*” demişlerdir.

Bu görüşmeden sadece yarım saat sonra, aynı yerde DTP İl Başkan Yardımcısı’yla görüşülmüştür:

DTP’linin söylediği şudur: “*Şengül bizim bir ilişkimizmiş, onun hakkında bir kararınız varmış bu kararınızı değiştirmenizi istiyoruz.*”

Artık bir kara mizaha dönüşen haini sahiplenme zinciri, DTP temsilcisine de anlatılıyor. Görün bir hain sizi nasıl kullanıyor. Bir günde üç siyaset “*bu bizim ilişkimiz*” diye bir haini sahiplenmeye çalışıyor. Hayır karar değiştirmeyecek. Gerekirse teşhir edeceğiz. Biz halka her şeyi anlatırız ama sizler bir haini sahiplendiğinizi halka anlatamazsınız o hain oradan gidecek denilmiştir.

DTP temsilcisi, anlatılanlar üzerine “*bu kişi bizleri kullanmaya çalışıyor anlaşılan, bizim işimiz olmaz artık bu insanla*” diyerek gidiyor.

DHF ve DTP, içine düştükleri kara mizahı görüp, haini sahiplenmekte ısrar etmiyorlar. Ama tablo son derece çarpıcıdır, vahimdir.

Bu nasıl bir kültürdür? Bir hain aynı gün içinde üç

ayrı siyaset tarafından sahiplenilmeye çalışılıyor. Bir hain, grupları, siyasi hareketleri, partileri, parmağının ucuna takmış adeta oynatıyor. Hain hepsinin okuru, hepsinin ilişkisi...

Hepsi haine kulak veriyor.

Onu masumlaştırıyor.

Evlendi, çocuğu olmuş, üstelik evlendiği kişi iyi bir kişiymiş... Deyip, devrimci hareketi kararını gözden geçirmeye ikna etmeye çalışıyor.

Bu nasıl bir kültürdür? Bir hain aynı gün içinde üç ayrı siyaset tarafından sahiplenilmeye çalışılıyor. Bir hain, grupları, siyasi hareketleri, partileri, parmağının ucuna takmış adeta oynatıyor. Hain hepsinin okuru, hepsinin ilişkisi...

Sen neden hain oldun diye soran yok.

Evlendiği “iyi kişi”ye, sen neden bir hainle evlendin diye soran yok. Haine, sen nasıl tahliye oldun, nasıl itirafçılık yasasından yararlandın, devlete hangi bilgileri verdin, kimleri sattın diye soran yok.

Onun itirafçı olması, ölüm orucunda ihanet etmesi bu üç siyasi hareketi ve bir grubu ilgilendirmiyor. ESP gibi daha ileri gidip “biz ihanete sizin gibi bakmıyoruz” diyerek haini sahiplenmenin teorisini yapmaya kalkışıyor.

Bizim gibi bakmıyorlarmış?

Peki nasıl bakılıyor ihanete?..

Hainlerin gözlerinden mi öpmeliyiz? Hainleri okurumuz diye kucaklamalı mıyız? Nasıl bakmalıyız? Sevgiyle, şefkatle mi bakmalıyız mesela?

Halka açıklayın; deyin ki bir devrimci yoldaşlarının kanını satabilir, örgütünü satabilir, hatta düşman ile işbirliği yapabilir... Deyin ki, bir direnişçi, bir tas çorbaya yoldaşlarını satabilir... Deyin ki, yoldaşlarının cesetlerinin üzerine basıp, tahliye olabilir... Deyin ki bunlar normal şeylerdir. bunları yapanları affetmek lazım, kazanmak lazım, içimize almak lazım... Anlatın bunu halka...

Ama çok iyi biliyoruz ki anlatamayacaklardır. Anlatamazlar. Çünkü halk ihanetin meşrulaştırılmasını kabul etmez. Haini bağrına basmayı kabul etmez.

“Hainlik”, “itirafçılık”, “işbirlikçilik”, “dönellik”... Bu kavramlar devrim mücadeleleri içinde ortaya çıkmıştır. İhanet, evrensel bir kavramdır. Sınıflar mücadelesinde tanımı en net kavramlardan biridir ihanet ve hain. İşte bu yüzden, hain, herkes için haindir. Dönük, herkes için dönüktür. Tersini düşünmek, biz öyle değerlendirmiyoruz o sizin değerlendirmeniz demek açık bir değersizliktir. Çürümedir. Faydacılıktır.

Bir haini, okurumuz, ilişkimiz diye sahiplenmek, kime ne kazandırır?

Bunun tek bir cevabı vardır: Haini şu veya bu biçimde sahiplenmek, ihaneti meşrulaştırarak, haini aklayarak sadece ve sadece faşist düzene kazandırır. Hainin tek bir sahibi, tek

bir yuvası vardır: Faşizm. O, ihanet ederek oraya ilhak etmiştir zaten. Kimilerinin faydacı bir anlayışla “ilişkimiz, okurumuz” demesi onu faşizme ait olmaktan çıkarmaz.

Küçük, basit hesaplarla bir haini sahiplenmeye kalınlar, dünya ve ülkemiz devrim tarihlerinin en basit tecrübesini bile göremeyecek kadar kördürler. Sınıflar mücadelesinin yüzlerce yıllık tecrübeleri sabittir: Hainlerden kimse bir fayda sağlayamamıştır. **Yoldaşlarını satanlar**, yarın da dost geçindiklerini satmaktan çekinmeyeceklerdir. Hain bir kez satmaya başladığında hep satar. Çünkü onların karakteri budur. Düşman da hi işbirlikçisine, hainine güvenmez.

Haini sahiplenene onun ihanetini de sahipleniyor demektir. Haini sahiplenene, hainin işlediği suçları da üstleniyor demektir. Haini sahiplenmek solun, devrimci, ilerici, sosyalist olduğu iddiasında olanların işi olamaz ve OLMAMALIDIR!

Bu gerçeğe gözlerini kapayanlar, bir hainden medet umanlar, yaptıklarının nasıl bir olumsuzluk olduğunu göremeyecek kadar körleştikleri için de, bu olumsuzluğa devrimci hareketi ortak etmeye yeltenebilmektedirler. Haine hain gibi davranan devrimcilerin kararını gözden geçirmesini istemek, ihanet karşısındaki bir aymazlık ve sorumsuzluktur. İhaneti meşrulaştırmak, haini sahiplenmek çürümedir. Bu çürümeye şu veya bu biçimde ortak olanlar, çürümüşlüğü yaymaya çalışmak yerine, kendilerini gözden geçirmelidirler.

Bir hain tarafından adeta oynatılanlara diyeceği-

miz şudur: Böyle bir şeyin nasıl olabildiğini sorgulayın önce. **Bir hain nasıl aynı anda hepinizin okuru oldu, nasıl aynı anda hepiniz onun hamisi olabildiniz?**

İkinci olarak; genel ve kesin bir tavır olarak, ihaneti ve hainleri sahiplenmeyi bırakın. İhanet devrimci harekete karşı yapılmıştır. İhanet devrime karşı yapılmıştır, ihanet Türkiye halklarına, Türkiye halklarının şehitlerine karşı yapılmıştır... Hiçbir gerekçeniz bu gerçeği değiştiremez. İhaneti sahiplenmek çürütür. İhaneti sahiplenmek devrimcilerin, solun işi olamaz...

Bir hain tarafından adeta oynatılanlara diyeceğimiz şudur: Böyle bir şeyin nasıl olabildiğini sorgulayın önce. Bir hain nasıl aynı anda hepinizin okuru oldu, nasıl aynı anda hepiniz onun hamisi olabildiniz?

İkinci olarak; genel ve kesin bir tavır olarak, ihaneti ve hainleri sahiplenmeyi bırakın... İhaneti sahiplenmek çürütür. İhaneti sahiplenmek devrimcilerin, solun işi olamaz...

Halk Cephehilerine

‘Hepimiz Birimiz İçin’ Direndik ve Kazandık!

**Güler Zere Yoldaşımız Artık Aramızda.
Onu, Zulmün Elinden Çekip Aldık.**

Yoldaşlar, Güler Zere’yi zulmün elinden çekip almak için verdiğimiz bu mücadeledeki emeğiniz, kararlılığınız, cüretiniz, ısrarınız, sahiplenmeniz, fedakarlıklarınız için hepinize teşekkür ediyoruz.

Bu sonucun alınmasında, “Güler Zere’ye özgürlük” sloganıyla yürüyüşlerimize bir kez katılanın da, bir imza atanın da payı var. Ancak aylar süren bu kavganın merkezinde elbette Halk Cephehileri vardı. Örnek olan, önder olan, örgütleyen, emek veren, nöbet yerlerinde gecesi-ni gündüzüne katan sizlerdiniz.

Aylardır Balcalı Hastahanesi önünde, Adli Tıp önünde, Taksim’de, ve bir çok ilde, yurtdışında, haklı meşru talebimizi dile getirdiniz; bulunduğunuz her yere Güler’in sesini, “Güler Zere’ye Özgürlük” sloganımızı taşıdınız. Gün geçtikçe büyüdü bu ses. Daha kararlı, istikrarlı, kitlesel hale geldi. Ve kimsenin duymazlıktan gelemeyeceği bir boyuta ulaştı.

Gerektiğinde canlarımızı bir saniye bile düşünmeksizin ortaya koyarız; feda eylemlerinde olduğu gibi, ölüme

tilililerle uğurlarız yoldaşlarımızı. Ama gerektiğinde tek bir yoldaşımızın bir gün daha fazla yaşaması için de dünyayı ayağa kaldırırız. Tıpkı Güler Zere yoldaşımız için yaptığımız gibi.

Güler Zere için, hasta tut-saklarımız için önce kendisi ayağa kalkan ve ardından Türkiye’yi ayağa kaldıran herkes, Güler’in zafer işareti yapan elleri, hepinize bir teşekkürdür. Güler bizimdir, Güler’in ellerinde resmedilen zafer bizimdir.

Yoldaşlar!

Bu haklı, meşru talebin mücadelesini verirken, gözaltılar işkenceler de yaşadık. Ama Güler’in Balcalı’dan çıkarken zafer işareti yapan o görüntüsü, çok daha büyük bedeller ödemeye degecek bir görüntüdür. Bu görüntü, bağlılığımızın, birliğimizin gücüdür.

Bu bağlılığı, birliği büyüterek, geliştirerek, daha büyük sonuçlar yaratmamız, daha büyük zaferler kazanmamız mümkündür.

Kuşkusuz, bütün bunları söylerken, Güler Zere

yoldaşımızı ancak hastalığının iyice ilerlediği bir aşamada zulmün elinden alabildiğimizi unutmuyoruz. Buradan iki sonuç çıkarıyoruz ve hiçbir yoldaşımız bir an bile bu iki noktayı aklından çıkarmamalı: Birincisi, oligarşi, yoldaşımızı gün gün katletme politikasında bir noktaya kadar ısrar etmiştir; bu nedenle verdikleri tahliye kararı, onların suçunu hiçbir şekilde değiştirmez. İkincisi, yoldaşımızı ve diğer hasta tut-sakları zulmün elinden alabilmek için, daha fazla güçlenmeliyiz; güç, örgütlenmektir, daha fazla örgütlenmeliyiz. Güç, birleşmek, birleştirmektir. Daha fazla birleşmeli, halkın ve solun her kesimini büyüyen şekilde birleştirmeliyiz.

Demokratik mücadelede ısrar, bir Cephe geleneğidir!

Güler Zere yoldaşımızı, hasta tutsakları sahiplenmişiz, militan demokratik mücadele geleneğine eklediğimiz yeni bir halkadır. Demokratik mücadelede sonuçlar yaratmanın tek yolunun ısrar, ısrar ve yine ısrar olduğu bir kez daha gösterilmiştir. Düşünün,

“Türkiye’nin en önemli sorunudur” diye gündeme getirilen bir çok konu, bir kaç basın açıklaması ile geçirilmiş, unutulmuş, unutturulmuştur. Bu, demokratik mücadelenin yasak savmacı tarzda ele alınışdır ve devrimci değildir. Güler Zere’yle ilgili de mesela bir kaç hafta boyunca, bir kaç eylem yapıp bıraktığımızı, sonra arada bir yine yasak savma kabilinden birşeyler yaptığımızı düşünün. Ne olurdu, hangi siyasi sonuçlar yaratılırdı?

Halk Cephesi’nin ve Cephelilerin farkı buradadır. Öyle bir sahiplenme ve kararlılıkla ele aldık ki, kısa sürede Balcalı ve Adli Tıp önünde iki sabit direniş mevzisi oluştu. Taksim’deki yürüyüş başta olmak üzere, illerdeki eylemler periyodikleşti...

Bu mücadele, afişlerimizden sloganlarımıza kadar da örnek bir çalışmadır. Her şeyi en yalın biçimde ele aldık. Eylemlerimizin, politik çizgimizin çarpıtılamayacağı bir netlikte olduk.

Haziran ayının 12’sinde açtık ilk “Güler Zere’ye Özgürlük” pankartını. Temmuz ayının başından itibaren her yeri “Güler Zere’nin Tahliye Edilmesini İstiyorum! Çağırma Sen De Katıl!” afişleriyle donattık. Bunları “Ülkemizin hapishanelerinde tutsaklar öldürülüyor! Herkese anlatın. Zulmü duymayan, zalimi tanımayan kalmasın!” afişlerimiz izledi.

Yaklaşık 5 ay boyunca, tüm diğer örgütsel, siyasal çalışmalarımızı ve mücadelelerimizi sürdürürken,

her Cepheli’nin aklının bir köşesinde Güler Zere vardı.

Yoldaşlar! Büyük bir sahiplenme ortaya koydunuz. Bir çok eylem, bir çok direniş biçimi, kimsenin herhangi bir şey söylemesine gerek kalmadan ortaya çıktı.

Güler Zere’yle ilgili yapılan her şeye, kendinizden bir şey kattınız.

Herkes afişlerin en çoğunu yapıştırmak için seferber oldu. En çoğuyla yetinilmedi, en

Hasta tutsakların tahliye edilmesi, 7 yıllık büyük direnişimizin en önemli taleplerinden biriydi. Güler Zere’nin tahliyesiyle 7 yıllık büyük direnişimiz kazanmıştır. Büyük direnişimizden öğrendiğimiz sabırla, ustalıkla, deneylerimizle kazandık.

büyüğü olsun istendi. Bu sahiplenme, “Güler Zere’ye Özgürlük!” kampanyamızı büyüttü, yaygınlaştırdı.

Burjuva basın yayın organlarının Zere’nin tahliyesinden önceki 4-5 günlük süredeki yayınları, iktidarın bu talebi artık görmezden gelemez hale gelmesi, işte bu sürecin sonucudur.

Bazıları, burjuva basın yayın yazıp çizince iktidarın konuyu gündemine almaktan kaçınmadığını söylüyor, ama yanlıştır. Burjuva basın yayını bu gerçekten kaçamaz hale

getiren de bizim mücadele-mizdir. Eğer ki mücadelemiz olmasaydı, burjuva basın bundan önceki hasta tutsakların katledilmesini nasıl sessizlikle geçiştirdiyse, Güler için de aynısı olacaktı.

Yoldaşlar! Güler Zere’nin Tahliyesi, Büyük Direnişin Zaferidir. Hasta tutsakların tahliye edilmesi, 7 yıllık büyük direnişimizin en önemli taleplerinden biriydi. Güler Zere’nin tahliyesiyle 7 yıllık büyük direnişimiz kazanmıştır.

Büyük direnişimizden öğrendiğimiz sabırla, ustalıkla, deneylerimizle kazandık.

Yoldaşlar, Güler Zere’yi zulmün elinden çekip almamızın bir anlamı daha var: Devrimin ve devrimciliğin meşruluğu kazanmıştır! Güler yoldaşımızın tahliyesi, devrimin, devrimciliğin meşruluğunun tartışılır hale getirildiği bir ortamda, net bir meşruluk zaferidir.

Her sorunda, ancak oligarşinin çizdiği sınırlar içinde kalırsa, onların kabul edebileceği “makul” önerilerde bulunursa, sonuç alabileceğini sanan anlayışı reddettik; Kendi meşruluğuna ve halkın gücüne güvenmeyip, kitlelerin, küçük-burjuvazinin ve burjuva politikacıların “vicdanlarına” seslenen tarzı reddettik. Burjuvazinin vicdanı, insafı olmazdı zaten. En başından itibaren “**merhamet değil, adalet**” diye koyduk tavrımızı ortaya. Adalet derken de, uğruna yüzlerce yıl mücadele ettiğimiz hakların uygulan-

masıydı istediğimiz.

Güler Zere'nin kanser hastalığında görülmesi gereken sadece hastalık ve o hastalığın yarattığı acılar değildi. Kanser hastası bir tutsak etrafında gelişen sorun, oligarşiyle devrimciler, oligarşiyle halk arasındaki mücadelenin bir biçimiydi. Bu yüzden Güler'in acılarını değil, faşizmin Güler'e zulmünü anlattık. Onun **DEVİRİMCİ** bir tutsak olduğunu vurguladık her yerde ve her koşulda. Kazanacaksak böyle kazanmalıydık. Kendi meşruluğunu inkar ederek, icazetle ve dilenerek elde edilecek herhangi bir sonuç, devrimci, demokratik anlamda bir kazanım değildir.

Oligarşi, son ana kadar bize merhamet dilemeyi dayattı. Ailenin veya kendisinin başvurusu olmadığı için bir işlem yapamıyoruz diyordu Cumhurbaşkanlığı. Reddettik. Sonunda Cumhurbaşkanı, kendi açıklamalarını çiğneyip Güler'in tahliyesini sağlayacak kararını verdi. İnançlarımızla, ilkelerimizle ölümün karşı karşıya konulduğu her yerde, öldük; inançlarımızdan, ilkelerimizden vazgeçmedik. Güler Zere yoldaşımız, hastanede ölebilirdi; ki o durumda da, asla diz çökmeyen, asla merhamet dilenmeyen bir devrimci olarak vermiş olacaktı son nefesini. Bir devrimci için en temel olan da budur.

Güler Zere'yi sahiplenişimizdeki devrimci meşruluğumuzla, *"insan yaşamı her şeyin üzerindedir"* türünden pespayelikleri de bir kez daha yere serdik. İnsan

yaşamı, nasıl onun inançlarının önüne geçebilir? İnançlarından, düşüncelerinden soyundurulmuş, diz çöktürülmüş bir insan, ne kadar ve nasıl bir insandır? İnançlarını, düşüncelerini terketmiş, boyun eğmiş bir insan olmaktansa ölmek işte bu anlamda yeğdir.

Yoldaşlar, hasta tutsaklar için yükselen mücadele, Cephemizin birleştiriciliğidir. Birleştik ve birleştirdik! "Güler Zere'ye ve hasta tutsaklara Özgürlük!" mücadelesi, Cephe'nin birleştiriciliğidir. Taksim'de her

Hayatın önümüze getireceği her sorunda, emperyalizme ve oligarşiye karşı direniş bayrağı açtığımız her konuda, benzer şekilde birleşmeli, seferber olmalıyız. Bıkmadan, usanmadan devam ettiğimizde, mutlaka sonuç alacağımız kesindir.

hafta yürüyen binler, Türkiye solunun her kesimini içeriyordu. Herkese çağrı yaptık, herkesi birleştirdik. Her zaman söyledik; birlik sorumluluktur, birlik fedakarlıktır, birlik emektir, birlik tavizdir. Hepsini verdik. Grupçuluğun, rekabetçiliğin Türkiye soluna iflah olmaz bir hastalık gibi yapıştığı bir gerçekken, bu durumu değiştirerek tek bir pankartın arkasında aylarca birlikte yürüdük.

AKP iktidarının hasta tutsaklara uyguladığı zulmün

karşısına güçlü bir biçimde çıkmalıydık. Tutsaklarını sahiplenmek, bir halk için de, o ülkenin solu için de bir onur sorunudur, tartışılmaz bir sorumluluktur. "Güler Zere'ye Özgürlük! Hasta Tutsaklar Serbest Bırakılsın" pankartının arkasında yürürken, işte bu sorumluluğu üstleniyorduk ve kimsenin bu sorumluluğu grupçulukla, rekabetçilikle gölgelemesine izin verilemezdi. Taksim'deki eylemde, başından itibaren tek bir Cephe pankartı, döviz, bayrağı, flaması taşımayarak, olması gerekene önce kendimiz örnek olduk.

Yoldaşlar, Hayatın önümüze getireceği her sorunda, emperyalizme ve oligarşiye karşı direniş bayrağı açtığımız her konuda, benzer şekilde birleşmeli, seferber olmalıyız. Bıkmadan, usanmadan devam ettiğimizde, mutlaka sonuç alacağımız kesindir.

Yeni zaferler kazanacağız. Daha büyük zaferler kazanacağız. Bundan hiç kuşğumuz yok. Cepheliler, yeni zaferler için, önder yoldaşlarımızın istediği gibi, daha hızlı koşacaklar, daha fazla cesaretle donanacaklar, bundan da kuşğumuz yok.

Güler Zere ve tüm hasta tutsaklar adına, tüm tutsak yoldaşlarımız adına, Cephelilere bir kez daha teşekkürlerimizi ve sevgilerimizi, selamlarımızı iletiyor;

Tüm Cepheliler adına da Güler yoldaşımızı kucaklıyor, aramıza hoşgeldin diyoruz.

7 Kasım 2009

20 Ekim 2000'den 22 Ocak 2007'ye

Direnış, Zafer ve Sol

2000-2007 yılları arasında süren Büyük Ölüm Orucu Direnişı'ne ilişkin gerek oligarşı cephesinden, gerekse sol cepheden pek çok şey söylendi.

Direnışin başlamasından bu yana yaklaşık 9 yıl geçti. Şunu net olarak söyleyebiliriz ki, oligarşı ve oligarşıye F tipleriyle devrimci tutsakları teslim alması talimatını veren Amerikan ve Avrupa AB emperyalistleri **hedeflerine ulaşamamışlardır**. Bugünün Türkiye gerçeğı ortadadır. Ne devrimci tutsakları teslim alabilmişlerdir, ne de devrimci hareketi tasfiye edebilmişlerdir ve ne de bununla bağlantılı olarak, halkı sessizliğe, tepkisizliğe gömebilmişlerdir. Bugün yine ülkemizin sokaklarında, meydanlarında emperyalizmin ve işbirlikçilerinin politikalarına karşı halkın mücadelesi sürmektedir. Ekonomik, demokratik hak gasplarına karşı, adaletsizliğe, yoksulluğa ve yozlaştırmaya karşı, emperyalizme bağımlılığa karşı... yetersiz, güçsüz de olsa, halkın değişik kesimlerinin mücadelesi vardır.

Bugün hâlâ “yakalanan huzur-barış ortamının bozulmasını isteyenler”den şikayet ediyorlarsa, nedeni ülkemizi “dikensiz gül bahçesi” haline getiremediklerindendir... Bu sonucu yaratan, en zor koşullarda bedel ödemesini bilen devrimcilerdir. En başta tecrit altında direnen devrimci tutsaklardır. Coplanmalara, gözaltılara işkencelere, tutsaklıklara rağmen ısrarla mücadelesini sürdüren, gerektiğinde açlık grevleri, ölüm oruçları yapan TAYAD'lılardır... Bu sonucu yaratan, Parti-Cephe'nin Dayı'nın önderliğinde devrimci politikaları hayata geçiren her düzeydeki örgütlenmeleri, bu örgütlenmeler içinde yer alan taraftarları, savaşçıları, kadrolarıdır. Devrimci hareketin politikalarını sahiplenen halkımızdır.

Bu büyük direniş nasıl başlamıştı; onu da kısaca hatırlatalım.

“IMF politikalarının uygulanabilmesi için cezaevleri sorununun çözülmesi gerekir.” deniliyordu sürecin başında. Bu sözler Türkiye siyasi tarihinde belli bir yeri olan ve Başbakanlığı döneminde, Türkiye tarihinin en büyük hapishaneler katliamını gerçek-

leştiren Bülent Ecevit'e aittir. Süleyman Demirel, de Cumhurbaşkanı ve Başbakanı olarak defalarca katıldığı **MGK toplantılarının** değişmeyen gündem maddelerinden birinin “cezaevleri sorunu” olduğunu 19 Aralık sonrası itiraf etmişti.

Peki neden böylesine önemliydi “cezaevleri sorunu” ve neden “çözülmesi” gerekiyordu? “Çözüm”ün anlamı neydi?

Ecevit'in söylediklerinin ilk bölümü, yoruma gerek bırakmayacak kadar açıktır. IMF politikalarının ne olduğu, yaşananlardan bilinmektedir. Ecevit'in başbakanlığını yaptığı DSP-MHP-ANAP koalisyon hükümeti, emperyalist tekellerin ve devletlerin isteğı üzerine, 15 maddelik yasayı 15 günde TBMM'den geçirerek işbirlikçilikte bir “ilk”e imza atmışlardı. Ancak, yasaları çıkarmak yetmiyordu. Asıl olan, onların uygulanmasındaydı. 12 Eylül öncesi alınan **“24 Ocak Kararları”** da IMF talimatları olarak uygulanmaya sokulmuştu. Ancak halkın mücadelesi, bu kararların uygulanmasının önünde engel olmuş, oligarşı bu engeli 12 Eylül cuntasıyla “aşmıştı”.

Peki 2000 Türkiye'sinde nasıl aşılacaktı bu engel?

Devrimcilerin, yurtseverlerin, ilericilerin, demokratların, kısacası düzene şu veya bu ölçüde karşı çıkan, bu doğrultuda mücadele edenlerin bir kısmı, zaten hapishanelere konulmamışlar mıydı? Dört duvar arasında değiller miydi?

Evet tutsaktılar... Ama bu, ne emperyalizmi, ne de işbirlikçi oligarşıyı rahatlatmaya yetmiyordu. Fiziki olarak tutsak edilenleri, bir de ideolojik, politik olarak teslim almalıydılar. Tüm karşı-devrim güçlerinin “hapishane sorununun çözümü” olarak tanımladığı şey esasta buydu; Devrimci tutsakların halklarına, yoldaşlarına, inançlarına, örgütlerine ihanet etmeleliydi. Düzene, emperyalizme biat etmeleri idi.

Özellikle 12 Eylül cuntası ve onun devamı olan tüm hükümetlerin en temel politik hedeflerinden biriydi bu. 12 Eylül faşist cuntası koşullarında, bazı hapishanelerde başarılı olmuşlardı. Oligarşinin teslim

alma politikalarının öğüttüğü pek çok devrimci, ilerici örgüt, reformistleşmiş, düzeniçileşmiş, devrimi terk etmişlerdi. Oligarşinin istediği, tüm devrimci tut-saklar için aynı “son”du.

Ancak her türden zulme rağmen direnenler, gerekli bedelleri ödemekten çekinmeyip oligarşinin “çözümü”nü reddedenler de vardı. Onlar, Anadolu halkının umudunun yok olmasını engellemiş, örgütlülüğünü korumuş, geleceğe büyük bir miras, her koşulda savunulan, uğrunda savaşılan değer ve ilkeler taşımışlardır. Üstelik tüm bunları eski sosyalist ülkelerde karşı-devrimlerin şaha kalktığı, kapitalizmin kesin zaferinin ilan edildiği yıllarda yapmışlardı. “Hiçbir düşünce için ölmeye değmez” anlayışının revaçta olduğu yıllarda, Anadolu topraklarında sosyalizm için can veriyorlardı.

Kısacası, 12 Eylül cuntası da dahil hiçbir iktidar, “cezaevleri sorunu”nu istedikleri gibi çözmemişlerdi. Yani devrimci tutsakları teslim alamamışlardı. Halkımıza, “Bakın işte, peşinden gittiğiniz, devleti yı-kıp devrim yapacağınızı söyleyenlerin haline.” diyememişlerdi. Onlar teslim alınırsa, devrimci hareket tasfiye edilecek, halk sessizliğe gömülecekti. Böylece emperyalizmin politikalarının uygulanabilmesi için engel kalmayacaktı.

Bu nedenledir ki, emperyalizmin ve oligarşinin “cezaevleri sorununu çözmek”, daha açık deyişle, devrimci tutsakları teslim almak için saldırıları hiç eksik olmamıştır. Bunlardan bazılarını hatırladığımızda, karşı-devrim cephesinin bu konudaki ısrarı daha açık görülecektir:

1988’de NATO’nun “Anti-Terör Komitesi”nde “politik tutsakların izole edilmesi ve rehabilitasyonu” kararı alındı. Kararın özeti, “**ya düşünce değişikliği, ya ölüm**”dü.

1 Ağustos 1989’da yayınlanan “1 Ağustos Genelgesi”yle, tutsaklara yeniden Tek Tip Elbise dayatılıp, yeni bir teslim alma savaşı açıldı.

22 Mart 1991’de yürürlüğe sokulan “Terörle Mücadele Kanunu”nun 16. maddesiyle, hücre tipi hapis-

haneler yasallaştırıldı ve devrimci, yurtsever tutsakların cezaları için “*tek kişilik ve üç kişilik oda istemine göre inşa edilen özel infaz kurumlarında infaz edilir.*” hükmü getirildi. Eskişehir Tabutluğu açıldı.

9 Eylül 1993’de “**Hapishaneleri yeniden yapılandırmak**” gerekçesiyle yeni bir genelge çıkarıldı, yaptırımlar, dayatmalar getirildi.

21 Eylül 1995’te Buca Hapishanesi’nde, 4 Ocak 1996’da Ümraniye Hapishanesi’nde gerçekleştirilen katliamlarla teslim alma politikalarının önü açılmak istendi.

1996 Mayıs’ında Eskişehir tabutluğu bir kez daha açıldı. Hücre statüsü uygulanmaya başlandı.

24 Eylül 1996’da Diyarbakır E Tipi Hapishanesi’nde bir katliam daha gerçekleştirildi.

26 Eylül 1999’da Ulucanlar Hapishanesi’nde düzenlenen ve 10 tutsağın öldürüldüğü katliamda, bir anlamda 19 Aralık’ın ilk adımı atıldı. Başbakan Bülent Ecevit, katliamın hemen öncesinde “**Devletin gücü cezaevlerinde gösterilecektir... Otorite ne pahasına olursa olsun sağlanacak**” açıklamasını yaptı.

Aynı Ecevit’in ve bakanlarının, 19 Aralık 2000 sabahında “*devletle başedilemeyeceğini anlamış olmaları... hapishanelerde devlet otoritesi tesis edilmiştir*”... sözleri hatırlanırsa, Ulucanlar’la 19 Aralık arasındaki devamlılık daha iyi anlaşılır.

F Tipi hapishaneler, emperyalizm ve oligarşinin büyük umutlar bağladığı “çare”ydi. Dünyanın pek çok ülkesinde “olumlu” sonuçlar almışlardı. Türkiye’de de başarılı olmaması için hiçbir neden yoktu! Böyle düşünüyorlardı.

İşte böyle bir süreç yaşanarak gelinmişti 2000 yılına. 2000 yılının ilk aylarında F tipleri devrimci tutsakların gündemine somut olarak girdi. Oligarşinin amacının ne olduğunu ve neler yapabileceğini tüm devrimci tutsaklar ve onların örgütleri biliyordu.

Devrimci tutsakların önünde iki seçenek vardı: **Ya direniş ya da teslimiyet.**

Hiç kimse “teslim olunmalı” demiyordu. Ulucanlar’da “Biz yokuz” diyerek teslim olan, F tiplerine de itirazı olmayan PKK davası tutsakları da “teslim olmayız” demiyorlardı. PKK dışındaki tüm örgütler F tiplerine karşı çıkıyor, “direniş”ten söz ediyordu. Peki ne zaman, nasıl direnilecekti? İşte orada farklılıklar başlıyordu.

Yazımızın ileriki bölümlerinde ayrıntılarına değineceğimiz tartışmalar ve ayrışmalar sonucunda,

FTipi hapishaneler, emperyalizm ve oligarşinin büyük umutlar bağladığı “çare”ydi. Dünyanın pek çok ülkesinde “olumlu” sonuçlar almışlardı. Türkiye’de de başarılı olmaması için hiçbir neden yoktu! Böyle düşünüyorlardı.

20 Ekim 2000'de DHKP-C, TKP(ML) ve TKİP'den 816 tutuklu ve hükümlü, Süresiz Açlık Grevi'ne başladı. 19 Kasım'da Süresiz açlık grevi, Ölüm Orucuna dönüştürüldü.

DHKP-C tutsakları, F tipi hapis-haneler ve tecrit saldırısının amacının halkı teslim almak olduğunu bildikleri için, tüm bedelleri göze alarak direnişe başlamışlardır. Bunu halka karşı bir görev, halkın öncüsü olma iddiasının ve devrim ve iktidar iddiasını sürdürmenin gereği olarak görmüşlerdir.

19-22 Aralıkta, kan ve ateş içinde, halkımız korkutulup sindirilmek istenmiştir.

Oligarşi devrimci tutsakların F tiplerine “gönüllü” olarak gitmeyeceklerini biliyordu. Zaten başta militarist kurumlar olmak üzere devlet, hazırlıklarını buna göre yapmıştı.

19 Aralık sabahı, 20 hapisaneye bombalar, kurşunlar ve “Teslim olun” çağrılarıyla gerçekleştirilen baskınlarla, kurşunlayarak, diri diri yakarak yarattıkları vahşetle, devrimci tutsaklar nezdinde amaçlarına ulaşmayı hedeflemişlerdi.

Ancak 19 Aralık'ta katliamla yetinmediler. Türkiye ve dünya halkları, devlete karşı gelmenin, direnenin ve direnenlerin sonunu görmeliydi. Halklar vahşeti izlemeliydi ki, faşizme karşı konulamayacağı beyinlerine yer etmeliydi. Bir yandan gözdağı verilirken, devleti aklama, operasyonu meşrulaştırma yalanları da bu gözdağına eşlik ediyordu:

Adalet Bakanı H. Sami Türk katliam operasyonuna “**Hayata Dönüş**” adını verip bilinçlere yönelik saldırıyı başlatıyordu: “*Müdahalenin amacı insanların hayatını kurtarmaktır... Devletin şefkatli eli onlara uzanmıştır. İnsan hayatının kurtarılması en büyük değerdir.*”

Başbakan Ecevit: “*Kırıp dökmeden, olabildiğince barışçı yollardan sorun çözülmeye çalışılıyor.. Bu müdahale, teröristleri kendi terörizmlelerinden koruma ve kurtarma biçimidir.*”

İçişleri Bakanı Saadettin Tantın, operasyon devam ederken açıklama yapıyor: “*15 mahkum, örgüt yöneticilerinin basına da yansıyan talimatlarıyla kendile-*

**Devrimci Hareket
F Tipi Hücre Saldırısının Politik
Hedefinin Türkiye Devrimci Hareketi'ni Tasfiye Etmek ve Halkı Teslim
Almak Olduğunu Görmüş, Direniş
Politikasını Buna Göre Belirlemiştir**

rini yakarak hayatlarına son vermişlerdir.”

Adalet Bakanı yalanlarını sürdürüyor: “*Bazı cezaevlerinde kaleşnikofla karşılık verilmiştir... Ölümle operasyondan kaynaklanmadı. Ölenler, örgüt emriyle kendilerini yakan hükümlülerdir*”...

Kısacası yalanlar havada uçuşuyordu.

Adeta naklen yayınlanan 19-22 Aralık katliamından kitlelere söylenenin bir yanı, direnenlere neler yapılabileceğiydi... Diğer yanı ise vahşetin, ölümlerin zorunluluktan ve örgütlerin zorlamasıyla gerçekleştiği yalanlarını beyinlere işlemekti.

Hapishanelerin içinde yarattıkları vahşetin görüntüleri yoktu TV ekranlarında. Direnişçilerimizin feda eylemleri, operasyona gelenlere karşı yaptıkları konuşmalar yoktu. Bayrampaşa'da DHKP-C'li kadın tutsakları nasıl kimyasal maddelerle yaktıklarını, feda eylemcilerini kurşunlamalarını göstermiyorlardı. Buna karşılık, oligarşi Çanakkale E Tipi Hapishanesi'nde feda eylemi gerçekleştiren Fidan Kaşen'in eylemini “*arkadaşlarınca ellerinin bağlanıp, yakıldığı*” şeklinde alçakça bir yalan eşliğinde veriyordu.

Tüm bu yalanlara ihtiyaç duymalarının nedeni haksızlıkları ve devrimci tutsakların direnişi karşısında içine düştükleri acizlikleridir. Katliam operasyonunu gerçekleştirenler, halka gözdağı verirken, bunun etkisini azaltacak herşeyi sansürlediler. Devrimci tutsakların direnişlerinin, kararlılıklarının, devrimci iradelerinin, cesaretlerinin, feda eylemlerinin, kahramanlıklarının halkımızca görülmesi ve öğrenilmesini

engellemek için kopkoyu bir sansür uyguladılar. Bayrampaşa'da 18 saat, Çanakkale'de 56 saat, Ümraniye'de 83 saat süren direnişler, burjuva basın yayın organlarında ancak çarpıtılarak yansıdı.

19 Aralık katliam operasyonunun halka adeta naklen izlettirilmesi, kontrgerillanın psikolojik savaş yöntemlerine uygun olarak başvurulmuş bir yöntemdir. Katliamın etkisi pekiştirilmek istenmiştir.

Ancak çok istemelerine rağmen, ne adlarını sık sık andıkları DHKP-C'li tutsakların, ne de diğer direnişçilerin teslimiyet görüntülerini yayınlamamışlardır. 19 Aralık katliamı, feda eylemlerimizle, günlerce sürdürdüğümüz barikatlarla boşa çıkarılmıştır. Tarih, o günü yalnızca bir katliam olarak değil, katliam ve direniş olarak kaydetmiştir.

19-22 Aralık direnişi devrimci hareketin zaferidir. Zaferi yaratan; doğru devrimci politikaları feda anlayışıyla hayata geçiren devrimci tutsaklardır.

*“Siz sonuca bakın. Artık devlete karşı konulmama-
yacağımı anlamış olmalılar.”* Bu sözler, 19 Aralık 2000'de 20 hapisaneye gerçekleştirilen katliam saldırısının yapıldığı gün dönemin başbakanı Bülent Ecevit tarafından söylenmişti. Ecevit'in ağzından bu sözler çıkarken, pek çok hapisanede katliam operasyonları devam etmekteydi.

Kendisinden bu sözleri söylemesini isteyenler de Ecevit gibi “sonuca” inanmışlardı. Ya da inanmak istiyorlardı.

Ecevit, Ulucanlar Hapishanesi katliamı öncesinde de *“Devlet cezaevlerinde otoritesini her ne pahasına olursa olsun yerleştirecektir... Devlet gücü cezaevlerinde gösterilecektir.”* diyordu. Hedefledikleri **“sonuç”** buydu.

Ulucanlar'da devrimci tutsakları teslim alamamışlardı. Bu kez daha hazırlıklıydılar. AB ve ABD emperyalizminin maddi-manevi desteğiyle, mimari ola-

rak tecrite en uygun yerler olarak F tipi hapisaneleri inşa etmişlerdi. “F Tipi Yüksek Güvenlikli Hapishaneler”den kesin sonuç alacaklarını hesaplıyorlardı. Planlarını, hazırlıklarını buna göre yapmışlardı.

Oyunu ilk bozan, F tiplerinin açılmasını engellemek için 20 Ekim 2000'de başlatılan ölüm orucu merkezli direniş oldu.

Hücre-tecrit statüsünün emperyalist ülkelerde on yıllardır uygulandığı; buralarda devrimci tutsaklara teslimiyetin dayatılacağı; saldırının sadece tutsaklarla sınırlı olmayıp halkı teslim almaya dönük olduğu gerçeği en geniş kesimlere anlatılmaya çalışılırken tutsaklar da, oligarşinin asla amacına ulaşamayacağını, gerekirse cesetleriyle barikat olacaklarını ilan ettiler. Teslim olunmayacak, ne bedel ödenmesi gerekiyorsa ödenecekti.

“Teslim olun!” çağrılarına bedenlerini alev topuna çevirerek meydan okuyan 19 aralık feda eylemcilerimiz direnişin geleceğini de belirlediler.

Halklar ve halkların öncüleri hiçbir zaman çaresiz kalmamışlardır. Halklar defalarca kuşatılmışlar, inançlarından, ideallerinden vazgeçmeleri istenmiştir. Her kuşatmada halklara önderlik etme iddiasında olanların omzuna tarihi bir sorumluluk yüklenmiştir. Tarih iki tavrı kaydetmiştir burada; ya savaşılmış, ya teslim olunmuştur. İnançlarını, değerlerini pazarlık masasına koyanları halklar affetmemiş; öyleleri, tarih sahnesinden silinip gitmişlerdir. Aynı şey bugün emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadele için geçerlidir. İlke ve değerlerini pazarlık masasına koyanlar, onları korumak için gerekli bedelleri ödeyemeyenler için iki yol vardır; ya işbirlikçilik ya da siyaset sahnesinden silinmek. Her ikisi de yok oluşturmaktadır.

Teslim olmaktansa ölümü seçenler ise, fiziki olarak yok edilseler de geleceğe bıraktıkları düşünceleri ve, inançlarıyla yaşamaya devam etmişlerdir. Bugün “insanlığın olumlu değerleri” olarak tanımlanan halklara ait tüm değerler, gelenekler, inançlar... kendisinden güçlüler önünde diz çökmeyen, direnen, savaşan halkların mirasıdır. Binyıllardan süzülüp gelen bu değerler devrimciler tarafından temsil edilmektedir.

Tarihte bir çok kez olduğu gibi bu kez hapisanelerdeki tutsaklara gelmişlerdi, “Teslim olun!” diye. İşbirlikçi iktidarın yöneticileri, emperyalist patronlarına “teslim oldular” müjdesini vermek için sabırsız-

Hücre-tecrit statüsünün halkı teslim almaya dönük olduğu gerçeği en geniş kesimlere anlatılmaya çalışılırken tutsaklar da, oligarşinin asla amacına ulaşamayacağını, gerekirse cesetleriyle barikat olacaklarını ilan ettiler.

lanıyorlardı. Bu yüzden dayatma kesindi: Teslim olmayan ölecekti. Ölümden kurtuluşun yolu, teslim olmaktı!

Ancak “ya teslim olmak, ya ölmek” tercihinin dayatıldığı devrimci tutsaklar, kuşatmalarda “*biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik*” diyen Mahir Çayan’ın yoldaşlarıydılar. Kuşatmalarda düşmanın “teslim olun” çağrılarına “Asıl siz teslim olun!” diyenlerdiler; Kuşatmalarda umudun adını kaniyla duvarlara yazanlardılar. “Buca Vatan” diyerek koğuşlarını savunanlar; Ulucanlar’da “*Öleceğiz ama asla teslim olmayacağız*”... diyerek göğüs göğüse çatışanlardılar. Kuşatmalarda ölmüşler ama yenilmemişlerdi. Bu kez de devrimci tutsaklar, yoldaşlarının yaptığını yapacaklar ölümle korkutmaya çalışan düşmanın karşısında, ölümü yere sereceklerdi.

Direnişin asli unsuru, ölüm orucu direnişçileriydi. Yoldaşlarına yönelik bir saldırı olduğunda feda eylemi gerçekleştireceklerini ilan etmişlerdi. İşte o an gelmişti...

Gönüllü olup ölüm orucu direnişçisi olmak için yarışan ve yarışı kazanıp direnişçi olanlar, bu kez feda savaşçısı olmak için yarışıyorlardı. Yarışı kazananlar, düşmanın “*ya teslim olacaksınız ya öleceksiniz*” dayatmasına, “cansa can” diyerek cevap verdiler. Bu, hem o günün çatışmasını hem de direnişin geleceğini belirleyen karardı. Öleceklerdi ama asla teslim olmayacaklardı.

Çanakkale’den, Ümraniye’den, Bayrampaşa’dan, Ceyhan’dan, Çankırı’dan, Uşak’tan, Bursa’dan... DHKP-C davası tutsaklarından direnişçi gönüllüler bedenlerini alev topuna çevirerek, devrimci tutsakların öleceklerini ama asla teslim olmayacaklarını kör gözlere gösterip, sağır kulaklara duyurdular.

Feda, tutsak kitlenin coşkusu, direnme azmini yükseltmiştir. Ölüm aşılmış, direnişin her anına, her savaşçısına, direnme bilinci ve kararlılığı egemen olmuştur. Feda eylemleri, işte bu noktada direnişin geleceğini belirlemiştir. Çoğu ölüm orucu direnişçisi olmak üzere pek çok DHKP-C tutsağı feda savaşçısı olmak istiyor, ölümüne çatışıyordu.

Pek çok devrimci tutsak, düşmanın gaz bombası atmak, silahlarla taramak için çatıdan açtığı deliklerin altına geçip meydan okuyordu. Asla teslim olmayacaklarını haykırıyorlar, bomba, kurşun sağanağının altında tıpkı Ulucanlar’da olduğu gibi halaya duruyorlardı... Her hapishanede biçimde farklılıklar olsa da, özde düşmana, ölüme meydan okudu devrimci tutsaklar.

Kimyasal maddelerle etleri eritilse de, gaz bombalarıyla boğulsalar da, kurşunlarla delik deşik edilseler de; bulundukları hapishanelerden çıkışlarında ve F tipi hapishanelere girişlerde işkencelerden geçirilseler de, asla teslim olmadılar. F tipi hapishanelerin 1 ve 3 kişilik hücrelerinde her şeyden mahrum bırakıldıklarında da, 19 Aralık direnişinin ruhuyla hareket ettiler.

Feda eylemlerinin etkisi sadece çatışmanın o anını ve o hapishanedeki direnişin gidişatını belirlemekle sınırlı kalmadı. Aynı zamanda dışarıda da yankısını buldu. Anadolu halkının, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde, onu daha güçlü kılacak yeni bir eylem biçimi daha vardı artık. Halk, bundan böyle, kendilerinden silah ve teknik olarak kıyaslanmayacak üstünlüklere sahip düşmanlarına karşı, feda geleneğiyle daha da güçlenmiştir. Halk 19 Aralık’ta bu gücü görmüştür; ölüme yatan, bedenini tutuşturan feda savaşçıların hedeflerine ulaşmasını hiçbir gücün, hiçbir teknolojinin engelleyemeyeceğine tanık olmuşlardır.

19 Aralık’ta düşmanın “ya ölüm, ya teslimiyet” dayatmasına karşı ölümü yere sermenin ifadesi olarak gerçekleştirilen feda eylemleri, direnişimizin ilerleyen günlerinde, bu kez düşmanın zorla müdahale ile direnişimizi boşa çıkartma taktiğine karşı başvurulacak bir direniş biçimi oldu. Ölüm orucu direnişçileri, bedenlerini ateşe vererek, düşmanın zorla müdahale taktiğini **fedayla püskürttüler**.

Feda’nın bu tarihi kesitteki diğer biçimi, adalet için başvurulması oldu. Feda savaşçısı Gültekin Koç, 19 Aralık’ta katledilen yoldaşlarımızın intikamını almak için üzerindeki bombalarla 30 Ocak 2001’de Şişli Emniyet Müdürlüğü’nde bir feda eylemi gerçekleştirdi. Gültekin’i 20 Eylül 2001’de Uğur Bülbül, 20 Mayıs 2003’te Şengül Akkurt, 1 Temmuz 2005’te Eyüp Beyaz izledi.

19 Aralık direnişi, feda geleneğinin ileri bir adımı olarak, Anadolu halkının kurtuluş mücadelesinde yerini almıştır. Bundan böyle emperyalizme-oligarşiye darbeler vurmada bir çarpışma yöntemi de feda eylemleri olacaktır...

Oligarşinin F tipi politikasının, hedefleri bilinmekteydi. 20 ekim 2000’de ölüm orucu direnişine karşı çıkan örgütlerin ise, buna karşı koyacak politikası yoktu.

Oligarşi devrimci tutsakları teslim alma politikasından hiçbir dönem vazgeçmemiştir. Bu amaçla pek

çok kez saldırmış, devrimci tutsakların direnişleri karşısında geri adım atmıştır. Hücre statüsü ve tecrit, bu defaki saldırının en temel aracı olarak düşünülmüştür.

F tipleri mimari olarak oligarşinin teslim alma politikasına çok daha uygundu.

DHKP-C Davası tutsakları 2000 yılının ilk aylarından itibaren F tiplerine karşı direnişin örgütlenmesini önermişlerdir. Direnişin merkezinde ise ölüm orucunun olması gerektiğini belirtmişlerdir. Bu öneri rağbet görmemiştir.

Kimileri “**erken**” bulmuştur ölüm orucunu, kimileri “**gereksiz**” bulmuştur. “Erken” ve “gereksiz” bulunanların bir kısmı, ölüm orucu yerine, F tipleri için koğuş kapılarına geldiklerinde “barikat”la karşı koymayı öneriyorlardı. Bir kısmı ise F tiplerine götürüldüklerinde ölüm orucuna başlamasını öneriyorlardı. Bunun anlamının **F tiplerinin kabul edilmesi** olduğunu kuşkusuz onlar da biliyorlardı. Burjuva politikacılığıyla özdeş olan “diplomatik yollarla” devletle uzlaşıp-anlaşarak tecritin yumuşatılabileceğini düşündükleri ise direniş sürecinde tümüyle açığa çıkacaktı.

DHKP-C davası tutsakları ölüm orucu merkezli direnişte F tipleri gerçeğini ve oligarşinin amaçlarını teşhir ederek F tiplerinin açılmasının engellenmesini önermekteydiler. Karşı çıkanların ise somut önerileri yoktu. Uzun tartışma sürecinin ardından 20 Ekim 2000’de direnişe TKP(ML) (Bugünkü MKP) ile başlama kararı alındı. TKİP de alınan karara katıldı.

20 Ekim, direnişe başlamak için erken tarih değil, aksine geç kalınmış bir tarihtir. Nedeni de; diğer siyasetlerin de katılmalarını sağlamak için geçen uzun tartışma sürecidir.

Direnişe katılmayan tutsak örgütlerinin politikasızlığı, 19 Aralık öncesi gerçekleştirilen görüşme sürecinde direnişe katılarak güç verecekleri yerde, “Direnişi bırakın” çağrıları yapmalarıyla da ortaya çıkmıştır. “Ortayolculuk” düşmanla uzlaşma, yumuşatma anlayışı tüm direniş sürecinde devam etmiştir. Pek çoğunun direnişe ilişkin yazılarında (özellikle

TİKB’nin pehlivan tefrikasına çevirdiklerinde) “*şu şöyle olsaydı... bu böyle olsaydı*” diye hayıflanmaları da politikasızlıklarının sonucudur. Evet, direnişe katılmayanlar ve direniş dışına düşenlerin düşmanla çatışma iradesi yoktur. İrade çatışmasına girme ve kazanma iddiasına da sahip değillerdir. Politikaları, “idare etmek”te ifadesini bulmaktadır. Bu tartışmalardan çok sonra ve nihayet direniş bittikten sonra, direnişe saldırarak, suçlayarak ve “yenilgiyle biteceğini”, daha da ötesi yenilginin yaşandığını iddia ederek, kendi olumsuzluklarının üzerini örtmek istemektedirler. Bugüne kadar pek çoğu daha da gerilere savrulmamışsa bunun en temel nedenlerinden biri direnişin gücü ve etkisi olmuştur. Ancak oligarşiyle uzlaşma-anlaşmada ifadesini bulan politikasızlığın örgütsel bünyelerinde yol açtığı tahribatların-yozlaşmanın çok daha büyük olduğu açıktır.

Meşruiyetini halkta değil AB’de arayan umudunu AB üyeliğine bağlayan reformistlerin muhalefetine sınırları da AB’nin mücade ettiği kadardır.

Kendini Marksist-Leninist olarak tanımlayanlardan, Kürt milliyetçilerinden 12 Eylül öncesinin silahlı mücadele savunucusu örgütlerine kadar geniş bir yelpaze bugün oligarşinin icazet sınırları içinde siyaset yapmayı esas almaktadır. Düzen içileşme öylesine boyutlu yaşanmıştır ki, dünya halklarının baş düşmanı emperyalizm, neredeyse halkların dostu, demokrasinin koruyucusu ilan edilmiştir. Emperyalizmin ve işbirlikçi oligarşinin halklara özgürlük, ülkelere demokrasi getirebileceği, pekala savunulabilir hale gelmiştir.

Pek çoğu için 12 Eylül faşist cuntası koşullarında, tutsaklık yıllarında geliştirdikleri direniş ve örgüt düşmanlığı ile başlayan süreç, 1980’lerin sonlarında sosyalist ülkelere yaşanan karşı-devrimlerle tamamen bir savrulmaya dönüşmüştür. İnançsızlaşma, halktan uzaklaşma, silahlı mücadeleyi, illegalityi reddetme, bu sürecin karakteristik özellikleridir.

Devrimi terkedenler, düzen içi demokratikleşme manevralarına yedeklenmiş, buna göre politika belirlemeye başlamışlardır.

Bu kesimler, devrimi, sosyalizmi dillerinden çıkarıp, AB’nin ve Kopenhag kriterlerinin yılmaz savunucuları olmuşlardır. Demokrasi mücadelesi, neredeyse Kopenhag kriterlerinin uygulattırılması mücadelesine dönüşmüştür. Meşruiyeti AB’de aradıkları içindir ki,

Evet, direnişe katılmayanlar ve direniş dışına düşenleri düşmanla çatışma iradesi yoktur. İrade çatışmasına girme ve kazanma iddiasına da sahip değillerdir. Politikaları “idare etmek”te ifadesini bulmaktadır.

faşist, emperyalist politikaların özüne karşı çıkmak bir yana bırakılmış; oligarşinin terörüne, baskılarına, yasaklarına, hukuksuzluklara karşı muhalefet, “AB normlarında bunlar yok ki”, “Tam da AB’ye girecek-ken”.... söylemine hapsolmuştur.

F Tipi hapishanelere karşı yürütülen mücadelede de, karşımıza bu anlayış çıktı. Özellikle de Avrupa Birliği’nin F Tiplerini desteklemesiyle birlikte, reformistler, AB’ci aydınlar, hızla bu mücadelenin dışına düştüler.

Benzer düşünce ve pratikte aydın-sanatçılar, DKÖ’ler için de geçerlidir. Çünkü pek çok aydın-sanatçı DKÖ yöneticisi aynı zamanda söz konusu reformist, revizyonist örgütlerin, partilerin ya üyeleridir ya da ideolojik etkilenme içerisindedirler.

Devletin zoruyla, baskılarıyla karşı karşıya gelmekten ve yararlandıkları düzenin nimetlerini yitirmekten korkanların yapabileceklerinin sınırlarını tahmin etmek de zor değildir. 20 Ekim 2000 öncesi başta Parti-Cephe’li tutsaklar ve tutsak yakınlarının F tiplerinin ne olduğunun, neyi amaçladığının teşhiri için sürdürdükleri kampanya bu çerçevede olumlu bir duyarlılık yaratmıştır. Ancak ne zaman ki devletin çıplak zoru öne çıkarılmış, basına-TV’lere yasaklar uygulanmış, bu kesimlerdeki olumluluk yerini olumsuzluğa bırakmaya başlamıştır. Hele hele AB’nin F tiplerini desteklediği açıkça ifade edilince (Oysa daha başından beri devrimci tutsaklar F tiplerinin akıl hocalarının ABD ve AB olduğunu, finansmanının AB tarafından karşılandığını açıklamışlar ama AB’cileri inandıramamışlardır.) iyice paniklediler.

Bu kesimler direniş ilerledikçe, katliamlar, kahramanlıklar yaşandıkça, şehitler verildikçe, tutarlı bir demokrat olarak, bir devrimci olarak muhasebe yapacaklarına direnişe karşı, daha saldırgan bir tutum takınmaya başlamışlardır.

Bu dönem, çeşitli siyasi hareketlerin direniş kaçınıklığını meşrulaştırmak, devrimci, demokratik sorumluluklarını üstlenmemelerini teorileştirmek için ortaya attıkları bazı sözler, reformizmin, kaçınıklığın simgesi oldular:

“Cepte keklik mi sandınız?”

“Aynı mahalleden değiliz”

“Farkımızı koyduk iyi oldu”

“Cepte keklik mi sandınız?” diyerek, zulmü, ölümleri ve direnişi seyrettiler. “Aynı mahalleden değiliz” diyerek, 19 Aralık’ı ve Nazi kamplarına dönen F Tiplerini görmezden geldiler, “orada” artık onlar-

dan kimse yoktu. “Farkımızı koyduk iyi oldu” diyerek, kendilerinin artık devrimcilerden farklı olduğunu gösterip, direnişle yollarını ayırdılar.

Devrimci hareketi, kimileri “ölü sevicisi”likle, kimileri “ölüler üzerinden propaganda yapmakla” suçlamaya başlayıp, solculuğu, sosyalistliği de elden bırakmazken, “şehitlik İslama aittir” teorileriyle direniş kaçınıklığını meşrulaştırmaya çalıştılar. Ölüm orucu direnişine, devrimci harekete, önderliğimize yönelik “tarikat, mürit” söylemleri, adeta onların kendilerini düzene kanıtlama araçları oldu... Arada bir devleti hapishaneler konusunda eleştirirken, sözlerinin en başında *ölüm orucuna da örgüte de* karşı olduklarını tekrar tekrar yemin billah yazdılar. Bir yandan “devletin anlayışsızlığı”na eleştiri yapıp diğer yandan durmadan “direnişi bitirin” çağrısı yapma riyakarlığından geri durmadılar.

Olumlu istisnalar dışında, genel olarak ölüm orucunu gündemde tutmama konusunda aralarında bir hemfikirlik vardır; arada bir bazıları kısaca söz ettiğinde ya mesela şehitlerimizin sayılarını yanlış yazmakta, ya talepleri gayri ciddi bir şekilde yansıtmaktaydılar; yazarların bazıları, tutsakların “biriken mektupları”ndan birkaç cümle ya da paragraf aktarmakla yetinmekte, kimileri bunu da yapmayıp, kendi sorumluluklarını, ilgisizliklerini, ölüm orucunun “halka ulaşmayan”, “halkın gündeminde olmayan bir eylem” olduğu söylemiyle meşrulaştırmaya çalışıyorlardı. Elbette temel sorun, direnişin halka ulaşıp ulaşmaması değildir; onların sorunu oligarşiyle, Avrupa emperyalizmiyle çatışmama sorunudur.

PKK’li tutsaklar, hapishanelerde direnişi değil, oligarşinin politikalarını güçlendirdiler.

Türkiye Hapishanelerindeki tutsak sayısının büyük bir çoğunluğunu oluşturan Kürt milliyetçilerinin F tiplerine karşı direnme ve mücadele gibi bir politikaları olmadı.

Bu bir sonuçtu elbette. Bu sonucu ortaya çıkaran ise, birinci olarak PKK’nin uzlaşmaya, düzen içileşmeye yönelik genel politik çizgisi, ikinci olarak ise, hapishanelere ve hapishane direnişlerine karşı geliştirilen çarpık bakış açısıdır. Devletin her türlü saldırısı karşısında tavır almayı “provokasyona gelme-gelme” ikileminde değerlendiren PKK’li tutsaklar bu nedenle hiçbir saldırıya ciddi bir karşılık vermemişlerdir. Bu politikalarına karşın devletin her türden saldırı-

rılarından ve hatta Diyarbakır E Tipi'nde olduğu gibi katliamlarından kurtulamamışlardır. Devletin F tiplerine geçişinin provası ve hazırlığı niteliğinde gerçekleştirdiği 26 Eylül Ulucanlar Katliamı'ndaki tavırları geldikleri noktayı ve hapishaneler politikasını en öz-lü bir biçimde ortaya koyuyordu: **"Biz Yokuz Komutanım..."**

Ulucanlar'da bir yanda elleri havada koğuşlarını boşaltarak düşmana moral ve cesaret veren bir tavır, diğer yanda kurşun sağanağı altında halay çekenlerin yarattığı bu tablo, 19-22 Aralık'ta da sürdü.

19 Aralık arifesinde Bayrampaşa hapishanesinde açlık grevine başlayan PKK'li tutsakların, kısa süre sonra **"devlet çözüme açık"** açıklamasıyla açlık grevini bırakmaları, oligarşiye **"devleti çözümden yana, tutsakları uzlaşmaz"** göstermekte bulunmaz bir malzeme verdi.

19 Aralık'ta şehitler verilirken, onlar direnişin dışında kaldılar. Bu tavır, daha sonra bizzat PKK önderi Abdullah Öcalan tarafından **"farkımızı koyduk iyi oldu"** sözleriyle tarih önünde tescil edildi. Direnişin dışında kaldıkları, düşmanın manevralarına kolaylık sağladıkları gibi, sonrasında direnişe ideolojik olarak da saldırmaktan geri durmadılar. PKK'nin tarihine ve siyasi çizgisine damgasını vuran pragmatizm ve ben-merkezcilik, 19-22 Aralık direnişini, **"Barış sürecine zarar vermek"**le, **"komplo"** ile suçlayabilecek kadar çarpık bir noktaya kadar savurmuştur onları.

Koydukları **"fark"**, tecrite karşı direnişin şehitlerle sürdürüldüğü 7 yıl boyunca sürdü. 122 şehit verilirken, binlerce PKK'li tutsak cephesinden en sıradan bir destek, dayanışma tavrı dahi gösterilmedi.

F Tipleri konusunda direniş çizgisinde yeralmaları, onları hücrelere atılmaktan da, tecrit altına alınmaktan da kurtarmadı. Bu noktada PKK'li tutsaklar, F Tiplerine direnişsiz gittiler; bulundukları hapishanelerin hücre tipine dönüştürülmesini direnişsiz karşıladılar. Sonuçta Kürt milliyetçi tutsaklar açısından hapishanelerde hücre tipi statüsüne geçiş sessiz sedasız gerçekleştirilmiş oldu. Oligarşi, onların bulundukları yerlerde yeni hücre ve tecrit statüsünü ra-

hatlıkla yerleştirdi.

İktidar bilincinden yoksun, öncülük iddiasını yitiren "sol", oligarşinin F tipi saldırısına karşı mücadeleyi "dışarıya" bırakmak, görev ve sorumluluktan kurtulmak istemiştir.

Kürt milliyetçi hareketi dışında F tiplerinde tutsa-ğı bulunan örgütler iki kategoriye ayrılmaktadır. Birincisi, 20 Ekim 2000'den 22 Ocak 2007'ye, yani za-fere kadar direnişi sürdüren DHKP-C davası tutsaklarıdır. Diğerleri ise belli bir noktadan itibaren direnişin dışında kalmışlardır. (TKEP-L davası tutsakları 19-22 Aralık sonrası başladıkları direnişe, bir dönem ara verseler de sonrasında devam ettiler.)

19 Aralık 2000 öncesi F tiplerinin açılmasını engellemek temel amacıyla yapılan tartışmalarda, açığa çıkan en önemli yaklaşımlardan biri şuydu: Devrimci tutsak kimliklerinin sonucu olarak saldırının asıl hedefi olmalarına rağmen saldırıya karşı mücadeleyi **"dışarıya"** havale etme eğilimi hakim eğilimdi. Bu grupların önemli bir bölümü, 2002 Mayıs'ında ölüm orucu direnişini bırakırken yaptıkları ortak açıklamada da **"bayrağı dışarıya devrettikleri... dışarıdan direnecekleri"** gibi iddialarda bulunmuşlardı. O günden bugüne yıllar geçmesine rağmen ciddi, elle tutulur mücadeleciler **"direnişleri"** olmamıştır. Kimileri de kendi yaşadıkları yenilgiyi değişik zaman aralıklarıyla itiraf ederken, ölümler, sakatlıklar pahasına kesintisiz sürdürülen ve 22 Ocak 2007'de tecritte bir şekliyle gedik açan sohbet genelgesiyle ara verilen direnişimize de yenilgi yaftası asma çabasında olmuşlardır.

Gerek 20 Ekim 2000'de F Tipleri öncesi başlayan direnişe katılan MKP ve TKİP, gerekse de 19-22 Aralık katliamı sonrası sevkedildikleri F tiplerinde direnişe başlamak zorunda kalanların, direniş dışına düşmelerinin nedeni karmaşık değildir. En başta geleni de F tiplerinin **"devlet politikası"** olduğu tespitinden hareketle **devlete geri adım atılamayacağı** düşüncesinde olmalarıdır. Tıpkı 12 Eylül koşullarında gündeme getirilen Tek Tip Elbise (TTE) uygulamasında olduğu gibi. O zaman da Parti-Cepheli tutsaklar ve TİKB tutsakları Ölüm Orucu direnişiyle TTE'yi reddedip TTE'nin kaldırılması doğrultusunda bir mücadele yürütürken, pek çoğu yine **"devlete geri adım atılamayacağı"** inançsızlığıyla TTE'yi giyme kararı almışlardı.

19 Aralık'ta şehitler verilirken, onlar direnişin dışında kaldılar. Bu tavır, daha sonra Abdullah Öcalan tarafından "farkımızı koyduk iyi oldu" sözleriyle tarih önünde tescil edildi.

Oligarşinin çeşitli saldırıları karşısında “*bu devlet politikasıdır... geri adım attıramayız*” tavrında olanların, Türkiye’de devrim yapma, iktidarı ele geçirme iddiasında bulunmalarının ciddiyetle, inandırıcılıkla ilişkisi yoktur.

Direnişin dışına düşenler, Ölüm Orucu direnişine yönelik çeşitli eleştirilerle direnişi bırakmalarını mazur göstermeye çalışsalar da, asıl neden iktidar perspektifini, iddialarını kaybetmiş olmalarıdır. Devrim iddiası taşımayanların, bedel ödemek istememelerinden daha doğal bir şey olamaz. Ancak bazıları bu gerçeği örtbas etmek için, bedel ödeyenlere ve kendilerinin de bir döneminde bir parçası oldukları direnişe karşı saygısız, seviyesiz saldırılar içine girebildiler.

Hapishanelerde tam 7 yıl süren büyük ölüm orucu direnişi, saflaşmanın, tercihlerin çok daha net bir şekilde görülmesini sağlamıştır. Yaşanan saflaşmada ne yazık ki halkların kurtuluşu için, devrim için yola çıktığını söyleyenler, önderlik, öncülük görevini yerine getirmekten uzaklaşmışlardır. 19 Aralık katliamı öncesinde F tiplerine karşı mücadelenin gerekliliklerini görmemekte ısrar eden, işi dışarıya havale ederek tarihsel görevlerini üstlenmekten kaçınan siyasi hareketler, 19-22 Aralık sonrası getirildikleri F tiplerinde de görevlerini yerine getirmemişlerdir. 20 Ekim 2000’de direniş içerisinde yer almayarak F tiplerinin açılmasında **oligarşiyi cesaretlendirenler**, 19-22 Aralık sonrası ölüm orucuna başlamak zorunda kaldılar. Ancak bu kez de 2002 Mayısında ölüm orucunu bırakarak F tipi politikasının devamında da oligarşiyi cesaretlendirmişlerdir. Ödediğimiz bedelin büyüklüğünün bir nedeni de işte bu tavrıydı.

20 Ekim öncesinde de, ölüm orucu direnişine son verdiklerinde de, kendi görevlerini dışarıya havale ettiler. Oysa saldırının birincil hedefi devrimci tutsaklardır. Tutsakların gerektiği gibi karşısına dikilmediği bir saldırıya başka bir gücün karşı koyamayacağı, açıktır. Gerçek böyle olmasına rağmen “dışarı”yı “asli güç” olarak görmelerinin temelinde bedel ödemekten kaçış ve kazanmaya inançsızlık vardır.

“Dışarı”yla kastedilen örgütlü güçler ve kitle mücahadesinin etkisi ve gücüdür. İşte bu noktada da samimiyetsiz ve tutarsızdır sol. Teorik anlamda bir tutarlılık aramak boşunadır bu politikada. Çünkü F tiplerine karşı mücadeleyi “dışarı”ya havale etmeyi önerenler, aynı zamanda “**kitle mücahadesi geri**” tespiti yapıyor ve bundan hareketle de “*oligarşiyle çatışmaktan mümkün olduğunca geri durulması*”nı öneriyorlardı. Bitmedi; devletin “*daralan kitle mücahade-*

sinin geri düzeyde olması nedeniyle” F tipi saldırısını uygulamaya soktuğu tespitini yapan da kendileridir. Bu tespitleri yapanların kendi görev ve sorumluluklarını “dışarı”ya bırakmasının anlamı açıktır: Kendi görevini omuzlamaktan kaçmak ve yenilgiyi baştan kabul etmek.

Durum bu açıdan aynı zamanda mizahidir de. Devrimcilerin ölüm orucu önerisine karşı, “*önce dışarıda şunlar şunlar yapılmalı*” diyenlerin, dışarıda da onları yapacak gücü, örgütlülüğü yoktur zaten. Dışarıda yapılmalı dediklerini de aslında, devrimci hareketten beklemekte, dışarıyı da aslında kendi omuzlarından atmaktadırlar. Ve o noktada hem içeride, hem dışarıda görevlerinden kurtulmuş(!) oluyorlar. Nitekim, direniş sürecinde yer aldıkları o süreler dışında bir çoğunun konumu esas olarak bu olmuştur. İçeride veya dışarıda ciddi bir şey yapmadan, bol bol teori yapmışlardır.

Peki onların durumu F tipi saldırısını geri püskürtebilecek durumda mıdır?

“Dışarıya bırakma”yı hararetli şekilde savunanlar başta olmak üzere siyasi hareketlerin bir çoğu, gerek Ölüm Orucu direnişi öncesinde, gerekse sonraki süreçte örgütlü güçlerinin içler acısı durumda olduğunu yıllar sonra itiraf etmişlerdir. İşte bunlardan birkaçı;

Ölüm Orucu direnişine başlanmasından bugüne, direnişe ve direnenlere en fazla saldıranların başında gelen TİKB gerçeğini kendilerinden aktaralım;

“*Uzunca bir süredir sesimiz soluğumuz pek çıkmıyordu. Öncesine dair de söylenmesi gerekenler olmakla birlikte, özellikle son üç yıldır, düpedüz yoktuk ortalıkta(...)*”, “*yaşadığımız fiili bir tasfiye haliydi.*” (28 Ekim 2004, Ufuk Çizgisi, Sayı : 2)

“*Yurtdışı çalışmamız 2000’li yıllara gelindiğinde (...) örgütlü gibi görülen örgütsüzleşme çevrecilik, politikaya ilgisizlik (...) örgütün ve örgütlenmenin zayıflatılmasına, giderek kaybolmasına yol açmıştır. (...) bu tablonun birinci dereceden sorumlusu TİKB-MK olduğu görüşündedir.*” “*Gelinen noktada örgüt kavramının alabildiğine sulandığı görülmektedir.*” (Ufuk Çizgisi, 2 Şubat 2005, Sayı: 5)

İşte tarihi boyunca ahkam kesen örgütün hali. Ortada kadro, örgüt denebilecek bir şey kalmamıştır. Ama ne hikmetse her konuda yanlış yapan örgütün hapishaneler politikasının doğruluğu iddia edilmektedir. Tutsakların direnmesi üzerine “dışarıya” görev verilmektedir.

MLKP'nin durumu da farklı değildir. 1996'dan itibaren örgütlenmede "gerileme" yaşandığını, "kitlelerden kopma", "partide politik irade kırılması, iddia erozyonu", "a-politik devrimcilik" gelişmişti. "(...) *Artık parti krizi olarak tarif edilen dönem başlamıştır.*" "2000 yılının baharına gelindiğinde parti krizi iyice olgunlaşmıştır." ... İtiraf 2004'de gelmiştir. (Atılım, 4 Eylül 2004)

MLKP de dışarı da adım atacak halde değilken, dışarısı için ahkâm kesenlerdendir.

TKP/ML'nin durumu da farklı olmadığı dışarıdaki örgütlü pratik faaliyetleriyle ortadadır. Hapishanelerdeki tavırları ise, TİKB ile aynıdır.

MKP'de 19 Aralık öncesi alınan feda eyleminin altına attığı imzayı "BLÖF" olarak tanımlaması ve feda eylemlerine karşı çıkması başta olmak üzere, direnişin ilerleyen günlerinde yaşadıkları savrulmalarla, diğerleriyle aynı platforma düşmüştür.

Yayınlarında birbirleriyle tamamen farklı değerlendirmeler yapmış olsalar da, geldikleri nokta 20 Ekim 2000'in çok uzağındadır. Öyle ki oligarşinin F tipi politikasının nedenlerinin devrimci tutsaklar olduğunu söyleyebilecek kadar meşruiyet yitimine uğramışlardır. İşte söylediklerinden kısa bir bölüm. "(...) *Devrimci hareketlerin, özellikle 1990'lı yıllar boyunca izledikleri hapishane politikalarında, F tiplerinin hayata geçirilmesine belli boyutlarıyla zemin sunduğu da, görülmesi gereken bir gerçek*" (Özgür Duruş, Aralık 2003, Sayı: 17) Bu şekilde bir ele alış, devrimci bir ele alış değildir. Bu yaklaşım, devlet tarafından ileri sürülmekteydi zaten. Keza, 19 Aralık sonrasında Kürt milliyetçi hareketi de değerlendirmelerinde hapishanelerdeki "aşırılıkları" nedeniyle devrimcileri suçlamıştır. Devlet, devrimci tutsakları 12 Eylül'den bu yana teslim almak için politikalar geliştirmektedir. Saldırıları, katliamlara zemin sunmamak için ne yapılmalıydı? "*Radikal, militan direnişler olmasa, F tiplerine gerek kalmazdı*" diyor; MKP'nin söyledi-

ğinin özü budur. Evet, doğrudur. Devrimci tutsaklar teslim olsalardı F tipleri olmazdı!

MLSPB, TDP, HDÖ, DY, DY-Devrimci Hareket ve diğerlerinin durumuyla ilgili söylenebilecek olan tek şey vardır: O da, ne dışarıda ne hapishanelerde nitelik ve nicelik olarak herhangi bir sorunu sahiplenebilecek durumda olmadıklarıdır. Varolan güçleriyle orantılı olarak da direnişte istikrarlı, tutarlı bir şekilde yeralmamışlardır. Aralarında çeşitli farklılıklar elbette olmakla birlikte, direnişe ve direnişi yürüten örgütlere saldırmayı kendilerine adeta görev bilmeleri, bir çoğu için geçerlidir. Kimileri, F tiplerine sevklerin yapılışının ardından "**yenilgi**" tespiti yapmışlardır. Oysa daha önce hep birlikte F tiplerine gidildiğinde Ölüm Orucu direnişine başlanmasını savunmaktaydılar... Bunda da kararlılık ve istikrar gösterememişlerdir. Çünkü direnişe katılmayan örgütlerin hepsi, oligarşinin F tipi saldırılarının püskürtülebileceğine inanmamaları nedeniyle, daha baştan yenilgiyi yaşamışlardır.

19 Aralık 2000 sonrası, F tiplerine sevk edildiklerinde başlamak zorunda kaldıkları ölüm orucunu biran önce bırakmanın yollarını aramışlardır. Hem de şöyle tespitler yapmalarına rağmen: "*Bu direniş mutlaka tespitlerimiz doğrultusunda somut kazanımlarla bitmek zorundadır. Bu zorunluluk sadece bugün açısından değil cezaevlerinin geleceği açısından da, sadece pratik moral bakımından değil, daha ağır yeni yaptırım ve dayatmaların önünü kesebilmesi bakımından da hayati öneme sahiptir.*" (4 Şubat 2001 tarihli TİKB, TKP/ML, MLKP, MLSPB, TDKP imzalı bildiriden.) Bildiride uzunca "asgari çözüm" talepleri de sıralanmıştır. Ve bu bildiriye Direniş Hareketi, DY-Devrimci Hareket, DY ve HDÖ de katılmıştır. (Aktaran, Ufuk Çizgisi, sy. 20, 16 Ağustos 2005)

İfade edilenler doğrudur. Direniş mutlaka somut kazanımlarla bitmelidir. Ancak bu sonucu sağlamak için de direnişin **tüm bedellere rağmen** sürdürülmesi gerekmektedir. Bu da o bildirinin altına imza atanlarda yoktur. Çünkü tıpkı 12 Eylül koşullarında oligarşinin TTE saldırısında olduğu gibi "Devlet politikasıdır, önünde durulamaz, zafer elde edilemez" diye düşünmektedirler.

İktidar bilincinden uzak, düşmanın teslimiyeti dayattığı koşullarda bile tüm gücünü ortaya koyarak, ölümüne direnme, çatışma yerine uzlaşmayı, verilenlerle yetinmeyi politika haline getiren bir anlayış gelişmiştir. Bunun siyasi literatürdeki adı ise; **reformculuktur**. Reformizm, tüm politikalarını belirleyici

İktidar bilincinden uzak, düşmanın teslimiyeti dayattığı koşullarda bile tüm gücünü ortaya koyarak, ölümüne direnme, çatışma yerine uzlaşmayı, verilenlerle yetinmeyi politika haline getiren bir anlayış gelişmiştir. Bunun siyasi literatürdeki adı ise; **reformculuktur**.

hale geldiği içindir ki, hiçbir dönem direnişin asli unsuru ol(a)mamışlardır. Çözüm diye düşündükleri ise “AB standartları”ndan başka bir şey değildir. Bunu da *üstün “diplomasi becerileri”yle* kazanacaklarını iddia edecek kadar Türkiye gerçeklerinden uzaktırlar. “Üstün diplomasi”nin de yetmediğini gördüklerinde **“mutlaka somut kazanımlarla bitirilmesi gerektiği”nin** altına imza attıklarını dahi **unutup** direnişi bırakmışlardır. Bununla da yetinmemişler, direnişi sürdürenlere en seviyesiz ifadelerle, küçük-burjuvaziden alınmış kavramlarla saldırıyı görev bilmişlerdir.

20 Ekim 2000’de “zaferi şehitlerimizle kazanacağız” şiarıyla başladık. Bu kararlılığı 7 yıl boyunca sürdürüp direnişimizi zaferle taçlandırdık.

20 Ekim 2000’de direnişimize “Zaferi Şehitlerimizle Kazanacağız” şiarıyla başladık. Bedellerin büyük olacağını, şehitler vereceğimizi biliyorduk. İlk şehidimizle birlikte bir gerçeği daha haykırdık: “Kahramanlar Ölmez, Halk Yenilmez...” Bu şehitlerimizin gücü, halkımızın gerçeği idi. Zulme karşı direnenlerle, şehitlerle büyüdü tüm umutlar. Bugüne kadar böyle olmuştu, bundan sonra da benzer şekilde büyütülecekti umutları...

Tek tek direnişçilerimiz şehit düşerek kendi zaferlerini ilan edecekler, şehitlerimizden oluşan zincirle bizleri ölümle korkutarak teslim alacağını düşünen karşı-devrim güçlerini kuşatacaktık.

Kimileri direnişi, tek başımıza omuzladığımız koşullarda *“tek örgüt yapıyor”, “direnişçi sayısı azaldı”, “3-5 direnişçi daha ölse ne olacak”...* benzeri söylemlerle direniş kaçınılığını mazur göstermeye çalışıyordu.

İlk önce, 19 Aralık’ta biteceğini beklediler direnişin. Bu beklentiye girenler içinde direniş dışındaki reformistler de vardı. Direniş bitmedi.

Siyasi hareketlerin “çoğu” direnişi bıraktığında, yine aynı beklenti vardı; artık direniş daha fazla uzamazdı. Yanıldılar. Direniş bitmedi.

2002’de oligarşi şöyle tahlil ediyordu direnişi:

“Mevcut uygulamaların (Baskılar, yasaklar dışarıda içeride gerçekleştirilen katliamlar, sansür vb. estirilen terör kastediliyor – bn.) devam etmesi ve basının ilgi göstermemesi halinde açlık grevleri ve Ölüm Oruçları en geç 1 yıl içinde son bulabilir...” (18

Şubat 2002, Cumhuriyet)

Bunu söyleyen Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk yanılmıştı. DHKP-C davası tutsakları dışında kalanlar, bu konuşmadan bir yıl da değil, **sadece 3 ay sonra** bırakmışlardı direnişi. Oportünizm doğrulamıştı Sami Türk’ü. Kuşkusuz Sami Türk de farkındaydı onların durumunun. Çoğunluğunun zaten 19 Aralık sonrası zorunluluktan başladıklarını ve ilk fırsatta bırakacaklarını kestirebiliyorlardı. Hatta biliyorlardı, çünkü, bu kesimlere yakın kişi ve demokratik kurumların *“Ölüm oruçları bitirilmeli”, “Çözüm dışarıya bırakılmalı”* türünden açıklamaları uzun süredir ortalıkta dolaşıyordu. DHKP-C davası tutsaklarının da bırakması için çaba harcadıkları gerçektir. 20 Ekim’de DHKP-C’li tutsaklarla birlikte direnişe başlayan **iki örgütü de yanlarına aldıklarında**, sıra resmi açıklamaya gelmişti. 28 Mayıs 2002’de yaptıkları açıklamada *“İnsan kaybının engellenmesi”, “Eylemin kör düğüme dönüşmesi”* nedeniyle **Ölüm Orucu’na son verdiklerini**, çözümünü “dışarıya” bıraktıklarını ilan ediyorlardı.

Devletin hücrelerle, teslim alma saldırısı sürdürdüğü, saldırının “stratejik” olduğu ortadaydı ve bunu sol da söylüyor, kabul ediyordu. Karşı-devrim de bunu gizlemiyordu. Zaten saldırı böylesine kapsamlı ve stratejik olduğu için mevcut durum bir “kördüğüm” gibi görünüyordu. Oligarşi teslim alamıyordu, çünkü direniş vardı, direniş zafer kazanamıyordu henüz, çünkü düşman kararlıydı... Dolayısıyla, yaşanan “kördüğüm” değil, devrim güçleriyle, karşı-devrimin **irade** savaşıydı.

Sami Türk’ten Adalet Bakanlığı’nı devralan Cemil Çiçek de daha öncekiler gibi kontrgerillanın psikolojik savaş yöntemini devam ettirecekti. Bu yöntemlerden biri de *“Ölüm oruçları tek örgütün işidir.”*, *“Cezaevlerinde 5 kişi Ölüm Orucu’nu sürdürüyor.”* (22 Ocak 2003 Kanal 7’deki açıklamasından) sözlerinde ifadesini bulan direnişin küçümsemesi, yok sayılması demagojisiydi.

Fakat bu türden açıklamalar, sadece karşı-devrim cephesinden yapılmıyordu... Sol’dan da yapanlar vardı;

“(...) DHKP-C iki eylemciye dayalı olarak ölüm orucunu sürdürüyor. Dünyada ve Türkiye’de (...) köprülerin altında hangi suların aktığını bir an için bir tarafa bırakacak olsak bile (...) 5-6 devrimciyi daha ölüme yatırarak neyi elde edebileceğini düşündüğünü devrimci mantık ölçüleri içinde açıklayabilmelerinin olanağı yoktur!” (TİKB, aktaran; Ufuk Çizgisi, 1 Ha-

ziran 2005, Sayı: 15)

F tiplerinin gündeme gelmesiyle birlikte, şehitlikle, bedel ödemekle devlet politikasının karşısında durulamayacağını düşünen bir beyin ancak yukarıdaki sözleri söyleyebilir.

Direnış süresince karşı-devrimle irade savaşının en keskin şekliyle sürdüğünü görmeyen, görmek istemeyen sol çevrelerden pek çok kişi de yazdı benzer şeyleri. Kimi, direnişı sürdürenleri “ölü sevicilik”le suçladı; kimisi “boşuna ölüyorsunuz devlet zaten ölmenizi istiyor” dedi; kimisi “Devletle zıtlıyorlar” diye değerlendirdi. 19 Aralık’ın hemen ertesinde “devrimci demokrasinin sonunun geldiğini, tasfiye edildiğini” (SİP Genel Başkanı Aydemir Güler’in 22 Aralık 2000’deki açıklaması) belirtip, alel acele “ölüm ilanımızı” verenler de çıktı.

Bedel ödemeyenler, direnişin hiçbir dönemde asli unsuru olamayanlar direnişe “kolay zafer peşinde” olduğumuz için başladığımızı iddia dahi edebildiler. 12 Eylül’de TTE’ye karşı başlatılan Ölüm Orucu direnişı için de “küçük burjuva aceleciliği” tespiti yapmışlardı. Kendileri de “en devrimci komünistler” olarak TTE’yi “düşmanı silahsızlandırmak”(!!!) için giymişlerdi. Ölüm Orucu direnişine de “siyasal intihar” demişlerdi. “Siyasi cinayet” diyen de vardı. “Geri adım attıramazsınız” fetvası verenler vardı.

Tarih ezdi geçti hepsini. Tüm bunlar karşı-devrim karşısında direnme cesareti, kararlılığı olmayanların kendilerini kurtarmak için başvurdukları yalanlar, bahaneler, karalamalar ve boş tahlillerdi...

Direnışimiz kazanmış ve direnmeyenler, tahammülsüzlükleriyle 122 şehidin verildiği direnişı küçültmeye kalkışmışlardır.

2000-2007’de de direnişimize ömür biçenler, yenileceğine hükmedenler yanıldılar. Çünkü direnişimiz, yola çıktığı kararlılıkla sürmüş ve somut bir kazanımla ara verilmiştir.

Emperyalizm ve oligarşinin asıl hedefi, Türkiye devriminin ve devrimcilerin tasfiyesiydi. Bu nedendir ki, direnişimiz böylesine keskin bir çatışmayı gerektirmiştir.

Emperyalizm ve oligarşinin asıl hedefi, Türkiye devriminin ve devrimcilerin tasfiyesiydi. Bu nedendir ki, direnişimiz böylesine keskin bir çatışmayı gerektirmiştir. Hem zaman olarak uzun, hem de bedellerinin geçmiş direnişlerle kıyaslanamayacak ölçüde büyük olmasının bir nedeni de budur.

Bizi iktidar iddiası, ideolojimize ve kendine güven zafere taşıdı. Direnişin içerisinde olmayan veya direnişı yarım bırakanlar, bu zaferimizi de kabullenemezler. DHKP-C Davası tutsakları, açık ki, hapishanelerde ve dışarıda sürdürdükleri mücadele ve verdikleri şehit ve gazileriyle direnişin tek belirleyicisi oldular.

Direnışe Adalet Bakanlığı’nın 22 Ocak 2007’de yayınladığı genelge ile “ara” verilmesiyle birlikte, daha önce direnişı eleştirenler, bu kez de “ara verilmesi”yle ilgili değerlendirmelerimize itiraz seslerini yükseltmeye başladılar. Onlara göre ortada hiçbir somut kazanım yoktu. 10 Saatlik sohbet hakkını içeren genelge “tecritin kırılması için bir adım” olarak değerlendirilemezdi. Hele siyasi zafer olarak hiç değerlendirilemezdi...

İşte tahammülsüzlüğün, direniş kaçkınılığının yarattığı körlüğün tarihe kalan belgelerinden bazıları:

“Genelge, sohbet hakkının kullanılması süresini 5 saatten 10 saate çıkarmak dışında bir değişiklik içermiyordu. Sohbet hakkı ise, yeni olmak şurda kalsın 3-4 yıllık bir geçmişe sahip (...)” “(...) var olan bir hakkın niceliğinin genişletilmesi dışında bir yenilik içermediği gibi tretman felsefesini aynen tekrar etmektedir.” (Ufuk Çizgisi, 19 Nisan 2007, Sayı: 60)

TKEP-L’nin değerlendirmesi ise şöyledir: “Ölüm orucu eylemi, yarattığı politik sonuç ve değerleriyle ne kadar etkili olduysa, öne sürülen ve elde edilen talepler bakımından o derece etkisiz olmuştur. Her şeyden önce belirtelim ki, hükümet tarafından 10 kişinin 10 saat süreyle bir araya getirilmesinin kabul edilmiş olması, **ne bir “zafer”dir, ne de ileri bir kazanımdır!**” (TKEP-L MK, aktaran; Mücadele Birliği, 5-14 Şubat 2007, Sayı: 86)

TKP-ML, genelgedeki “yenilikler”i, “daha ileri” olarak değerlendirmekle birlikte sonuç olarak şöyle diyor: “... çok açıktır ki, son genelge ile yapılan değişiklikler tecrit ve tretmana karşı mücadele gerçek ve ciddi manada hiçbir kazanım olarak değerlendirilemez.” (İşçi-köylü, 9-22 Mart 2007, Sayı: 7-69)

MKP’nin değerlendirmesi de şöyledir;

“(...) yeni ve eski genelgeler karşılaştırıldığında; yeni genelgede hiç de öyle sözü edildiği gibi tecritte bir gedik açılmadığı, aslında ‘yeni’ denilen genelge-

nin bir iki küçük rötuş dışında eskinin bire bir aynısı olduğu bariz bir şekilde görülmektedir. (...) Şu haliyle “yeni” olarak lanse edilen genelgenin bizler açısından bir zafer olarak tanımlanamayacağı aşikardır.” (Devrimci Demokrasi, 1-26 Mart 2007, Sayı: 107)

TKİP’lilerin değerlendirmesi ise farklı bir vurgu içermektedir:

“Bu kez kesin bir genelge yayınlayarak duyurmak zorunda kaldığı taviz, içerik olarak pek fazla bir kazanım getirmiyor gibi görünebilir. (...) Zafer adını hak edecek bir gelişme olmaktan uzaktır.

“Ancak, inat ve ısrarla ‘teröristlerle pazarlık yapmama’ tavrını sürdüren devlete böyle bir genelge yayınlatmak anlamlı bir kazanımdır. Çünkü devlet böylece ve nihayet, devrimci tutsakların varlığını ve mücadelesini kabul etmiş bulunmaktadır. (...) Ölüm Orucu eyleminin sona ermesiyle, devlet amaçlarından birine ulaşmış gibi görünse de devrimci hareketin kazancı daha büyüktür.” (Kızıl Bayrak, 26 Ocak 2007, Sayı 2007/3)

Bazı siyasi hareketler de direnişin bitmesini yayın organlarında kısa haberler şeklinde yansıtarak, ciddi bir değerlendirmenin ve muhasebenin yükü altına girmek istememişlerdir.

Yukarıda aktardıklarımızdan da anlaşıldığı üzere, direnişin tüm yükünü tek başına taşıyan, tüm kuşatılmışlığa rağmen direnişin hiçbir aşamasında acze düşmeden karşı taktiklerle ve direnişte ısrarla kuşatmaları yarmasını bilen ve düşmanı bugün caydıran, dünyada benzeri olmayan direnişin zafer olmadığını, tecritte bir gelişme olmadığını iddia etmektedirler. Daha önce ortaklaştıkları nokta direnişin şurasında burasında olmak ve direniş kırılcılığı iken, şimdiki ortaklaştıkları nokta direnişin kazanımsız bittiği ve yenilgi aldığı, kesinlikle zafer olmadığıdır.

Tüm bu değerlendirmeleri yapıp-sonuçlara ulaşanlar, en başta kendi yazdıklarıyla pratikleri arasındaki çelişki ve tutarsızlıkları, direnişe verdikleri zararları, düşmanı nasıl güçlendirdiklerini unutturma peşindedirler. Uzun yıllara yayılan ve büyük bedeller ödenen bir direniş dışında kalmanın, direniş kırılcılığının mazur görülebilecek, açıklanabilecek bir yanının bulunmadığından olsa gerek, kimse bu sonucu değerlendirenken, kendi yaptıklarını ve yapmadıklarını değerlendirme zahmetine girmemiştir.

Süreç boyunca da kendi suçlarının, kaçınıklıklarının üzerini direniş ve direnişçileri suçlayarak örtme çabasında adeta birbirleriyle yarışmışlardır. Peki gerçekte nedir? Bunun en doğru cevabı direniş süreci-

nin kendisidir.

Direnişimizi ve zaferimizi olumsuzlayanlar, tecrite karşı mücadalenin hiçbir aşamasında sorumluluklarını yerine getirmeyen reformizmin icazetçiliği ve oportünizmin statükoculuğudur.

Gerçek tam olarak hapishaneler gerçeğinin ve kimin nasıl bir pratik sergilediğinin bilinmesiyle anlaşılabilir:

1- F tipleriyle nelerin amaçlandığını, emperyalistlerin ve oligarşinin tecrit politikasını hayata geçirmekte ne kadar ısrarlı olduklarını ve olacaklarını tüm devrimci örgütler bilmekteydi. (Bilmeyenler de 19 Aralık ve sonrasında öğrenmiş olmalıdır.)

2- Özellikle 12 Eylül sonrası hapishaneler tarihinden biliniyordu ki; F tipleri uygulanma aşamasına gelmeden önlenmeliydi. Bunun da tek yolu vardı: Direniş!

3- Buca, Ümraniye, Diyarbakır ve Ulucanlar... katliam saldırılarından biliniyordu ki, oligarşi devrimci tutsakları F tiplerine götürmek için daha öncekilerden çok daha vahşi ve kapsamlı saldırı ve katliamları gerçekleştirmekte çekincesiz olacaktı.

4- F tiplerine götürmek için gelindiğinde teslimiyet kabul edilmiyorsa direnilecekti. Bunun biçimi de barikat ve çatışmaydı.

5- F tipleri açılmadan, fiziki hazırlıklar tamamlanmadan başlatılacak bir direnişle hem F tiplerinin gerçeğini anlatmak, hem de karşı-devrime geri adım attırmak sonrasına göre çok daha mümkün olacaktı.

6- F tiplerine götürmek için gelindiğinde ve F tiplerine götürüldükten sonra başlanacak direnişin sonuç alıcılığı (F tiplerinin kapatılması başta olmak üzere) daha düşük bir ihtimaldi ve ödenecek bedeller çok daha büyük olacaktı.

7- Ölümle, vahşetle tutsakları çaresizleştirerek teslim alma operasyonuna karşı, direnişi sürdürmenin tek yolu, ölümüne direniş ve feda bilinciyle çatışarak, direnerek, düşmana asla teslim olunmayacağını göstermekten geçiyordu. Bedel ödemekte çekincesiz olunmalıydı.

8- Direniş, F tiplerine götürülmeden, F tiplerinin açılmasını ve sevkleri engelleme amacıyla en üst boyutta başlatılmalıydı, bu biçim ise, ancak Ölüm Orucu olabilirdi. Direnişle F Tiplerinin açılmasına engel

olunamazsa, direniş F tiplerinde de sürdürülmeliydi.

9- Direnişin sürdürülmesi demek, emperyalizm ve oligarşinin devrimci tutsakların teslim alınması Türkiye devrimci hareketinin tasfiyesi, halkın sindirilmesi... hedeflerine ulaşamaması demektir. Kısacası direniş, karşı-devrimin tüm plan ve hesaplarını boşa çıkartıncaya, politikalarında geri adım attırıncaya kadar her ne pahasına olursa olsun sürdürülmeliydi.

10- Karşı devrimin politikalarını boşa çıkarmadan direnişin bırakılması, karşı-devrimin iradesinin üstün gelmesi, yenilginin kabulüydü. Direniş somut bir kazanım elde edilinceye kadar sürdürülmeliydi. (Pratikte de böyle olmuştur; direniş siyasi zaferi çok önceden kazanmış olmasına karşın, somut bir kazanım hedefiyle sürdürülmüştür.)

Bu ülkede politikayla içli dışlı olan, hele hele hapisaneleri ve mücadeleyi az çok bilen, oligarşiyi tanıyan herkesin öngörebileceği, öngörmese bile hak vereceği doğrulardır bunlar. 2000 yılı 20 Ekiminden itibaren yaşanan her gelişme de yukarıda anlatılanları doğrulamıştır.

Ancak bir şeyin bilinmesiyle pratikte aynı tavrın alınması mümkün olmuyordu. Nitekim olmadı. Tüm siyasi hareketler, tüm reformistler, saldırının amaçları konusunda aynı şeyi söyleseler de, pratik farklı oldu. Sürecin başından sonuna ayrılıklar yaşandı. Yaşanıyor da.

Direnişimizi ve direnişin siyasal kazanımlarını ve nihayetinde genelge ile karşı-devrime geri adım attırılmasını olumsuzlayan, burun kıvrıyanlar, ne yazık ki tecrit saldırısının hiçbir aşamasında görev ve sorumluluklarını yerine getirmemişlerdir. Yukarıda sıraladığımız genel doğrular çerçevesinde bir değerlendirme bile bunu görmemizi sağlayacaktır. DHKP-C Davası tutsakları ise bu gerçekler çerçevesinde pratiğini şekillendirmiş, devrimci iradenin yenilmezliğini bir kez daha dost-düşmana göstermişlerdir.

20 Ekim 2000'de başlayan Ölüm Orucu merkezli direnişin uzun zaman alan tartışmalar nedeniyle hem

geç başlamasına hem de direnişe katılmayarak, direnişin olması gereken güç ve etkisinin düşmesine neden olmuşlardır. Bu durum aynı zamanda oligarşiye ve bir bütün olarak tüm tecrit ve F tipi savunucularına "Birkaç örgütün işi" başta olmak üzere çeşitli demagogiler yapma fırsatı vermişti.

Direniş öncesinde başlatılan F tiplerinin teşhiri faaliyeti, direnişle birlikte giderek güç kazanmış, oligarşi F tiplerini savunamaz hale gelmiştir. Bu durumdan kurtulmak için bir yandan direnişçilerle pazarlık sürdürürken, diğer yandan tecrit karşıtlarına karşı terörünü arttırmıştır. Oligarşinin amacı direnişi bitirmektir. Bu, Adalet Bakanlığının "Toplumsal mutabakat sağlanmadan F tipleri açılmayacaktır." söyleminde ifadesini bulmuştur.

İşte tam bu noktada, baştan direnişe katılmayanlar düşmanın operasyonları karşısında, devrimden, direnişten yana olmaları gerekirken tam tersi bir anlayışla oligarşinin sözcüleri gibi "**Direnişi Bırakın**" çağrısında bulunmuşlardır. Oysa yapmaları gereken açıktır; direnişe katılarak direnişi güçlendirmek, oligarşiyi yenilgiye uğratmaktır.

19 Aralık 2000'de F tiplerine götürmek için gelen karşı-devrim güçlerinin karşısına ilk dikilenler DHKP-C Ölüm Orucu direnişçileri olmuştur. Günler öncesinden böylesi bir durum olduğunda bedenlerini tutuşturacaklarını ilan eden DHKP-C 1. Ekip Ölüm Orucu Direnişçileri, söylediklerini yaptılar. (Saldırı olduğunda bedenlerini tutuşturarak ölüneceğini ilan eden bildirinin altında imzası olan MKP, dilekçeye imza atsa da, bunun "BLÖF" amaçlı olduğunu, Bursa Özel Cezaevi'nde **yanlış anlama sonucu** feda eylemi uygulandığını ve bir yoldaşlarının şehit düştüğünü açıklamışlardır.)

Feda eylemlerinin, düşmanın devrimci tutsakları, ölümle korkutarak teslim almasına cepheden vurulan ve boşa çıkarıcı bir darbe işlevi gördüğü açıkken, TİKB başta olmak üzere pek çok örgüt, feda eylemlerine karşı olmanın ötesinde, düşmanın katletme politikasına hizmet ettiğini iddia edecek kadar direnişe karşı tahammülsüz ve düşmanca açıklamalar yapmışlardır. Böyle davranmalarının nedeni bu eylemlerin kendi direniş kaçınılıklarını gösterdiğini bilmeleridir.

Direniş öncesi tartışmalarda, ölüm orucuna alternatif(!) olarak barikat direnişlerini öneren, "*F tiplerine götürmek için geldiklerinde direnmeliyiz*" diyenlerin pek çoğu, 19-22 Aralık'ta, direnişi değil operasyonu "kayıpsız atlatmayı" düşündüler; çatışmayı değil, uygun yerlere girmeyi-gizlenmeyi temel aldılar. Ki-

İşte tam bu noktada, baştan direnişe katılmayanlar düşmanın operasyonları karşısında, devrimden, direnişten yana olmaları gerekirken tam tersi bir anlayışla oligarşinin sözcüleri gibi "Direnişi Bırakın" çağrısında bulunmuşlardır.

min ne ölçüde direndiği, düşmanla yüz yüze çatıştığı kimse için sır değildir. Verilen şehit ve yaralı sayısı da bunun ölçülerinden biridir kuşkusuz.

19-22 Aralık operasyonunda şehit düşen **28 tutsaktan 24'ü DHKP-C'li tutsaklardır.**

19 Aralık sonrası F tiplerine getirildiklerinde Ölüm Orucu direnişine başlamak zorunda kalanların yapmaları gereken, mevcut direnişin taleplerini sahiplenip destek vererek güçlendirmek olması gerekirken, ne yazık ki böyle de yapmamışlardır. Direnişin taleplerini geri çekmişler ve direnişin belirleyici karar gücü olmak istemişlerdir.

Asıl amaçları ise direnişi bir an önce bitirmekti.

11 Eylül 2001'de ABD'nin ikiz kulelerine yönelik saldırı sonrasında estirilen “teröre karşı savaş” demagogisi bu kesimlerin **iyice paniklemelerine** neden olmuştur. Oligarşinin bunu fırsat bilerek direnişe ve tüm muhalif kesimlere saldıracağını bilmek için kâhin olmaya gerek yoktur. Devrimci örgütlerin böylesi koşullarda yapmaları gereken, direniş saflarını terketmek değil, tam tersine direnişi yeni koşullara uygun hale getirmek, direnişi güçlendirmektir. DHKP-C'li tutsaklar yeni koşullarda direnişin çok daha uzun yıllara yayılabileceği öngörüsüyle hareket etmiş, direnişinin programını buna göre yeniden düzenlemiştir.

Diğerlerinin o süreçteki tek düşüncesi ise, direnişi bitirmek olduğundan, tüm çabalarını buna yoğunlaştırmışlar, MKP'yi de yanlarına çekerek 28 Mayıs 2002'de direnişi topluca bırakmışlardır.

Direnişi en zor koşullarda, **büyük bir panik** içerisinde bırakmışlardır. Bu hem hapishaneler için hem de dışarı için geçerlidir.

Direniş kırılcılığı yapanlar, o koşullarda direnişi bırakmanın teslimiyet olduğunu bilmiyor olamazlar. Çünkü tam bir bozgun duruşu yaşadıkları. Ama süreç teslimiyet doğrultusunda yaşanmamışsa bunun tek nedeni vardır, o da DHKP-C'li tutsakların direnişi sürdürmeleridir. Aksi durumda oligarşinin politikasını hayata geçirmek için çok daha pervasız olacağını öngörmek hiç de zor değildir.

Ölüm orucunun sürdürülmesi, oligarşinin hapishaneler politikasını boşa çıkarırken, aynı zamanda dışarıda direnişi sahiplenilen kesimleri, tutsak yakınlarını da diri tutmuştur.

Direniş kırılcıları ise, bir direniş için oldukça uzun bir zaman dilimi olan Mayıs 2002'den Ocak 2007'ye geçen süreçte yapabileceklerini, yapmaları gerekenleri yapmamışlardır. Direniş dışında olsalar da, karşı-

devrimin tecrit ve F tipleri üzerinde genelde halka dayattığı politikalar devam ettiği için, yapmaları gereken kuşkusuz direnişin yanında olmaktı. Çünkü direniş, karşı-devrimin politikalarının önündeki en temel ve belirleyici engel olmaya devam ediyordu. Direniş kırılcılarının pratikleri ise **bunun tam tersi** olmuştur. Direnişi, bırakın desteklemeyi, **gündemlerinden bile çıkarırken**, direnişe ve direnişçilere saldırıyı çeşitli boyutlarda sürdürmüşlerdir. Hem de bunu sözlerinin başında hep “*direniş sürüyor, o nedenle direnişi sürdürenlere yönelik eleştirilerimizi sonraya bırakıyoruz*” cümlesini kullanarak yapmışlardır. Öyle bir mantıktır ki, direnişin sürüyor olmasını, tecrite karşı sürdürülen mücadelenin önünde engelmış gibi gösterme gayreti içine bile girmişlerdir.

Oysa gerçek tersidir. Direnişin sürmesi direniş kırılcılarının daha da gerilere düşmesinin de önünde engel olmuştur.

Direniş kırılcılarının zaferimizi küçümsemek için kullandıkları ifadelerden biri de, ara verilmesini sağlayan genelge sonrası kullanılmaya başlanan kimi hakların zaten daha önceden mevcut olduğu ama bunların kullanılmadığıdır. Evet, kimi haklar geçmişte kazanılmıştır ve ara verilene kadar kullanılmamıştır. Ancak hemen belirtilmelidir ki, o hakları sağlayan da direniştir. Başka bir şey değil...

Genelge kazanımdır. Çünkü, oligarşiye tecriti kabul ettirmekle kalmamış, somut kazanım elde ederek tecritte gedik açmıştır.

Adalet Bakanlığı'nın yayınladığı 22 Ocak 2007 tarihli genelge ile direnişe ara verildi. Haklar ve Özgürlükler Cephesi genelgeyle ilgili şu değerlendirmeyi yapmıştı:

“7 yıldır sürdürdüğümüz, 122 şehit verdiğimiz, içinde sayısız destanlar yarattığımız, emperyalizmin ve oligarşinin teslim alma politikalarını püskürterek siyasi bir zafer kazandığımız büyük direnişi, somut bir kazanımla sona erdirdik.

“Gelinek nokta, tutsaklarımızın ve tutsak yakınlarımızın tüm taleplerinin karşılanması olmasa da, tecritin kırılmasında önemli bir adımdır.

“Adalet Bakanlığı tarafından yayınlanan yeni genelge bir çok teknik ayrıntıyı içermekle birlikte, direnişimizin gelişimi açısından belirleyici olan noktalar şunlardır.

“- Söz konusu genelgeyle tutsakların tredman koşulu olmadan bir araya gelmesi mümkün hale getirilmiştir. Tecritin kırılmasında belirleyici olan adım budur.

“ - İkinci olarak bu genelgeyle tutsakların haftada 10 saat bir araya getirilmesi öngörüldüğü gibi bizzat Adalet Bakanı bu sürenin 20 saate çıkarılmasını taahhüt etmiştir.”

(26 Ocak 2007 tarihli ve 85 sayılı açıklama)

Söylenenler hiçbir yoruma ihtiyaç bırakmayacak açıklıktadır. Açıklamada, neden zaferdi, nasıl bir zaferdir, sorularının cevapları da bulunmaktadır. Aksini kim iddia edebilir?

Aksini iddia edenler öncelikle kendi gerçeklerine, bakmalıydılar. Sanırsınız kimileri kendilerine rağmen böylesi bir sürecin yaşanması ve böyle bir sonucun alınmasını kabul edemedikleri için, DHKP-C’nin direnişine ve direnişe önderlik eden iradeye düşmanlaşmışlardır.

Hapishanelerde ve dışarıda yaşananlara sınıf bakış açısıyla bakanlar, süreçteki siyasal zaferi de, somut kazanımı da görmekte ve kabul etmekte zorlanmayacaklardır. Gelecekte iddialı olanlar, geçmişe doğru bir bakış açısıyla bakıp, yanlışlarını kabul edecek cüreti göstermelidirler. Özeleştirisi, pratiğin işi olacaktır.

Reformizmin ve oportünizmin büyük ölüm orucu direnişinin kazandığı zaferi kabul etmemelerinin nedeni, bunun siyasi sonları olacağını düşünmeleridir.

“(…) Herkes bilir ki, ölüm orucu silahının kullanımı konusunda bir çok devrimci parti ve örgütün tutu-

mu netti. Ancak zamanlama konusunda bir anlaşmazlık vardı. Ölüm orucuna erken başlayanlar erken bir zafer beklentisi ile harekete geçtiler. Marksist-Leninist komünistler ve diğer devrimci örgütler bu aceleciliğe karşı çıktılar ve zamanı geldiğinde onlarca savaşçısıyla bedenlerini ölüme yatırdılar.” (Atılım, 4 Eylül 2004)

Direnin 4. yılının dolmasına az bir süre kalmışken bu sözleri söyleyenler 19 Aralık sonrası **zorunluluktan** direnişe başlamışlar, ilk fırsatta da 28 Mayıs 2002’de direnişi bırakmışlardır. Kimi politik hesaplarla **direnişi bırakmayı bir süre geciktirdikleri için**, ortakları TİKB tarafından eleştirildiklerini de belirtmeliyiz.

Yukarıdaki sözler de en kaba gerçekler bile yoktur. Örneğin Ölüm Orucu’na 19 Aralık sonrası zorunlu kaldıkları için başladıkları yoktur. Hele hele direnişi nasıl ve hangi koşullarda **bıraktıkları hiç yoktur**. Ve DHKP-C’nin “erken zafer beklentisi” ile Ölüm Orucu direnişine başladığı iddiasına dair tek bir kanıtı yoktur.

Evet, “insaf” ölçülerinin de ötesindedir söylenenler. Yıllara yayılan, dünyada benzeri olmayan bir direniştir 7 yıllık direniş. Böylesi bir direnişi gerçekleştirenleri hala “**erken zafer beklentisi**”yle eleştirmenin imkansız ve mantıksız olduğunu bile düşünebilmekten uzaklaşmışlardır.

Başka türlü de olmazdı zaten. Olamazdı çünkü, gerçekleri kabul etmelerinin “siyasi sonları” olacağını düşünmektedirler. Yanlış düşündüklerini ve yaptıklarını itiraf etmelerini, devamında da özeleştirisi vermelerini beklemek son derece zayıf bir ihtimaldir. Çünkü tarihlerinde, yıllar sonra da olsa, daha önce yaşanan direnişlerdeki tavırlarının özeleştirisini verdiklerine dair örnek yoktur.

1984 Ölüm Orucu direnişi çok bilinen bir örnektir. 1984’de Devrimci Sol ve TİKB’nin birlikte gerçekleştirdikleri Ölüm Orucu direnişi için de tıpkı bugün olduğu gibi direnişe katılmayanlar benzer ithamlarda bulunmuşlardı. Evet o zaman da, direnişi gerçekleştiren örgütler “aceleci küçük burjuvalar” olarak nitelendirilmişlerdi. Kendileri ise “uzun soluklu mücadeleci”, “en komünist”, “en Marksist-Leninist”ler oluyorlardı. Direniş zaferle bitirildiğinde, katılmadıkları için bu sonucu hazmedemeyenler, yine “**yenilgi ile bitirildi**” tespiti yapmışlar, bizim “siyasi zaferdir” değerlendirmemizi yanlış bulmuşlardı. Bu tespiti yapanların pek çoğu o zaman TTE’yi giymişler, idarenin verdiği “suçlu” kartını yakalarına takmışlardı...

Direninş gerçeğinden korkuyorlar Elbette; Çünkü yıllarca direnişin zafer kazanamayacağı, yenildiği üzerine yazıp-çizmişlerdir. Aksi bir durum, yani gerçeğin, yani direnişin siyasal zaferinin ve somut kazanımının kabul edilmesi demek, tüm yazıp söylediklerinin, uyguladıkları politikalarının iflası demektir. Bu iflas pratikte gerçekleşmiştir zaten. Ama onlar bunu teorik olarak kabul edememektedirler.

Evet, yanı başlarında sürmekte olan direnişe duyarsız kalanları, direnişi panik içinde bırakanları, oligarşinin ciddiye alacağını düşünmek, ancak direniş kaçınlarının işi olabilir.

12 Eylül koşullarında da var olan “devlet politikasıdır değiştirilmez” anlayışıyla, direnerek zafer elde etme, düşünce ve pratiği bir arada olmaz.

Direnişi bırakanlar ve direnişe katılmayanların bir iddiası da, Ölüm Orucu eyleminin sonuç alıcı olmadığı veya olmayacağıdır. 7 yıllık süreç göstermiştir ki, Ölüm Orucu bir direniş biçimi olarak etkili ve sonuç alıcı tek eylem biçimidir.

Aksini iddia edenler, ölüm orucunun yerine farklı etkili bir eylem biçimi önerebilmiş değillerdir. Direnişi bırakanlar “başka biçimler” den sözetseler de ne söylemde ne de pratikte o “başka biçimleri” duyan, gören olmamıştır.

Direnişe katılmayanlar, direnişi bırakanlar F tiplerinin mevcut uygulamalarını (tecrit-tetman başta olmak üzere) nesnel olarak kabul etmişlerdir. Çünkü yerine başka bir etkili direniş geliştirmemişler, adeta yıllarca **direnişin gölgesinde** yaşamlarını idame ettirmişlerdir. “**Biz de benzer koşullarda yaşadık**”, “**Biz de direndik**” iddiaları gerçekçi değildir. İleri mevzilerde direnenler, bedel ödeyenler olduğu için, düşmanın daha saldırgan politikalar uygulamasının önüne geçilmiştir. Bu koşulların, içlerinde yılgınlık, umutsuzluk ve yenilgiyi yaşayanların, daha geri, teslimiyetçi anlayışa yönelmelerini engellediği de bir gerçektir.

Aksini iddia edenlerden, bir an için, Cepheli özgür tutsakların direnişinin olmadığı bir 19 Aralık’ı ve F tiplerinin ölüm orucunun olmadığı koşullarda açıldığını düşünmelidirler. F Tipi hapishanelerde sürecin çok farklı gelişeceği açıktır.

Bugün F Tiplerinde devrimci tutsaklar teslim alınamamışsa, bunu sağlayan “kadro kaybını önleme” vb. gerekçesiyle direnişi reddeden, bedel ödemeyi gereksiz gören anlayışlar değildir. Bugün F tiplerinde düşmana devrimci irade kabul ettirilmişse, bunu sağlayan 7 yıllık direniştir. Tüm bedelleri ödeyen ve asla teslim olmayan gelenektir.

İşte gerçekler bunlardır. Daha önceki bölümlerde de ifade ettiğimiz gibi, pek çoğunun ne direnmeye gücü vardır, ne de direnişle zafer kazanılabileceğine inançları... O nedenledir ki, direnişin değişik aşamalarında iki de bir “yenilgi” tespiti yapmışlardır.

Kendisi de direnişe katılan TKEP-L oligarşi ile Bayrampaşa Hapishanesi’nde 19 Aralık öncesi sürdü-

rülen pazarlıklar sürecine ilişkin tanıklığını anlatmaktadır. “Direnişi Bitirin” çağrısı yapanların, aynı süreçte direnişin kazanacağı düşüncesi oluştuğunda nasıl paniklediklerini ve bu panik içerisinde Ölüm Orucu’na başlamakta geç kaldıkları için Süresiz Açlık Grevi kararı aldıklarına “*Zindan Savaşlarının Kısa Tarihi*” isimli kitapta (Syf: 313-314) yer vermişlerdir.

Direniş kaçınları, yine kaçınılıklarını meşru ve mazur göstermek için olsa gerek, bir de direniş sürecinde “kaçırılan fırsatlar”dan söz etmektedirler arada bir. Aslında sorun çözülecekmiş de “DHKP-C engel olmuş”!!! Elbette bu saatte siyasi olarak muhatap alınıp cevap verilecek bir şey değildir. Zaten böyle bir direnişi kaçırılan veya yakalanan fırsatlarla açıklamaya kalkışmak, ancak hırsı aklının önüne geçenlerin yapabileceği bir şeydir. Bu uzun süreçte, “fırsatlar” değil, karşı-devrimle can pahası sürdürülen irade çatışması vardır. **Direniş kaçınılılığı, direniş kırılcılığı, pragmatizm** ve direnişin zafer kazanmasını istememe vardır. Direnişin zafer kazanmasının kendilerinin siyasi geleceklerini tehlikeye atacağı, hatta sonlarını getireceği yanlış düşüncesi vardır.

Direniş gerçeğinden korkuyorlar elbette; Çünkü yıllarca direnişin zafer kazanamayacağı, yenildiği üzerine yazıp-çizmişlerdir. Aksi bir durum, yani gerçeğin, yani direnişin siyasal zaferinin ve somut kazanımının kabul edilmesi demek, tüm yazıp söylediklerinin, uyguladıkları politikalarının **iflası** demektir. Bu iflas pratikte gerçekleşmiştir zaten. Ama onlar bunu teorik olarak kabul edememektedirler.

Kabul edemiyorlar, çünkü, bu köklü bir özeleştiriyi gerektirir. Bu da ne reformizm, ne de oportünizm için kolay değil elbette.

Şu sözleri söyleyenler, söyleyebilecek kadar gerçeklerden kopanlar, şu sözleri söyleyebilecek kadar devrimci harekete karşı tahammülsüzlük, düşmanlık besleyenler, şimdi gerçekleri nasıl kabul edebilirler ki! Şöyle yazmıştı biri:

“*Devrimci demokrasinin artık siyaset dışına düş-tüğünü söylemek bile yersiz. ... Cezaevleri gündemi üzerinden faaliyet yürütülür, ama siyasal canlanma sağlanamazdı. Bu yolda ısrar edenlerin tasfiyesi kaçınılmazdı. Elbette kanlı bir tasfiye ve elbette aynı zamanda siyasetsizliğin tasfiyesi...*” (22 Aralık 2000, Sosyalist İktidar)

Bu sözler, 19 Aralık’ın hemen ertesinde, henüz cesetlerimiz yerdeyken **TKP Genel Başkanı Aydemir Güler** tarafından edilmişti.

Bu sözler ise Alinteri-Ufuk Çizgisi’nden:

(...) Arkalarında devrimci emeğe, sınırsız bedellere rağmen ölüm orucu devrimci tarihinde aynı zamanda bir yanlışın adı, daha da önemlisi bir yenilgiyle birlikte **bir dönemin kapanışına** koyulan iri bir nokta olmuştur.” (Aktaran, Ekmek ve Adalet, 14 Kasım 2004, Sayı: 132)

Devam ediyor Alnteri:

“Bir siyaset tarzı, **liderlik tarzı bitmiştir...** Küçük burjuva devrimci demokrasinin kah halkçılığın, kah küçük burjuva milliyetçiliğinin, kah en kaba sloganları dışında sosyal liberalizmin rüzgarlarının etkisi altında yürüme, kendisi ile birlikte yeni devrimci kuşakların gelişimini damgalama **süreci siyaseten bitmiştir.**” (Aktaran, Ekmek ve Adalet, 9 Aralık 2004, Sayı: 135) (*)

Alıntılarda söylenenlerden öteye, alıntılardaki ruh hali daha çarpıcıdır. Biz katledilmişiz, biz ölüm oruçlarında şehitler vermeye devam ediyoruz ve onlar, almışlar ellerine bir davul, “*bittileeeer, yenildileeeer, dağıldılar, tasfiye oldulaaar...*” diye ortalığa dökülmüşler.

Fakat tarih bu; herkesin söylediğini kaydeder ve günü gelince sorar. Kendi düşmanlıklarını, beklentilerini gerçek diye yazdıklarını gösteriyor şimdi tarih. Devrimci hareketin bittiği falan yoktu, ama onlar bitmesini istiyordu. Bir dönemin [devrimci hareketin Türkiye soluna damgasını vurmasının] bitmesini istiyorlardı, ama tarih gösterdi ki, bitmemiştii.

Şimdi bu düşmanlığın, çarpık düşüncenin, temelsiz tahlillerin, direniş kaçkını politikaların hesabını nasıl verecekler?

Sonuç olarak, 20 Ekim 2000’den 22 Ocak 2007’ye yaşanan Büyük Ölüm Orucu Direnişi, gerek hapishaneler boyutuyla, gerekse de en genel anlamda emperyalizm halklar mücadelesi açısından, **siyasal bir zafer** ve **somut kazanımdır**. Direniş, sadece hapishaneler ve tutsaklar boyutuyla değil, genel devrimci mücadeleye yanıyla değerlendirilmelidir. Yine, sadece Türkiye boyutuyla değil, emperyalizm ve emperyalistle-

rin ülkemiz ve bölge politikaları boyutuyla değerlendirilmelidir. Bunlar görülmeden, direnişi doğru değerlendirmek mümkün değildir; ve bu bütün içinde bakılmadığında geleceğe yönelik doğru-devrimci politikalar tespit edilip uygulanamaz.

Doğru devrimci politika için olmazsa olmaz koşullardan biri, kuşkusuz, geçmişin muhasebesinin yapılmasıdır. Direniş dışında kalanlar, direnişe en üst perdeden karşı çıkanlar ve hatta cepheden saldıranlar için, bu kaçınılmaz bir zorunluluktur. Bu zorunluluktan kaçmaya devam edebilirler, kendi tercihleridir; ama o zaman yanlışlarıyla, kaçkınlıklarıyla, iflaslarıyla yaşamaya devam edecekler demektir.

Direniş ve direnişin büyüklüğü, somut kazanımlar ve siyasal zafer yanı birlikte ele alındığında görülebilir. Somut kazanımın ötesinde, yaratılan değerler, savunulan devrim ve geleceğe yönelik büyütülen umutlar ortadadır. Karşı-devrim tüm bunların farkındadır. F tipleri tecrit politikasını uygulayamadığının ve amacına ulaşamadığının bilincindedir. Ancak temel amacı olan devrimci tutsakları teslim alma politikasından vazgeçmiş değildir.

Sonuç olarak ortada bir gerçek vardır, devrimle karşı-devrim arasındaki irade çatışmasında, özgür tutsakların 7 yıl büyük bedeller pahasına sürdürdükleri direnişle, oligarşinin politikaları ve planları, başarısızlığa uğratılmıştır. Oligarşi geri adım atmak zorunda kalmıştır ama teslim alma hedefinden vazgeçmemiştir. İki güç arasındaki çatışma bundan böyle de devam edecektir. Şu anda bile genelge ile tanınan 10 saatlik sohbet süresinin uygulanmasını engelleyen bir irade vardır karşımızda.

İrade çatışması yeni mecrasında devam etmektedir. Kazanan ise hiç kuşkusuz, somut-mevcut duruma uygun politikalarla sürece müdahale edenler olacaktır. Bugüne kadar nasıl ki doğru-devrimci politikalarla her türlü ve her cepheden gelen saldırıları, kuşatmaları yarmasını ve boşa çıkarmasını başardıysak, bundan böyle de bunu başaracak iddiaya, cürete, iradeye ve iktidar perspektifine sahibiz.

Sonuç olarak ortada bir gerçek vardır, devrimle karşı-devrim arasındaki irade çatışmasında, özgür tutsakların 7 yıl büyük bedeller pahasına sürdürdükleri direnişle, oligarşinin politikaları ve planları, başarısızlığa uğratılmıştır.

(*) Dostluk görünümü altındaki bir düşmanlık mesajına dair dipnot: Alnteri’nin DHKP-C’nin liderlik tarzına, daha tam bir deyişle önderine karşı tarihi bir tahammülsüzlüğü vardır. Bu tahammülsüzlük, bu “küçük siyaset kompleksi”, onları öylesine dengesizleştirmiştir ki, bir parçası oldukları 1984 ölüm orucunun onurunu ve devrimci çizgisini

bile savunamamışlardır. Bu tahammülsüzlük, devrimci hareketin Dayı'nın önderliğinde belirlendiğini çok iyi bildikleri direniş politikasının zafer kazanmasıyla daha da büyümüştür. Çünkü tarih, TİKB yöneticilerinin direniş üzerine söyledikleri her sözü, ezip geçmiştir. Direniş süreci boyunca politika adına yaptıkları her tesbit, söyledikleri her söz lime lime dökülmüştür. Böyle bir iflas karşısında oturup kendilerini değerlendireceklerine, devrimci harekete ve önderine karşı daha da tahammülsüzleştiler.

Bu tahammülsüzlük, düşmanlık, öyle dizginlenemez bir hale gelmiştir ki, önderimiz Dursun Karataş şehit düştüğünde, yayınladıkları başsağlığı mesajında bile düşmanlıklarını kusmadan duramamışlardır.

“Komünistler”miş; sosyalist değerlerden, halkın geleneklerinden habersiz komünistlik, olmaz olsun.

Siz komünist olmak bir yana, “adam” olun önce. Bu halk, binlerce şehit vermiş Türkiye devrimcileri, nasıl başsağlığı diler, onu öğrenin.

Yazdıkları başsağlığı mesajı, Türkiye solunda, kendine komünist diyenlerin devrimci bir direnişe ve devrimci bir öndere karşı ne kadar düşmanlaşabildiklerinin, “komünist”lerin ne kadar çiğleşebildiklerinin, ve devrimci değerlerden, halkın geleneklerinden kopup ne kadar çürüdüklerinin bir örneğidir. İşte o mesajın tam metni:

*

DEVRİMCİ KAMUOYUNA, İŞÇİ SINIFINA VE BÜTÜN EMEKÇİLERE,

DHKP-C önderi Dursun Karataş'ın yaşamını yitirdiğini acıyla öğrendik.

Dursun Karataş, kurucusu olduğu Dev Sol ve DHKP-C ile THKP-C geleneğini sürdürdü ve ileriye taşıdı. 12 Mart ve 12 Eylül gibi devrimci hareketin yenilgi sonrası yeniden mayalandığı dönemlerde yeni devrimci çıkışların yapılması ve antifaşist mücadelenin geliştirilmesinde teslimiyetçiliğe karşı çıkışı, militan mücadeleyi sürdürmekteki ısrarı ve iradesiyle rol oynayan bir önderdi.

‘70’li yıllarda anti-faşist mücadelenin halk temeline doğru gelişmesi ve ‘90’ların başlarında faşist saldırıların yanıtsız bırakılmaması ve faşist elebaşılardan cezalandırılması devrimci hareketi geliştirdi. O ve kurucusu olduğu Parti, antifaşist mücadele içerisinde oynadıkları güçlü devrimci rolün yanı sıra çeşitli dönemlerde ve son olarak 2000 ÖO Direniş’nin başlatılması, sürdürülmesi ve sonlandırılması süreçlerinde izlenen yanlış taktikler ve pratikler yüzünden ağır sonuçlar yaratan, devrimci bir kadro kuşağının büyük ölçüde kaybına yol açan yanlış kararların da alicısı ve uygulayıcısı oldu.

38 yıllık devrimci yaşamında, her zaman faşist dikta-

törlüğün hedefi durumunda olmuş, ağır saldırılarına maruz kalmış, bedeninde bu saldırıların yarattığı tahribatları taşıyan Dursun Karataş'ın erken ölümü faşizme karşı daha derin bir öfke duymamıza yol açıyor.

Faşizme karşı savaşım, Türkiye ve Kuzey Kürdistan devrimci hareketini ortaya çıkartan, besleyen ortak ve militan temeli oluşturur. Militan bir proletarya sosyalizmi yaratma hedefiyle mücadele eden örgütümüz de aynı kaynaktan beslenmiş, o geleneğin yaratıcısı ve sürdürücülerinden biri olmuştur. Mücadeleyle dolu bir geçmişin ve ortak devrimci geleneğin bir parçası olarak çizgisinde kararlı bir dava adamının, DHKP-C önderinin yaşamını yitirmesinin üzüntüsünü duyuyor, DHKP-C’li dostlarımızın acısını paylaşıyoruz. 16 Ağustos 2008

Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği Merkez Komitesi

*

Önderimiz Dursun Karataş'ı kaybetmemizin ardından acımızı paylaşan, başsağlığı mesajı yollayan tüm siyasi hareketlerin mesajlarını yayınladık. Bir teki hariç. Yayımlanmayan o mesaj, TİKB’ye aitti.

“Dursun Karataş'ın yaşamını yitirdiğini acıyla öğrendik.” diye başlıyordu ama o mesajda ne bir acı, ne bir dostluk, dayanışma görülmüyordu çünkü.

Hatta; böyle olduğu için, böyle bir mesajı ilerici, devrimci bir örgüte yakıştıramadığımız için, mesaj elimize geçtiğinde bizzat gidip sözlü olarak da “bunun kendilerine ait olup olmadığını, bu yazıyı sahiplenip sahiplenmediklerini?” sorduk. “Evet” dediler, “yazı bizimdir”. Yazı onların. Görüştüğümüz temsilci şunu da ekledi cevaplarına: “Bu konuyla ilgili görüşeceğinizi tahmin etmiştik.”

Tahmin etmeleri normaldi. Çünkü biz devrimciliğe yakıştıramayacağımız böyle bir açıklama hakkında bir söz söylemek için, mutlaka sağlamasını, doğrulamasını yapacak sorumluluktaydık.

O mesajı yazan hastalıklı ruh hali, şehit düşen bir devrimci önderin tabutunun başında, ölüm orucu konusundaki iflas etmiş, artık direniş kaçkınılığını örtbas etmeye yetmeyen pespaye teorilerinin hesabını görmeye çalışıyordu.

Bir devrimci önderin tabutunun başında küçüklük komplekslerini tatmin etmeye, iflas etmiş teorilerini canlandırmaya çalışan bu ruh hali, hastalıklı bir ruh halidir. O mesajda ortaya çıkan hırs, tahammülsüzlük, dengesizlik, siyasi ahlaksızlığın ötesinde klinik bir vakadır. Bu nedenle bu mesaj, örgütümüz tarafından kabul edilmemiştir. Buraya almamızın tek nedeni ise, solda bir başka örneğine bir daha asla rastlanılmamasını istediğimiz bu yozlaşmışlığı tarihe not düşmektir.

Onun Şehitliği De Bu Savaşta Ödediğimiz Bedellerden Biridir

Eyüp Baş

Eyüp Baş yoldaşımızla ilgili DHKC açıklaması onun şehitliğini şu yanlarıyla duyurmuştu: **1996 Ölüm Orucu Gazisi, Solun Birliğinin Yörulmaz Emekçisi, Örgütümüzün Sıra Neferi...**

Aşağıda okuyacaksınız. Bir yoldaşı onu şöyle tanımlıyor: *“Diyebilirim ki herkes mücadeleyi bıraksa bile o tek başına ayakta kalır.”*

Bunu dedirtebilmek önemlidir. Bunu düşündürebilmiş olmak bir devrimci için onur ve gurur duyulacak bir şeydir.

Onun belki de en önemli özelliklerinden birisi, emekçiliği idi. İş yapmanın zamanı, saati yoktu onun için. Günün, gecenin her saatinde herkes onu arayabilir ve o hangi saatte olursa olsun, o sorunu çözmeye koşardı. Onu her zaman, bir yerlere koştururken, bir şeyler yaparken görürdünüz; ama hiçbir şey yapmadan otururken gören pek yoktur. Kuşkusuz tüm bunları yaparken, dönem dönem kendisine rahatsızlıklar veren, çalışmalarını engelleyen ciddi sağlık sorunları ile de karşılaştı.

Sağlık sorunları nedeniyle kalkamadığı, yatağa bağlandığı dönemler de oldu. Böyle dönemlerde bile mücadeleden kopmadı, görevlerini unutmadı. Son hastalığı döneminde de, bir hastahane odasına bağlı hale gelmişken, hala tüm işleriyle ilgiliydi, “ne yapabilirim”, “nasıl yardımcı olabilirim” diye düşünmeye devam ediyordu. Yoldaşlarının ikazına rağmen, böyleydi.

Bu durum onun hem emekçiliğinin hem de mücadelede sınır tanımadığının bir ifadesiydi.

Emekçi, mütevazı ve çalışkandır Eyüp. Onca iş ve rahatsızlıklarına rağmen, yakındığını kimse duymamıştır.

Kuşkusuz Eyüp bunları yaparken, eksiklikleri, yanlışlıkları da vardı. Hepimiz gibi, olumluluk ve olumsuzluklarıyla içindeydi mücadelenin. Ama özelliği oydu ki, olumsuzluklarını, eksikliklerini meşrulaştıran bir tutum içinde olmadı. **Kendisi ile savaşı** bir yoldaşımızdı. En çok dikkat çeken yanlarından biri mücadelede kendini yenilemesi, mücadelenin ihtiyaçlarına göre kendini daha fazla donatmasıydı. Özellikle son döneminde kendisiyle savaşı çok daha yetkin bir savaşa dönüşmüş ve Eyüp, mücadele içindeki en verimli, en yetkin dönemini yaşamaya başlamıştı. Daha çok öğrenmek, eksiklerini daha hızlı aşmak için en çok çaba harcayanlarımızdandı.

İnsanın kendisiyle savaşı, bir karar meselesidir. Eyüp de yoldaşlarının eleştirilerini dinlemiş, eksikliklerini görmüş, ve bu savaşa girmiştir. İnsanın kendisiyle savaşıması, kendini yenilemesi demektir. Yenilenmek, güçlenmektir. Burjuvazinin, düzenin, sorunların üzerimizde yarattığı tahribatlardan arınmak demektir.

Eyüp yoldaşımızda, tüm yoldaşlarımız örnek alacağı yanlar nelerdir denilirse, ilk sayacağımız işte bu iki yanındır: emekçiliği ve kendisiyle savaşı...

Eyüp bu savaşıyla, kendini adım adım geliştirmiş, mücadelenin, hareketin ihtiyaçlarına daha çok cevap veren bir yoldaşımız olmuştur. Onun gelişimini, emekçiliğini, kendisiyle savaşı somut olarak aktarmak açısından, Eyüp hakkındaki bazı değerlendirmelerden, raporlardan, kısa bölümler sunuyoruz aşağıda:

“Diyebilirim ki herkes mücadeleyi bıraksa bile o tek başına ayakta kalır.”

1998 Eylül’ünde bir yoldaşının Eyüp Baş hakkında değerlendirmesi:

- ... bölgesi mahalli alan hücrelerinin sorumlusu Eyüp Baş, iş bitirici özellikleri vardı. Örgüt kültürü eksikti.

1998 Ekiminde bulunduğu hapisshanede yaşanan bir direniş süreci sonrası ise, yoldaşları onun hakkında şu satırları yazmışlardı:

“Eyüp BAŞ, Güvenlikten sorumludur. Bir çok gelişmede inisiyatifsiz kalıp inisiyatif kullanmaması. Adlilere fazla misyon biçme. Her işe kendisi koşturup insanları seferber etmeme. Güvenlik üzerine yeterince geliştirici düşünmeme ve beklenilenin dışında bir gelişme olunca pratik olamama. Yerine alternatifini görevlendirmemesi.”

2001 yılı Mayısında, Sincan Hapishanesi’ndeki yoldaşları, onun hakkında şu değerlendirmeyi yapıyorlardı:

“- Eyüp BAŞ: En baştan beri etrafındaki yoldaşlarımızı direnişin içinde tutmak için çaba harcadı. Öne çıkan yoldaşlarımızdan.

Yoldaşlarımıza ulaşmada aktif görev aldı. Yine birçok işimizi yapan-yaptıran, uyanık, kararlı, fedakar bir yoldaşımız. Baştan beri sorumluluklar-görevler verdiğimiz bir insanımız. [Bir çok konuda] yaratıcılığını, ilişkilerini kullandı... '96 gazilerimizdendir. B ve C blok tek kişiliklerin sorumlusu konumunda idi.”

Yine aynı hapisshaneden aynı yıl içinde bir başka değerlendirme:

- Eyüp Baş (1996 Ölüm Orucu Gazilerimizden): Baştan beri örgütlülüğün sağlanmasında, iletişimde ve insanlarla ilgilenmede sorumluluklar verdiğimiz bir insanımızdır. Herhangi bir olumsuzluğu olmadı. Yeni feda eylemlerine hazır olduğunu hep dile getirmiştir ve yapar da... Çankırı’da da güvenlikten sorumlu yoldaşımızdı. Alternatif yönetim içinde idi. Çankırı’daki hemen her insanımızın durumunu biliyor. Abartılı değerlendirmeleri vardır. Bu yöne dikkat

edilmeli ve Sincan’daki örgütlenmemiz de bunu biliyor.

Operasyon sırasında “canavar gibiydi” deyimi bu yoldaşımızla örtüşüyor. Hem çatışmada, hem önerileri ile, yaptıkları, yönlendirmeleri ile **direnişin kahramanlarındandı**. Saçma ile başından yaralanmıştı... **Güvendiğimiz, güveneceğimiz** bir yoldaşımız.

2002 yılında Sincan hapishanesi’nden ulaştırılan bir sağlık raporunda Eyüp Baş için şunlar sıralanmıştı: “Sinir uçlarının bazıları ölmüş. Unutkanlık ve uyuşmalar var. (Sürekli Serimon alıyor). Vücutta deri dökülmesi, sürekli yaralar. Tansiyon düşüklüğü var. Anemi var (ferrum Fort tabletini kullanmak zorunda). Lenf bezi iltihaplanması var (antibiyotik kullanmak zorunda).

2003 Şubatında yoldaşlarının onun hakkında yaptığı değerlendirme:

“Eyüp Baş: Parti-Cephemizi en fazla sahiplendiğini gözlemlediğimiz yoldaşlarımızdan biri oldu. Teklilerde yan havalandırmamda idi zaten birçok şeyi paylaşıyorduk. Adliler ve yoldaşlarımıza yoğun emeği oluyordu.”

“Eyüp bir işi ele aldıysa o iş bitmiştir. Eyüp varsa tamamdır.”

Onu hem dışarıda, hem hapisshanede tanıyan bir yoldaşının onun hakkında Şubat 2004 tarihli raporunda şunlar yazılıdır:

“Eyüp Baş: Uzun yıllar birlikte hapis yattık. Dışarıda da son bir yıl sorumlumdu. Hapishanelerde yönetici ve sorumlu yoldaşlarımızdandı başından beri... Parti-Cephe için, devrim için gecesini gündüzüne katan örnek bir yoldaşımız olarak tanıyorum yıllardır. Teorik olarak değerlendirilebilirse de pratikte örgütlülüğün bel kemiğidir çoğu zaman. Serttir. Daha doğrusu sıcak ilişkileri mücadelede net olanlarla kurar. Bana çok büyük emekleri geçmiştir. Her düştüğümde ilk elimden tutan olmuştur. Bugün dahi onun emek, sabır ve sahiplenmesiyle ayakta duruyorum. Parti-Cephe’yi onunla tanıdım. Diyebilirim ki herkes mücadeleyi bıraksa bile o tek başına ayakta kalır. İnanıcı, sınıf kını, özverisi, fedakarlığı Parti-Cepheli kültürü, disiplini, zekası ve pratikliği, iş bitiriciliğiyle,

insan ilişkilerinde bağlayıcılığı ve saygınlığıyla tanıdım hep.

Eyüp bir işi ele aldıysa o iş bitmiştir. Eyüp varsa tamamdır. Partiye olanak sağlamak, ilişki, imkan yaratmak sıfırdan onun işidir. Şu an F tipinde hangi olanağı, olumluluğu kaldırsan altından Eyüp çıkar. Mütevazıdır. Övünme, böbürlenme, üstencilik yoktur yaşamında. Çok övülür, takdir edilir, o gülümser. Mutluluğu kazancımızdadır hep. Maddi ya da insan, hangi konuda olursa olsun. Hiçbir işte "of" dediğini "yapamam" dediğini duymadım. Hemen birçok kişinin ona tek bir eleştirisi vardır, sosyal ilişkilerde soğuk, mesafeli oluşudur. Yalnız kendisi de bunu kabul etmekle birlikte, ikili ilişkilerde son derece esprili -ki esprileri de çok ince ve zekicedir- yoldaşçadır. O sıcaklığı yaşatır insana... Olumsuz bir yanını görmedim. Hep örnek aldığım, saygı duyduğum biridir Eyüp."

Sorunlar yaşayan bir yoldaşının 2004 Şubat tarihli anlatımından:

"Sorunlar yaşayıp bırakmak isteyince Eyüp Baş geldi. Tüm gününü devrime adayan bir komutanım olarak gördüm hep. Hala da öyledir..."

Bir yoldaşının raporundan:

"Eyüp Baş: Sincan'da yöneticilerimizden biri. B-1 blok sorumlusu. Gecesi gündüzüne karışan bir emekçilikle çalışıyor. Blokla ilgili her türlü işe koşturduğu gibi, adlilerin çoğuyla ilişkileri o yürütüyor. Hak ihlalleri, sağlık sorunları vb. ile ilgili kamuoyuna yönelik raporların hazırlanmasında, düşmanla yürütülen irade savaşının bir parçası olan dilekçeelerin hazırlanmasında, dergi yazılarında (düzeltme vb.), dışarı giden yazılarda hep emeği olan bir insan. Her yere yetişmeyi becerebilen bir yoldaş. F tipi sürecim boyunca birebir ilişki yürüttük, benim üzerinde emeği çoktur. Hep yol gösteren güç veren oldu bana."

Yine Sincan'dan bir yoldaşının değerlendirmesinden:

"... Komünde ise Eyüp Baş'a bağlı olarak çalışıyordum. İlişkilerimizde bir sorun yoktu Sincan sürecinde. Geçmişten de birlikte çalışmışlıklarımız vardı

zaten. Eyüp'e yönelik Sincan'daki durumunu tam bilmemekle birlikte geçmişe ilişkin söylenebilecek sekterliğidir. Sertliği yani... Yalnız kızma, sertlik boyutuyla."

2004 yılı sonunda, hapishaneden tahliye olduktan sonra, kendisiyle konuşan yoldaşının raporu:

"Eyüp Baş ile konuştuk. Mücadele etme konusunda "işte olduğum gibi geldim ve her şeye hazırım" dedi. Herhangi bir sınır, kaygı taşımadığını ifade etti."

Herhangi bir sınır koymamak, herhangi bir kaygı taşımamak; mücadelede hazır olmanın en önemli ölçülerinden ikisidir. Kişisel kaygıların, hesapların gölgelediği bir devrimcilik, kusurlu bir devrimcilik. Eğer aşılamazsa, o hesaplar ve kaygılar, birgün devrimciliğin önüne geçebilir. Görevlerimizin önüne mazeretler getiririz bol bol. Ama eğer kaygısız ve hesapsızsak, hiçbir şeyi önümüzde engel olarak görmeyiz.

Eyüp'ün şehitliği, bu savaşta ödediğimiz bedellerdendir. Şehitler veriyoruz, gazilerimizin sayısı artıyor sürekli olarak. İnfazlar, katliamlar, kaybetmeler, işkencede, ölüm oruçlarında ölümler ve işte, mücadelenin uzun yıllarında yoldaşlarımızın bedenine yerleşen hastalıklar... Evet, bu da tamamen mücadelenin, karşı-devrimin zulmünün bir sonucudur ve bu anlamda ödediğimiz bir bedeldir. Gözaltında yaşadığı işkenceler, uzun tutsaklık yılları, Ölüm Orucu'ndan kalan ağır sağlık sorunları, tecritin yarattığı fiziki sorunlar birleştiğinde ortaya çıkan bir sonuçtur Eyüp'ün aramızdan erken ayrılması.

Fakat, yukarıdaki raporlardan da görüldüğü gibi, hapishaneden çıktığında yaptığı ilk şey, mücadeleye koşmak olmuştur. Sağlık sorunlarını bir yana bırakarak, mücadeleye dört elle sarılmıştır. Sürecin ihtiyaç duyduğu devrimci işte budur. Bu aynı zamanda oligarşinin tecrit politikasının nasıl kırıldığını, oligarşinin hapishaneler politikasının nasıl yerle bir edildiğini de gösteren bir örnektir ve bu örnekleri yaratan büyük direniştir.

Hep söylüyoruz ve işte Eyüp Baş yoldaşımız nezdinde bir kez daha kanıtlanmış oluyor. Kimse, hiçbir kadro, saksıda yetişmiyor. Eksiklikleriyle, olumluluklarıyla büyük uzun bir savaşın içinden çıkıp geliyor. O uzun savaşın içinde yetkinleşiyor...

Parti beynimizdir. Düşüncemizdir. Neyi nasıl yapacağımızı bilmektir. Cephe, elimiz, kolumuz, ayağımız, silahımızdır. Halk kitlelerini savaştırabilmektir. Halkımıza ve dostlarımıza güven veren, onları iktidar yolunda savaştıran, düşmanlarını etkisiz kılan ve imha edendir. Beynimizle düşünecek, üretecek, silahımızla vuracağız. Vurdukça kazanacağız.

DEV-GENÇ:

Devrimci Geleneğimiz Devrimci Geleceğimiz

Dev-Genç'i Dev-Genç
yapan mücadelesine yön
veren devrimci anlayıştır

Karşı çıkan Dev-Genç Ol-
muştur...

Devamı 55. Sayfada

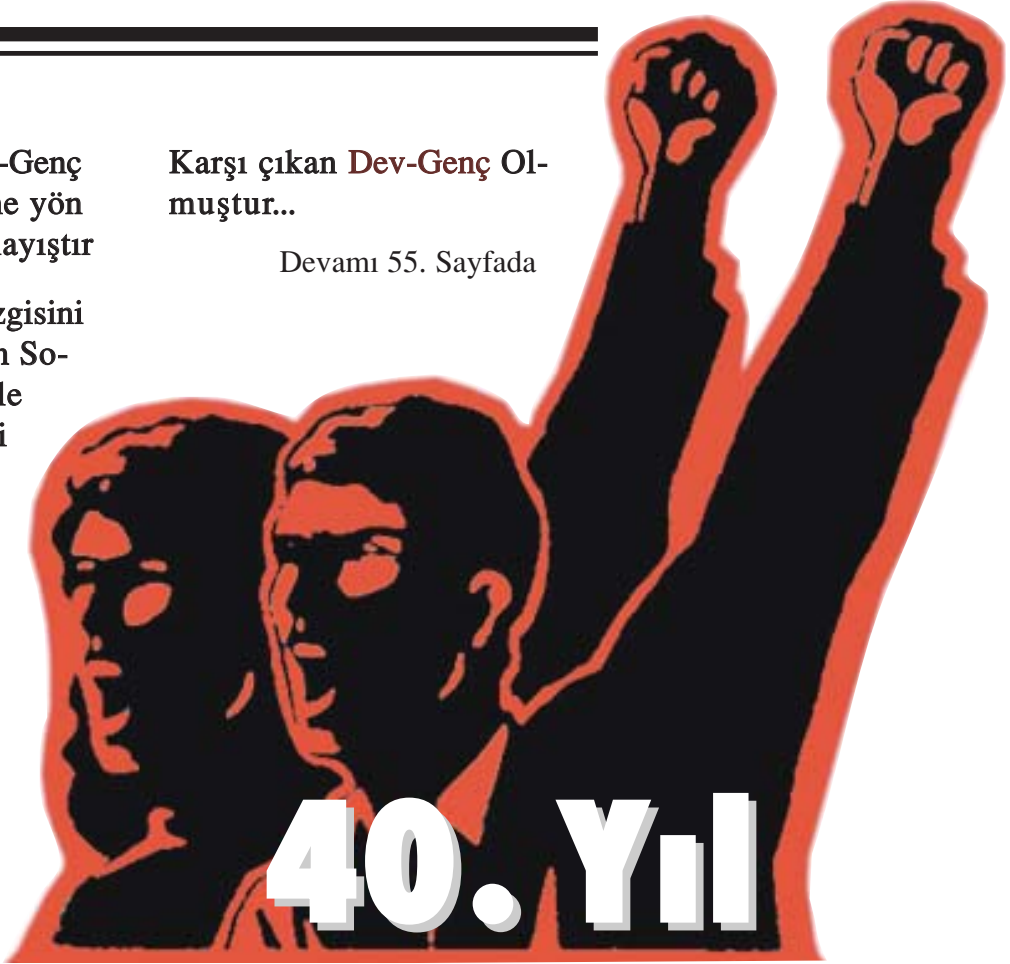
Dev-Genç'in Çizgisini
Belirleyen Eğitimin So-
runlarının Devrimle
Çözüleceği Gerçeği
Olmuştur

Dev-Genç Çiz-
gisi, Gençliğin
Sorunlarının Çö-
zülmesini Sağla-
yan Bir Gelenek
Yaratmıştır

Dev-Genç'lile-
rin Hedeflerinde
Her Zaman Da-
ha Kitlesele, Da-
ha Merkezi,
Daha Nitelikli Örgütlen-
meler Olmuştur

Dev-Genç'in Mücadele-
sine Yön veren Kitle Kuy-
rukçuluğu Değil, Kitlelere
ve Kendine Güven Teme-
linde Radikal Mücadele
Anlayışdır

Oligarşinin Apolitik
Gençlik Yaratma Politika-
sına Her Dönem Cepheden

40. Yıl

40 yıllık tarihiyle Dev-Genç, Türkiye devri-
minin şanlı geçmişi, yerleşmiş gelenekleridir ve
aynı zamanda devrimin geleceğidir. Dev-Genç,
belki de dünyanın en uzun süreli gençlik ör-
gütlerinden biridir; en istikrarlı, geleneklerine
ve çizgisine en sadık gençlik örgütlerinden bi-
ridir. Bugün asıl olan Dev-Genç'i Dev-Genç
yapan değer ve özellikleri, Dev-Genç'i Dev-
Genç yapan ideolojik ve politik çizgiyi sürdür-
mektir... Gençliğin, Türkiye halklarının ve
Türkiye devriminin bir Dev-Genç'i vardır ve
hep olmaya devam edecektir.